

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

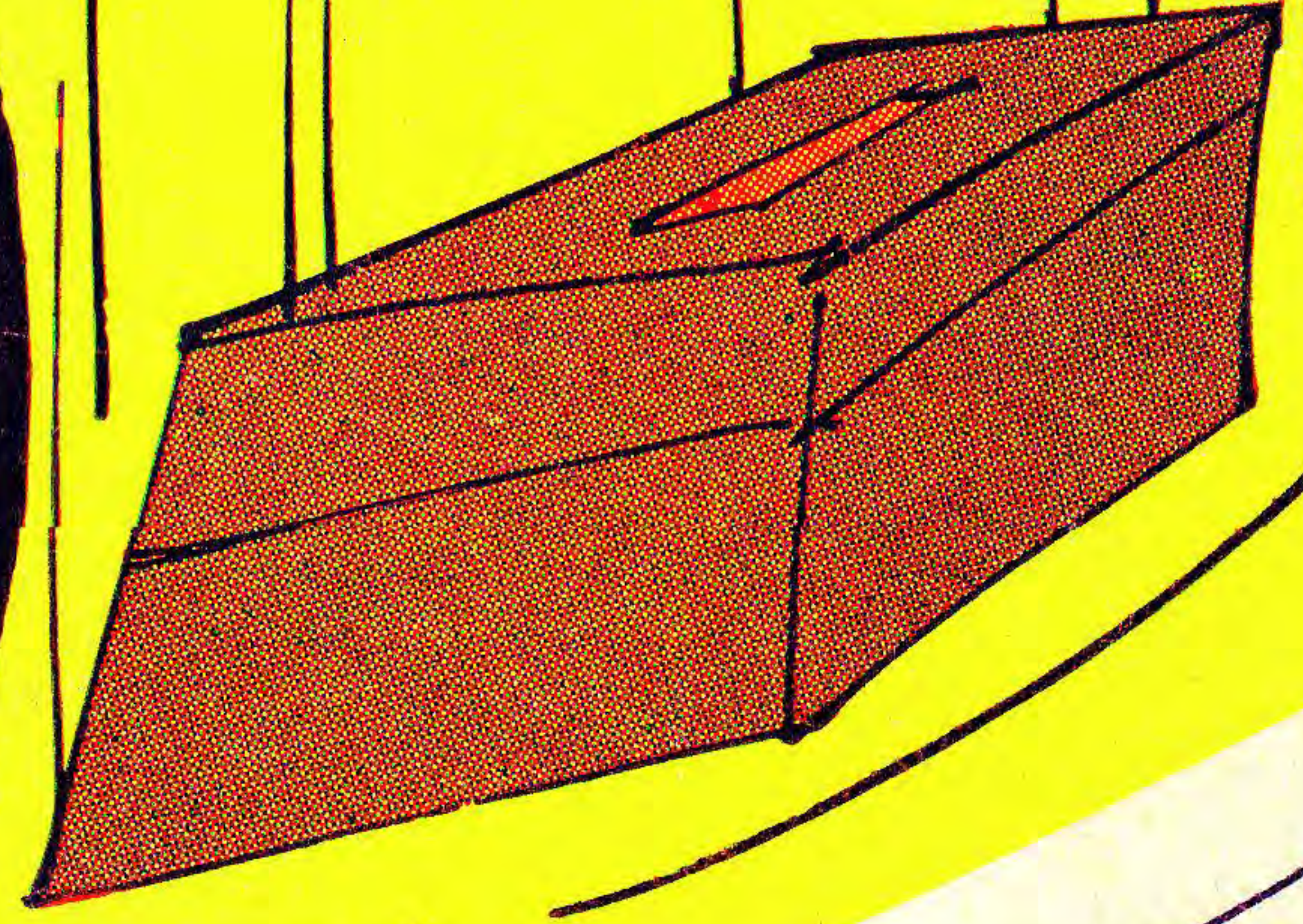
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

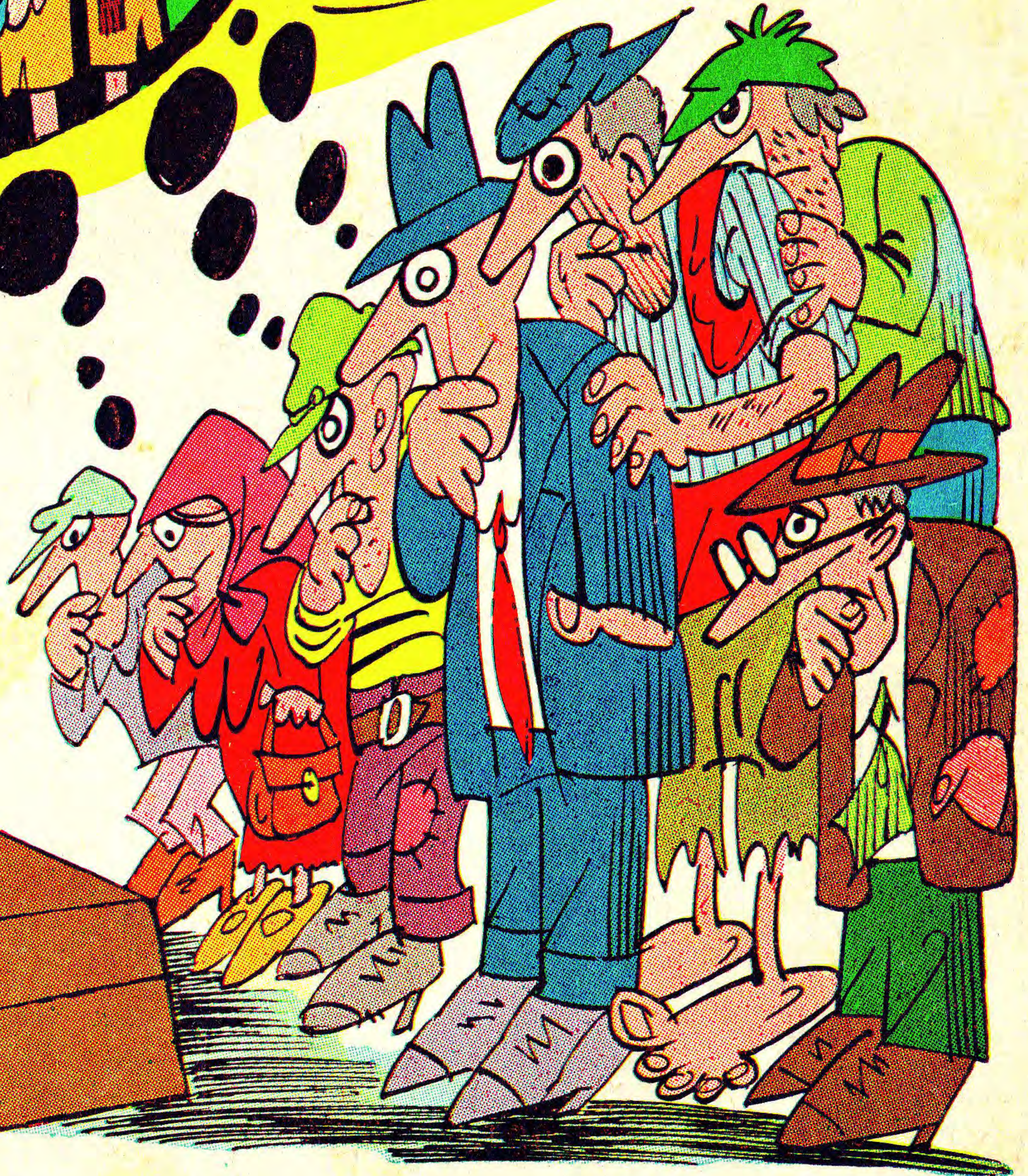
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

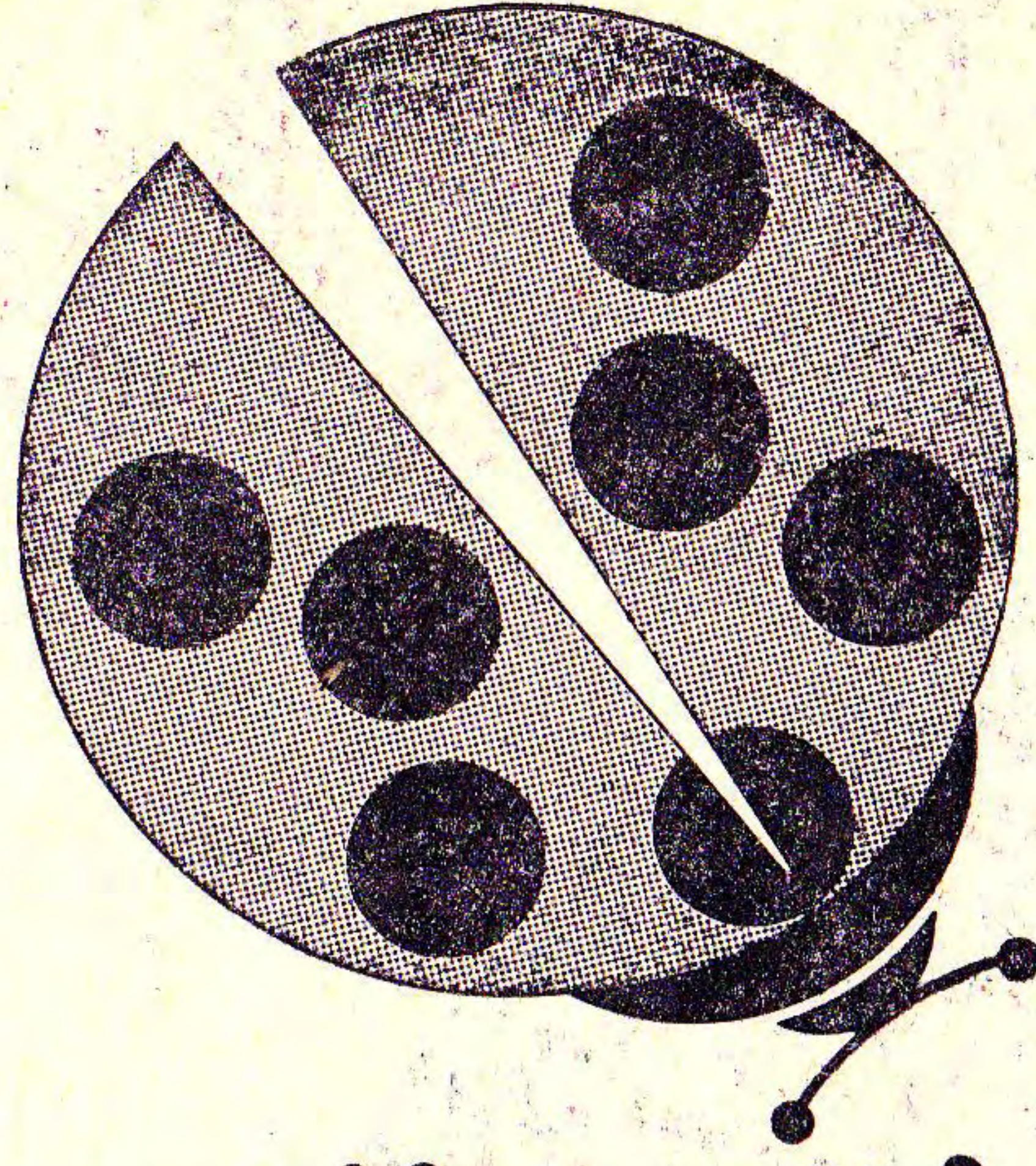
Akbaba

— Acaba bir gerçekçi mi çıkacak,
yoksa yüksekten atanlar mı?

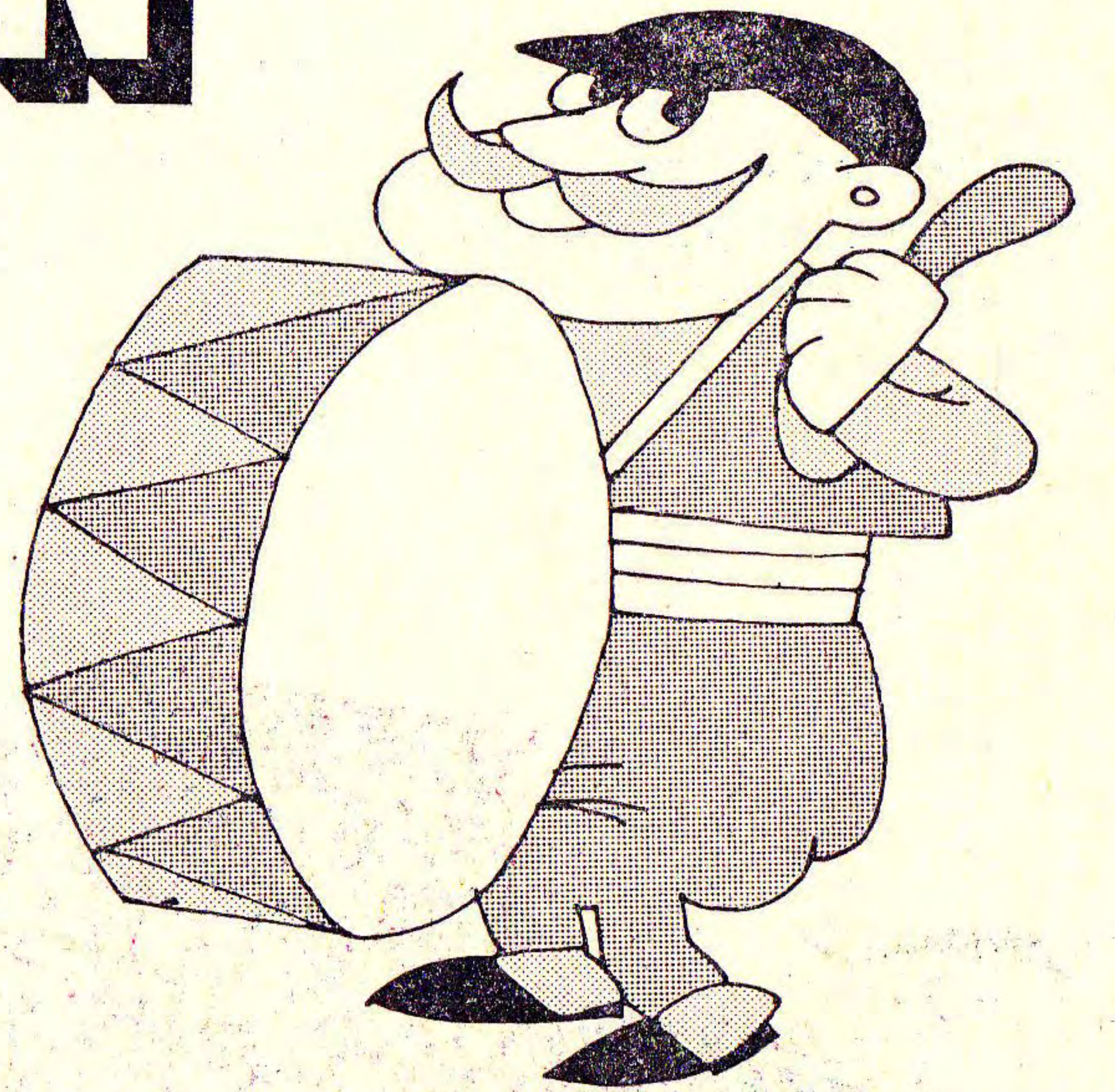
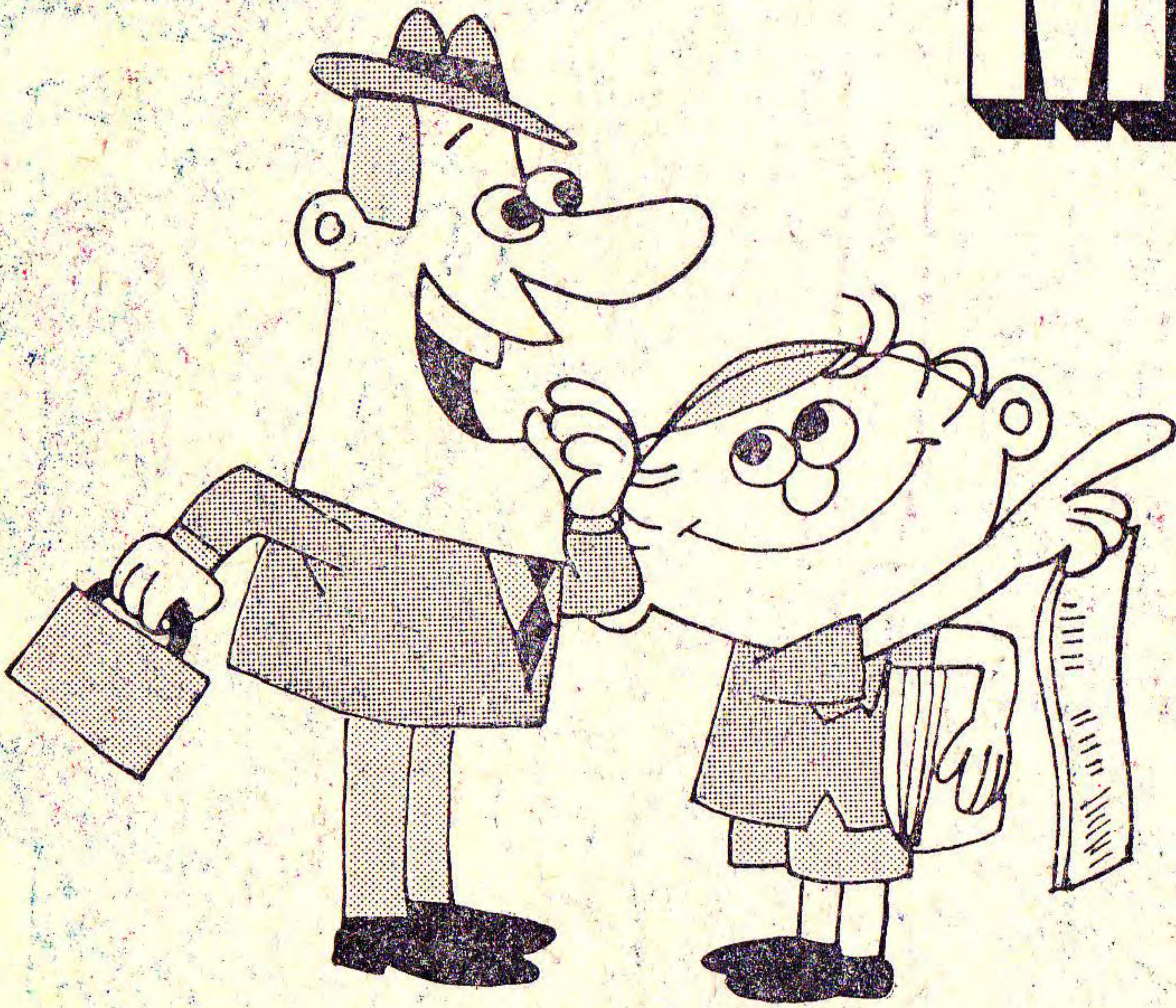
ZEKİ

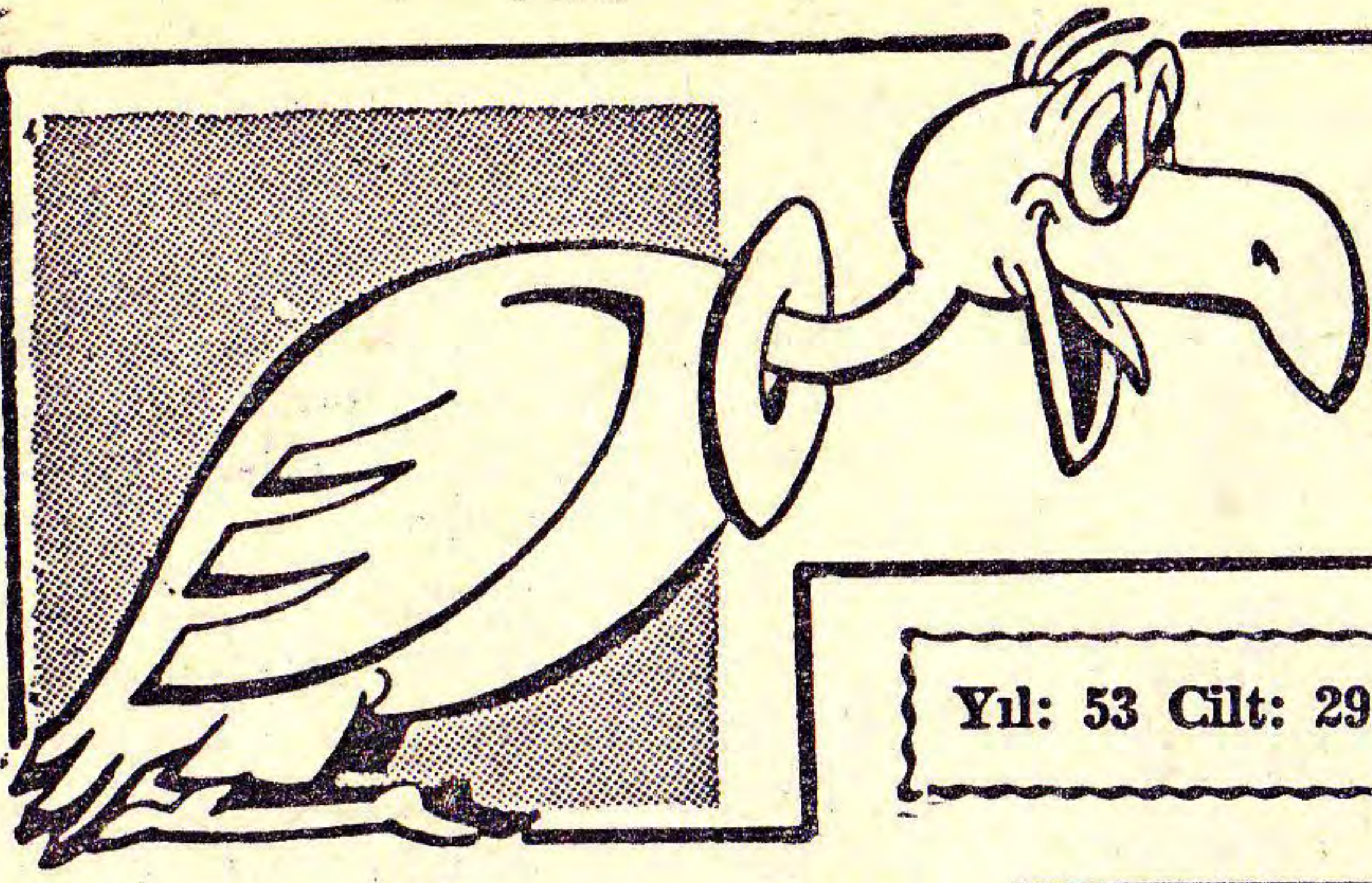
**UĞUR BÖGEĞİNDEN
UĞURLU HABER...**

yılsonu çekilişinde

**16.5
MİLYON**

AKBANK

AKBABA

Yıl: 53 Cilt: 29 Sayı: 42

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

15 Ekim 1975

Fiyatı 250 Krş.

Eğlenceli sorular

SÖYLENTİYE göre, ayının dokuz şarkısı varmış. dokuz da ahlâat armudu üstüneymiş.

Demek ki o yaratık aynı şeyin durmadan tekrarlanmasını sınırsız bir sabırla karşılıyor, hattâ bundan hoşlanıyor.

İyi! O eğlenedursun dağlarda «Ahlat, ahlat, ahlat, ahlat...» diye homurdana homurdana dolaşarak...

İnsanlar ise öyle değildir; biteviyelikten pek çabuk bunalıverirler. Birkaç öğün her tabakta aynı sebzenin değişik yemeklerini sunsanız bile isyan ederler hemen:

— Aman, bir bardak su ver ama içinde patlıcan olmasın!

Gelgelelim dünyanın en işlek kafa, tez canlı, öfkeli burnunda insanların kurulu olan Türk toplumunun bir konuda sonsuz tekrarlamalara karşı bir ayı sabrına sahip bulunduğuna inanılıyor nedense

Rusya ile Amerika arasında dünyayı nüfuz bölgelerine ayırma dalaşı çıktı çikah ve her ülkede o süper devletlerden birini kendi efendisi sayan yöneticiler türedi türeyeli halkımıza bir çeşit kafa işkencesi uygulanmakta. Bütün sorunların bir tek kaynağı var imişcesine, her ama her konuya aynı tılsımlı sözcekle karşılık veriliyor:

— Özgürlüklerimiz kısıtlanıyor!
— Komünizm tehlikesi var da ondan.

— Bağımsızlığımız elden gitti!
— Komünizm karşı başkalarına yaslanmak zorundayız.

— Yunanistan bizimle ilgili tehlikeli hazırlıklar içinde!

— Ne yapalım, onunla NATO'da müttefikiz, komünizme karşı.

— Arapları darıltmasak!
— Onların çoğu komünistlerin yanında.

— Pahalılığa, işsizliğe, düzensizliğe karşı etkili çözümler gerek!

— Komünistçe tedbirler mi alalım?

— Kooperatifçiliği genişletmeliyiz!

— Onu komünistler yapar.

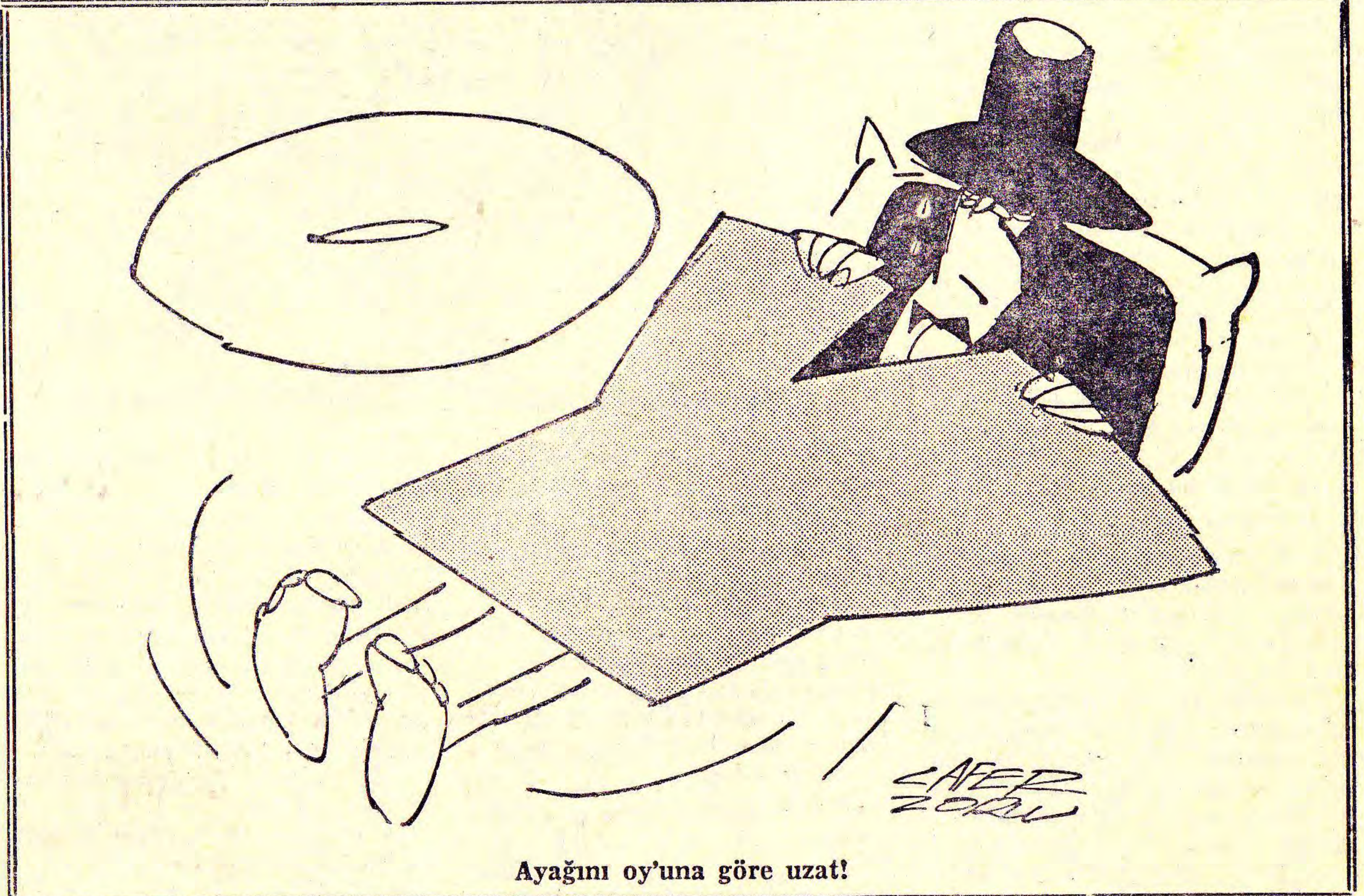
— Gerçek toprak reformu gecikmesin!

— Komünistlik olur.

— Peki sizler neden türlü dolaplarla devleti soyuyorsunuz?

— Komünist gibi konuşma...

İnsanın sazında tek tel olması aşıdır; zahmet edip saza birkaç tel daha takması gerekir. Ama o tek

Ayağını oy'una göre uzat!

telle durmadan kafa şişirmekte direnmesi ayıp çizgisini de geçip zekâyâ hakaret boyutlarına ulaşır.

Kaldı ki, o tek tel bile artık koptu, kopuyor!

Profesyonel anti-komünizm komisyonerlerinin başımızdaki tek tehlikenin büyük umacı tarafından aspirin gibi yutulmak olduğu iddiaları havada kaldı çoktan. Şimdi bambaşka yönlerden gelen saldırılarla uğraşıyoruz. Hazretler ise öcü dedikle riyle cançiger olup onlardan seksen sekiz yardım istemekteler şimdi.

Durum böyleyken şu 12 Ekim 1975 seçimlerine bile tüm cephecilerin hâlâ aynı telden çıkardıkları tıngırtıdan başka dayanak aramadan girmeleri bakalım ne sonuç verecek? Gerçekten merak edilmeye değer!

TEK tel şarkısının en sık kulanılan notası da «aşırı uçlar» edebiyatıydı. Her baskıya kılıf hazırlamak ve bir denge görünüsi yaratmak için hep o lâf ısı

tılıp ısıtılıp piyasaya sürülürdü:

— Biz aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız! İktidarda olup onları siyasal güçten uzakta tutmazsak aşırı uçlardan biri devleti kapar!

Ashında «aşırı sol» diye adlandırılan «uç» toplumumuzda hiçbir zaman devletin kapısının önünden geçecek kadar yakın olmamıştır siyasal güce. İktidarı zorla kapma denemeleri her zaman sağdan gelmiş, sık sık da başarıya ulaşmıştır. Bir «sol 31 Mart» yahut bir «sol 12 Mart» yoktur geçmişimizde.

Bugün ise balyozlu dönemin uygulamaları sonucunda Türk solu her zamankinden daha dağınık; seçime katılacak bir TİP bile yok. Ortanın solundaki büyük partinin lideri de her fırsatta «Bizim daha solumuzda bulunanlarla hiçbir alacağım vereceğim yoktur!» diye bağırıyor.

Peki, «sağ uç» nerede? Siyasal gücün uzağında mı? İktidarın bir bölümünü kapma şansı yok mu onun da?

Lâf olsun diye soruyoruz tabii.

Herkesin gördüğü gibi, «sağ uç» o amaca ulaşmış bile. Siyasal gücün uzağında yahut yakınında değil, içinde!

Gelin de sormayın:

— Ne oldu aşırı uçlar edebiyatına?

YALNIZ, her yutturmacanın geri tepen sonuçları olduğunu da unutmamalı.

Gargaraya getirip sol ucu darma-dığın ederken sağ ucu iktidarın içine sokmanın bir bedeli ödenmekte:

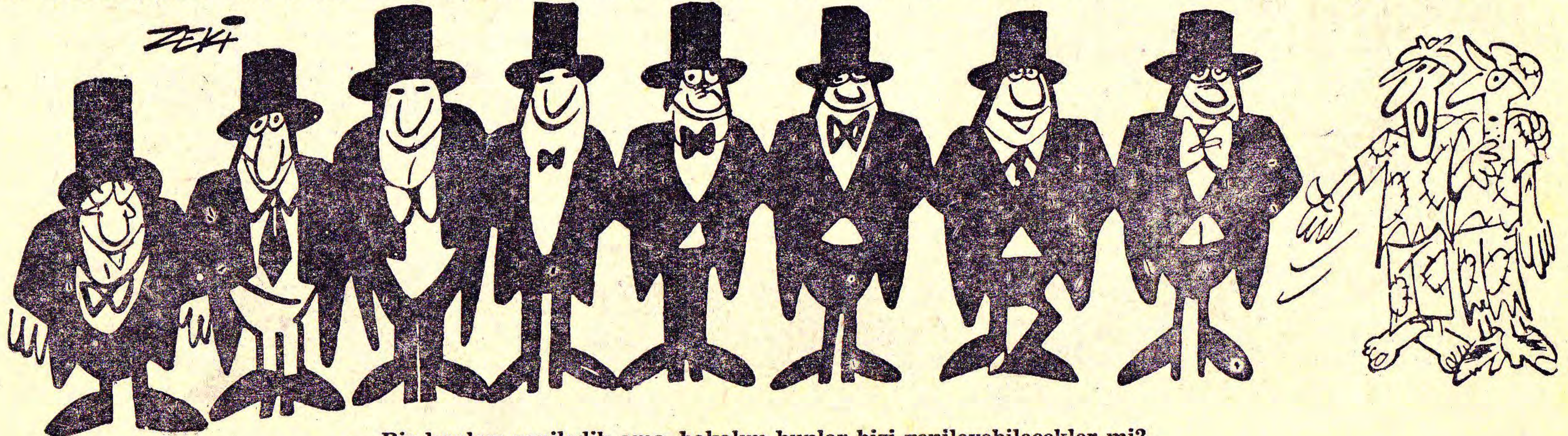
Solun müşterilerine CHP tek başına sahip çıkarken, sağdakiler bir sü. ri politikacı işportacısı arasında bölüşülüyor!

Bilmeyiz «hesap adamı» olduğu söylenen siyasal dâhiler bu konuda ne düşünüyor?

Ve durumu eğlenerek izlerken temel sorunun cevabını bekliyoruz:

— Yanlış hesaplar bakalım nereden dönecek?

Refik ERDURAN

— Biz bunları yeniledik ama, bakalım bunlar bizi yenileyebilecekler mi?..

BİZİM dayı ne zamandır görünmüyordu, mutlaka bir avanta kokusu almış olmalı ki, geçen gün bize geldi. Annem, oldum ola-sı sevmez dayımı. Tüm yaşantısını üçkâğıtçılıkla geçirdiği için, beni de üçkâğıtçı yapacağından korkar. Ama dayım, kendi yok Allahı var, birgünden birgüne yasalara aykırı iş yapmamıştır ve de benim başımı belâya sokmamıştır.

— Hoşgeldin dayı, dedim.
— Hoşbulduk yeğen, dedi.
Benden önce annem sordu:
— Hayrola!

Dayım:

— Hiç hiç hayır, dedi şöyle yeğenimle yalnız konuşmak istiyordum da.

Annemin kızgın bakışları altında öteki odaya geçtik. Dayım avanta işlerinde hiçbir zaman konuya girmek için sözü ordan alıp, burdan alıp dolaştırmaz, lappadak söyler.

— Yeğen, dedi, çok kârlı bir iş var. Yalnız bana bir iş ortağı gerekli. Düşündüm taşındım...

— Beni buldun?

— Ah yeğenim, dedi dayım, dünyada yeğenden kıymetli ne vardır, elbette seni buldum. Milyonların içinde yüzmek işten değil.

— Ama sermaye dayı?

— Sermaye mi? dedi dayım. Bunun sermayesi çok basit. Söyle iki kamyon çam odunu alacağız.

— Ha kış yaklaşıyor, odun işine başlayacağız.

— Aman yeğen odunla uğrasan memlekette tonla. Biz baska şeyle uğracağız. Yalnız alacağımız çam odunu tomruk olmayacak, bilek kalınlığında, ondan biraz daha kalın odunlar olacak.

— Pekiyi dayı, dedim, bu odunları ne yapacağız?

Dayım hep öyledir, ne yapacağını, nasıl avanta para kazanacağımızı hiç bir zaman söylemez. Dayımın bu huyunu bildiğim için ağızımı acmadım... Dayım, iki gün sonra bana haber vereceğini söyleyerek, yine annemin sert bakışları altında çekti gitti...

Çam odunundan ne yapacaktı? Kibrit işi hayli kazançlı bir işti. Söyle kutusunu cilalı bicili yap, ister sen içine Tekel'in kinlin yarısı kadar koy, sat elli kurustan... Sonra kalem işi de kârlı, tâ dünyanın öbür ucundan Çin'den buraya dek kaçak olarak gelen kalem bakkallarda elli kuruşa satılır, kimbilir kaç el değiştirilir, ama burada yapılan kalemler yerli markası olduğu için yüz kuruş, yüzyirmibeş kuruştan satılır, hiç kimse de, bunu kaç mal ettin, yıl-

da kaç tane satıyorsun, kârın ne, masrafın ne?... diye sormaz...

Kendi kendime:

«Galiba dayımla kurşunkalem işine gireceğiz» dedim...

Sonra birden aklıma, her türlü devlet dairesinde açılan mescitler, namaz vaktine göre değiştirilen çalışma saatleri, ve ardından memlekette çok yakında büyük bir şekilde takunya sıkıntısı çekileceği geldi... Bu kez içimden:

«Dayım takunya işine girecek» dedim...

İki gün sonra dayım bizim kapıdaydı. Beni aldı, şöyle kocaman depo gibi bir yere götürdü. İki kamyon bilek kalınlığındaki çam odunları depoya yanına yığılmıştı. Dayım:

— Haydi bakalım yeğen, dedi. Şu testere senin, bu testere benim. Şurada da çivi kutusu var, ikimiz iki yandan mobilya yapacağız...

— Aman dayı, dedim, hiç odundan mobilya olur mu?

— A oğlum bunun müşterisi hazır. Hem de yaban ellerinde.

— Yapma dayı, emeğimize gü-nah...

Ben bunları söyleyinceye dek, dayım dört odunu çatmış, yukarılarından atkılarını atmış, ardına da bir dayanacak odun koymuştu:

— Bak, dedi, nasıl bu koltuk?

— Yahu dayı, o koltuktan başka her şeye benziyor...

— Oğlum, Ondördüncü Lui stili

derler buna. Biraz kabadır ama kavidir. Haydi bakalım, sen de Saray stili yap... Yalnız Saray stilinde odunları biraz eğik çakacaksın...

Dayımın kafasının ne denli değirmen gibi çalıştığını bilmesem, işi hemen o anda bırakıp gitmek gerek ama, bilirim dayımı, maşallahı vardır, girdiği hiçbir işten yüzü kara çıkmamış, kesesini doldurduğu gibi, benim kesemi de doldurmuştur...

— Yahu dayı bu çiviler oturanın altına batar...

— Aldırma yeğen, oturmadan önce dikkat etsinler...

Dayımla gece gündüz harıl harıl çalışmaya başladık. İlk üç gün koltuk yaptık. Yüzlerce koltuk. İki gün sonra masa işine giriştik. Masa işi daha kolaymış, çatıçatıver çam odunlarını, at üstüne iki sıra çam odunu, al sana alâsından Knossa stili masa... Sakın bu stilleri benim bildiğimi falan sanmayın ha, dayım diyor... Geçiyor tezgâhın başına, odunları rasgele çakıyor, ortaya eğri bögürü birşey çıkıyor. Ben:

— Dayı bu ne? diyorum.

Dayım:

— Anlayamadın mı? Şifonyer, diyor.

— Ne stili dayı?

— Nefertiti stili...

— Ya şu eşek sıpasına benzeyen şey, o ne?

— Yeğen hiç benzetmen yok ha, anlayamadın mı, o da çiftli puf...

— Haaa... Pekiyi bu çiftli puf ne stili?

— Franko still...

Biz bir ay çalıştık, ne modeller, ne stiller yarattık. Depo doldu, başka depo kiraladık... Tastamam altı kamyon odun işledik... İşleri bitirdiğimiz gün, dayım:

— Tamam yeğen, dedi, ben tüm belgeleri hazırladım, yarın inşallah bunları ihraç edeceğiz...

— Yahu yapma dayı, gümrükçüleri üstümüze güldürecekiz...

Bizim malları taşıyan kamyoncular gülüyordu, hamallar gülüyordu. Dayım onlara hiç kızmadı ama, gümrükçünün biri kıkırdayınca:

— Arkadaş, kendine gel, dedi. Ben bugüne bugün vatanıma döviz kazandırmaya çalışan bir iş adamıyım...

Gümrükçü:

— İyi ama birader, bu odunu Avrupalı ne yapsın? dedi.

Dayım gürlledi:

— Kapışılıyor orada anladın mı kapışılıyor... Türk mobilyası diye-rekten adamlar kuyruğa giriyorlar...

Gümrükçü, eğri bögürü bir odun yığını göstererek:

— Pekiyi bu ne? diye sordu.

Dayım gürlledi:

— Senin tahsilin ne?

— İlkokul, dedi gümrükçü...

— Sen nerden bilirsin kraliçe Frederika'yı... Ona kraliçe Frederika stili derler, senin o odun yığını dediğin de çift kişilik yataktır.

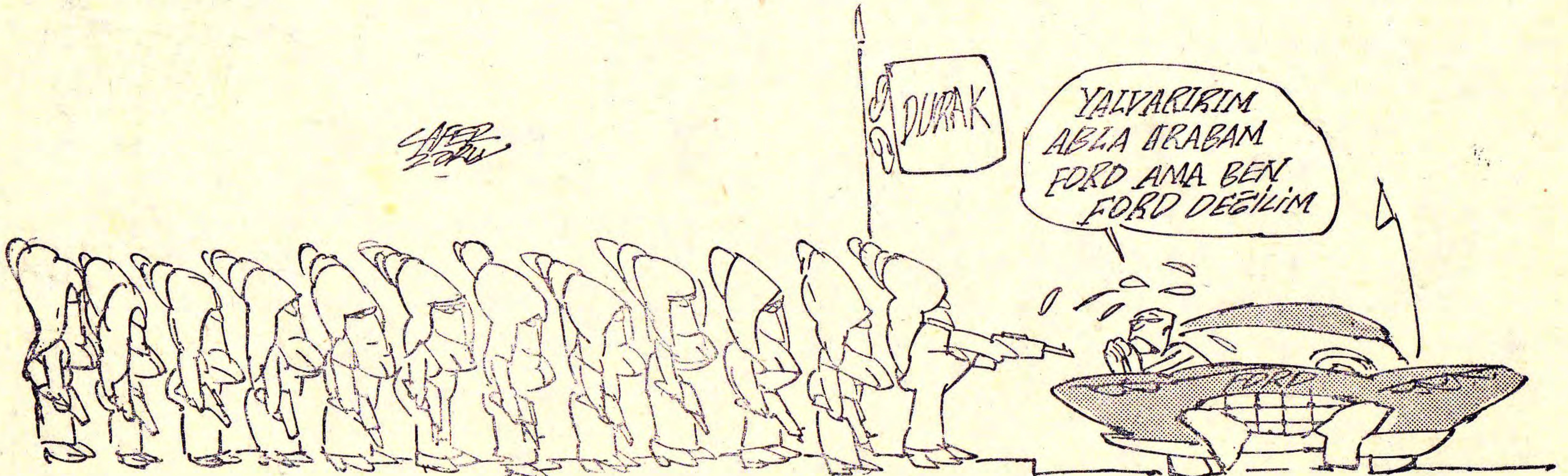
Dayımı bir kenara çekerek tartışmayı uzatmamasını söyledim. Dayım çok kızgın olarak, gümrükçünün ne cahilliğini koydu, ne bilgisizliğini. Son söz olarak da:

— Zaten kafan bir parça çalışsaydı, burada binbeşyüz lira aylıkla gelir de gümrükçü olmazdın, dedi...

Biz tüm malları gemiye yükledikten sonra, tuttuk dayımla birlikte gereken yerlere başvurduk... Çok geçmedi aradan, bakanlıktan bize bir yazı geldi:

«Sizleri memleketimize kazandırdığınız dövizden ötürü tebrik ediyoruz. Hele odunları yurt dışına göndererek yurda döviz kazandırmanız bizi çok memnun etmiştir. İliniz Merkez Bankasına başvurarak adınıza tahakkuk ettirilen otuz milyonluk vergi iadesini alınız. Hür odun teşebbüsünüzde başarılar dileriz.»

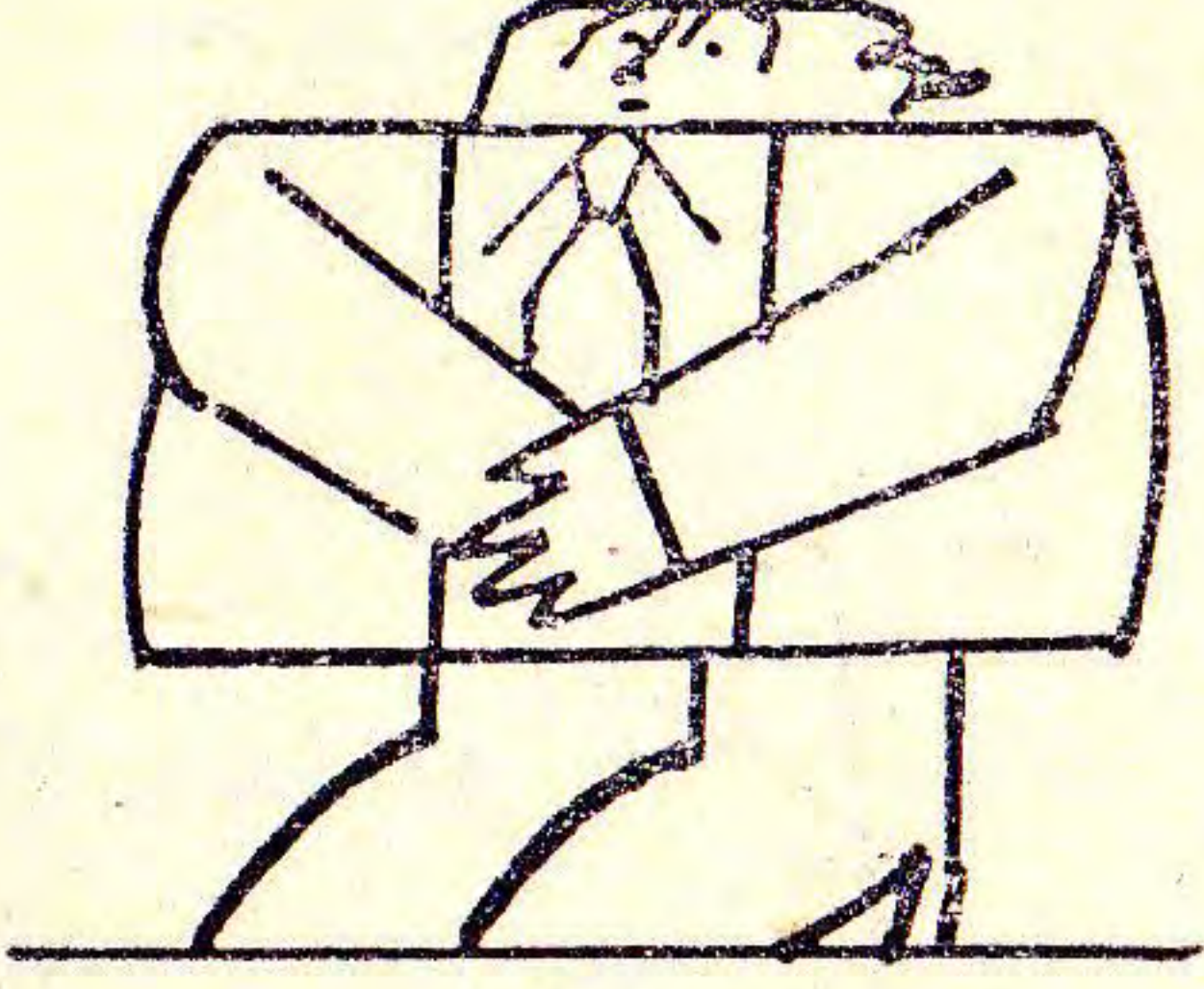
Muzaffer İZGÜ

— Ford 2. defa yine bir kadın tarafından öldürülmek istendi. —

Erdoğan
Bozok

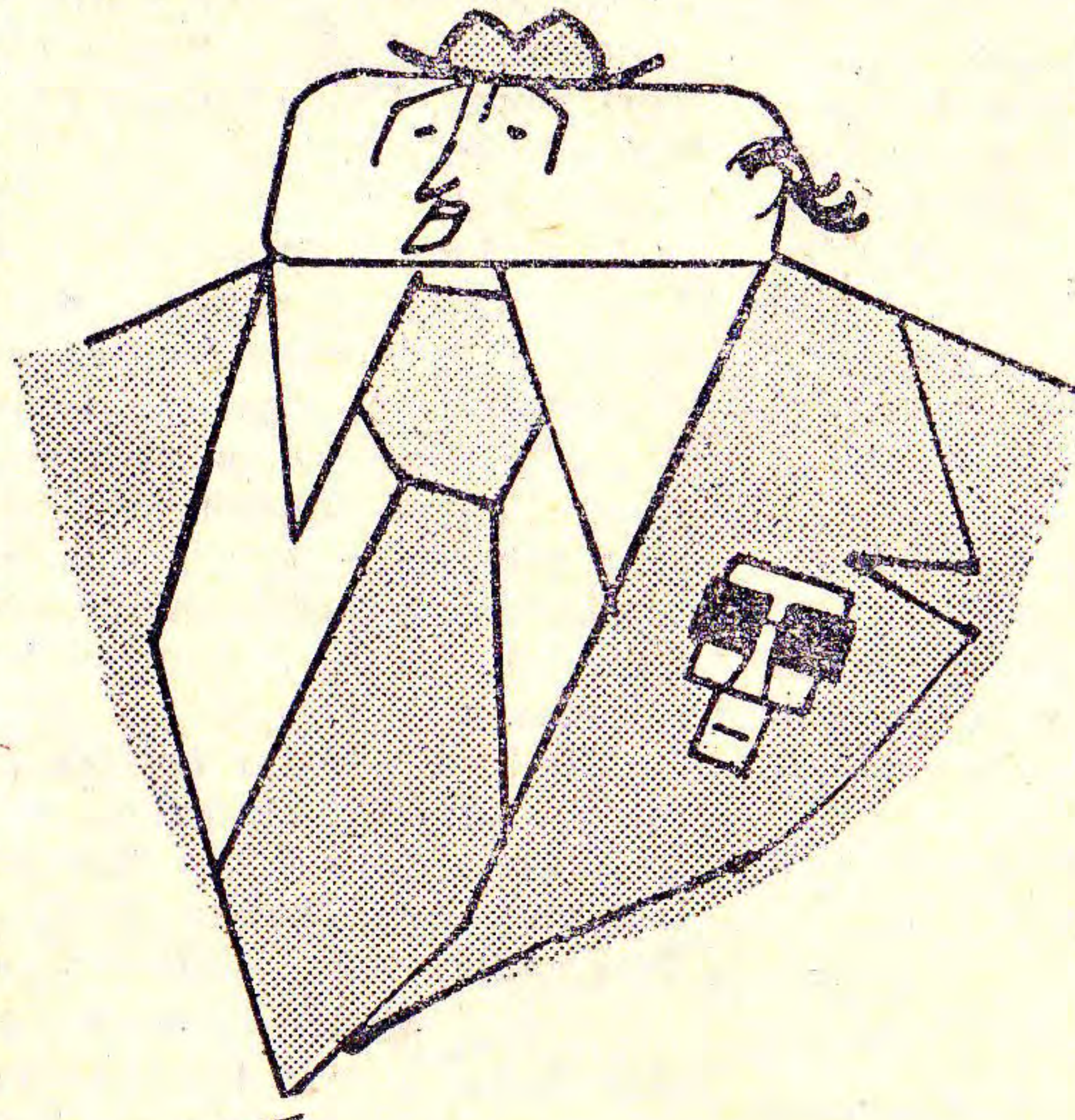
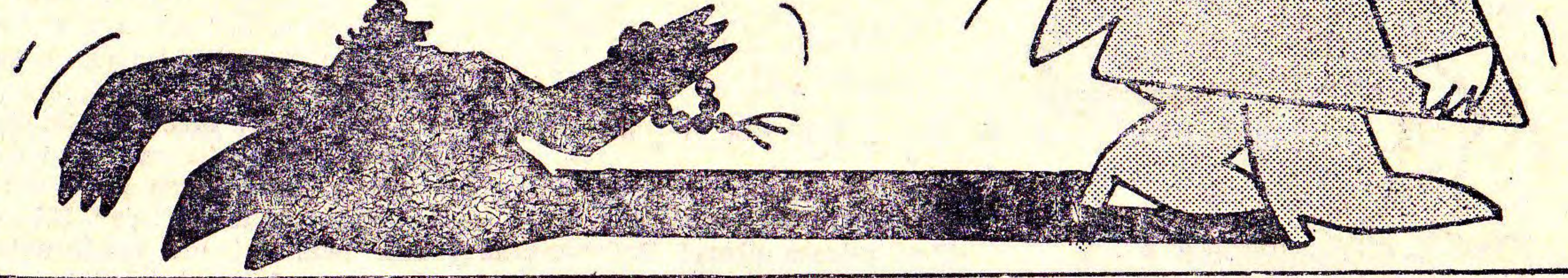
A.P.'NİN SEÇİM SLOGANI:
"ÇAREMİZ DEMİREL"

ÇARE !..

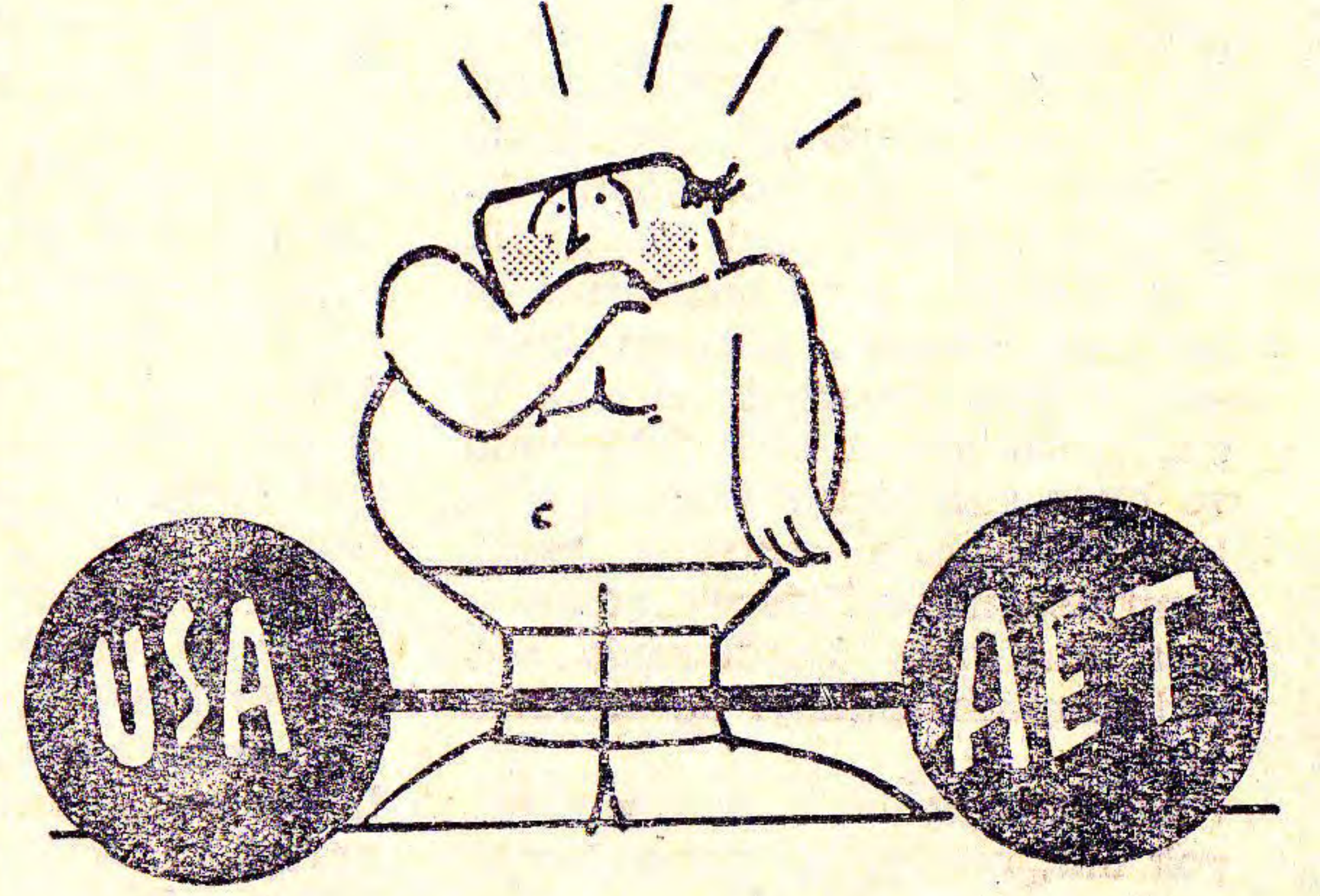
BİÇARE !..

Üstünel:
"Türün
AP'ye
çok
yakışmaktadır..

-YAKIŞIKLI!..-

AMERİKAN AMBARGOSUNDAN SONRA
ŞİMDİ DE ORTAK PAZAR AMBARGOSU
GELİYOR .. -BASINDAN-

Bozok

PAZARTESİ :

Yorgan gitti, kavga bitti

Seçim seçim derken, o da bitti işte. Siz bu satırları okurken, sonuçlar açıklanmış olacak. Bizim değinmek istediğimiz sonuçlar değil, seçim kampanyasının son günlerine dek sürdürülen koalisyon ortakları arasındaki ağır kavgası... Hatırlayacaksınız, Türkeş bir konuşmasında şöyle söyledi:

«Vatandaşın geçim sıkıntısı içinde olduğunu, adalete gölge düşürüldüğünü biliyoruz. Memleketimizde fakirlik vardır ve Türk milleti geri kalmışlığın içindedir.»

«Milyarlık yatırım hazırlıklarımızı AP destekliyor» diyen Erbakan, «AP'ye oy verenler, imdat isteyeceklerdir» diyerek sürdürüyor konuşmasını.

Demirel durur mu? O da veryanın gidiyor:

«Şehirde elektrik olur da köyde neden olmasın?» diyor. «Şehirde ne varsa, köyde de o olacak. Televizyonsuz köy bırakmayacağız. 30 milyon Türk köylüsüne tarım sigortası, yaşlılık sigortası getireceğiz.»

Anlayacağınız, koalisyon ortaklarının şikâyet konuları da aynı. Ülke geri kalmış, köy bakımsız, halk fakir.

Adamlar hâlâ CHP'yi iktidarda, kendilerini muhalefette sanıyorlar zahir!

SALI :

Hazırlık

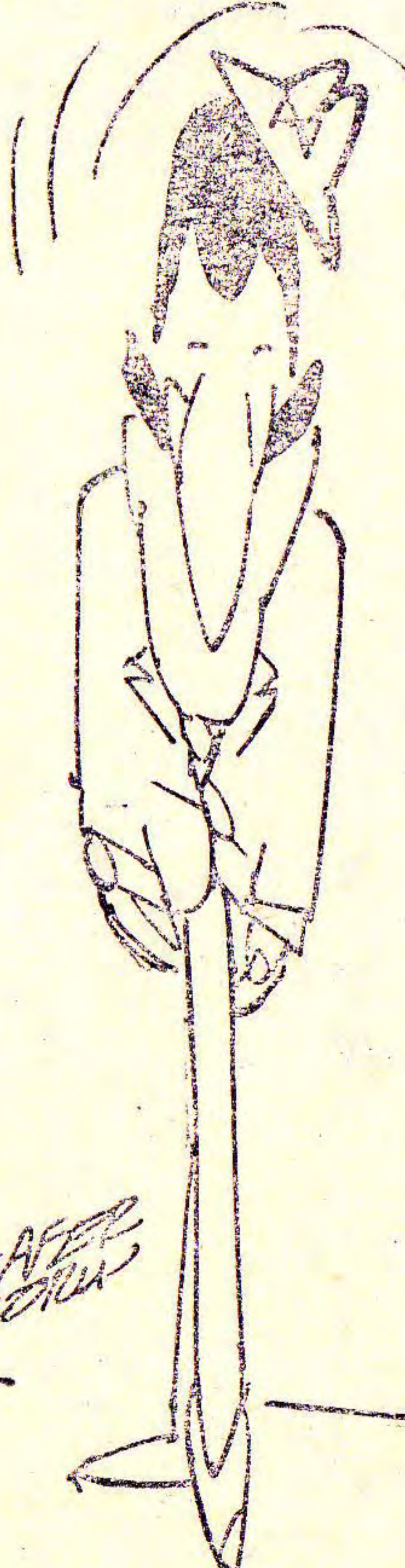
Sovyetler Birliği'ne 12 milyon adet traş bıçağı satmışız.

Eee, satarız elbet. Traş bitti. Burada seçeceklerimizi seçtik; stok fazlasını seçime hazırlanan ülkelere ihracata geçtik!

YEDİ GÜN

ÇARŞAMBA :

Ona öyle demezler ki
Üç ayda dört suikastten kurtulan

SAFİR ZORUN

Başkan Ford Beyaz Saray'a dönerek bir süre için gezilerine ara verdiğini açıklamış.

Nedenini soran gazetecilere Beyaz Saray sözcüsü, «Aşırı yorgunluk» diyor.

Oysa gerçek neden başka... Başkanını arasında gören seçmen hemen tabancasına davranıp, Amerikan usulü geliveriyor aşka!

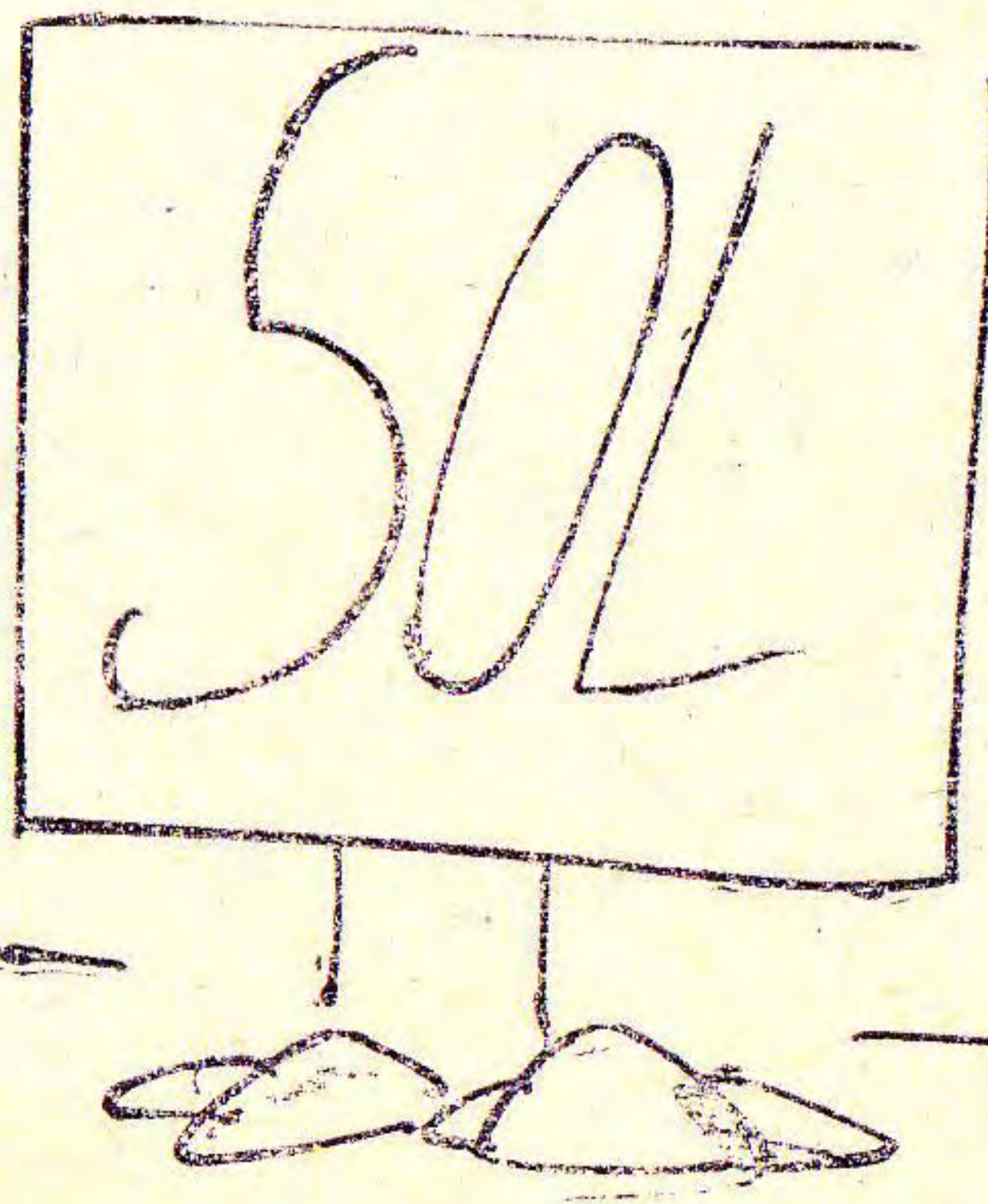
Filmlerinde de öyle değiller mi?

PERŞEMBE :

Yalnız sporda mı?

Gazete, kupa maçlarındaki yenilgilere çok bozulmuş olmalı ki, atmış başlığı:

«Türk Sporuna yurt dışında teşhis kondi: Gerçeklere kör, Avrupa'ya karşı dilsiz, bilime sağır!»

- Ecevit şapka modası çıktı. -

Her konuda aynı olduğumuz için değil mi yeryüzünde yapayalnız kalıyoruz ağır ağır!

CUMA :

Aksilik işte

Otomobil fiyatlarına zam geldi.

Oto lastiğine zam...

Oduna zam...

Linyite zam...

Likit yağa zam...

Oysa sayın Demirel'in «Hiçbir şeye zam yapmayacağız» diye söz vermesinin üstünden, daha onbeş gün bile geçmemişti anam babam!

CUMARTESİ :

Oh oh!

Bir yandan trafik sıkışıklığına çare arar, bir yandan rekor düzeye erişen ölümle biten olayları trafik kazalarına bağlarken, işte size konuyla ilgili yepyeni bir haber daha: «İstanbul'da günde 400 kişi ehliyet, 150 araç plâka alıyor.»

İntihara gerek var mı? Yava vatandaşlara sadece adını sokaya atmak kalıyor!

PAZAR :

Kansız da olurmuş

Patatesin pahalılaşması, Londra'nın Türk lokanta kralını tahtından indirmiş.

Ve böylece, değişik birtakım yöntemlerle de kralların tahtlarından indirilebileceğini dünyaya göstermek bizden birine nasip oldu demek.

Ne ülkede kargaşalık çıkarmaya gerek var, ne silâha davranmaya... Lâhana, pırasa, patlıcan gibi bir sebze türü seçerek krallığını ilân edersin, fiyatların yükselmesiyle iflâs eder gidersin!

Vedat SAYGEL

ELÖÖ DEDİK!

lezik... Romatizma bileziği... Bakır-
dan...

«Tak tak tak.»

«Ne zaman gelir peki?»

«Hay gelmez olsun! Bağırmasana
arkadaş!»

«Ben üç. sıfırdan sonrasını dinle-
medim. Ama nasıl çektiler herifler
yediyl... Gözyaşına bakmak yok...
Sanki basket maçı... Ya güreşçileri-
mizin rezilliği?... Tam sırasıdır iş-
te: Tüm sporları beş yıl için paydos
edeceksin. Futbolcuları beygir gibi
arabaya koşup güreşçilere de odun
kırdırtacaksın. Daha iyisi, antrenör-
lerin kafasını kırdırtacaksın odun
yerine...»

«Hiç mi çalışan telefon yok bura-
da? Pat pat pat.»

«... hayatım, bilsem söylemez mi-
yim hiç? Doğru, belki de söylemem.
Ama gerçekten bilmiyorum... Hayır
canım, Neclâ gelmiyor...»

«Jetonları nerede satıyorlar aca-
ba?»

«Telefon jetonu mu?»

«Hayır, vapur jetonu.»

«Küt küt küt.»

«Vurmasanıza canım. Herkes böy-
le vurursa... Durun bir de ben de-
neyeyim... Var ya işte düdüğü sesi.
Bakın... Düdü... Numarayı verin, çe-
vireyim... Zıbırt zıbırt zıbırt...
Büüü büüü... Tink... Alloo... Alloo?...»

«Bu kadarını ben de yaptım. Dör-
düncü jeton da gitti işte.»

«Kusura bakma.»

«... öyle baktan iş mi olur? Japon
saati beşbin lira, Amerikan saati bin
lira...»

«Güm güm güm.»

«Öyle olmaz, kıcını çevirip çifte
at. Devlet malına zarar vermeye u-
tanmıyor musun?»

«Sana ne ulan hıyar? Kendi işine
baksana! Sen devlet misin?»

«Beyler, ayıptır! Ramazan günü
kırmayın birbirinizi...»

«Enayilliği bırak. Verirsin Seyko-
yu, hem Taymeksi alırsın, hem de
dörtbini... Taymekslar fena değil
ki...»

«Konserve mi ağabey?»

«Dışarı gel erkekse!»

«Sen erkekse benim numarayı
düşür.»

«... demedim mi ben sana? Ne de-
ğişti sanki? Dur bir dakika kavga
var galiba... Hayır, hatta değil, bu-
rada... Ayırsanıza şunları, bakacağı-
nıza...»

«Elöö! Elööö?»

«... kırkbeş dakikadır bekliyorum
Galatasaray'da, geçmedi Gayrettepe
otobüsü. Şimdi gidip yarım saat da-
ha bekleyeceğim. Gelmezse, önce
Taksim, sonra Mecidiyeköy yaparım.
Oradan da yürürüm. Belki de ben
burada konuşurken geçmiştir...»

«Neyse ki tanıdık var. İki ayda al-
dım ben. Yıllarca bekleyenler olu-
yormuş... Aaa, tabii... Debriyaj ayarı
bozuk arabayla sınav yapıyorlarmış
şekerim. Dokuzvüz liraya olur. di-
yorlarmış... Ehliyet olsun da, araba-
yı da alırsız elbet...»

«Pat pat pat.»

«... bizim bir de permi işi var. On-
binden fazla alamazsın, diyorlar...
Araba permi diye bir şey var mı?
Ne istersen onu getir... Şimdi işçi
permileri var ya, o yüzden düşük
fiyat. Eğer onbinden azsa hiç de-
mez zahmetine. Başkası benim sır-
tımdan para kazanacağına, satmam
daha iyi... Ama ne bileyim, belki de
satarım...»

«Müdür de bizim tanıdık. Bu za-
manda tanıdık olmadan iş yaptır-
mak zor... Nerede?... Bir sorayım
bakayım, belki babam tanıyordur...
Tanımadığı yok ki adamın...»

«Ablaa... Abba, sen misin? Hanım-
efendi, kaç numara acaba orası? E-
fendim, yanlış anladınız... Neden if-
tardan sonra arayacakmışım? E-
fendim, yanlış numara... Kötü bir
amacım olsa iftardan sonra arardım
elbet... Deli karının zoruna bak be!
Çatt!»

«... odacı deyip geçme. Bu zaman-
da öyleleri yürütüyor işleri asıl. Her
şeyin anahtarı küçük memurların e-
linde. Kim?... Onu tanımıyorum...»

«Yok kardeşim, ben umumî tele-
fondan arıyorum... Yazıhanede su-
lar kesik... Yukarı depo yaptılar a-
ma, şimdi de depo sızdırıyor. Bir
adam gelip bakacaktı dün, gelmedi.
Su bir yerde kontak yaptırmış, ce-
reyan da kesik şimdi... Hayır, pat-
ron yeni telefon alıyor. Akılda kal-
ması kolay bir numara bulmuş, onu
bağlatıyor. Telefon ondan kesik...»

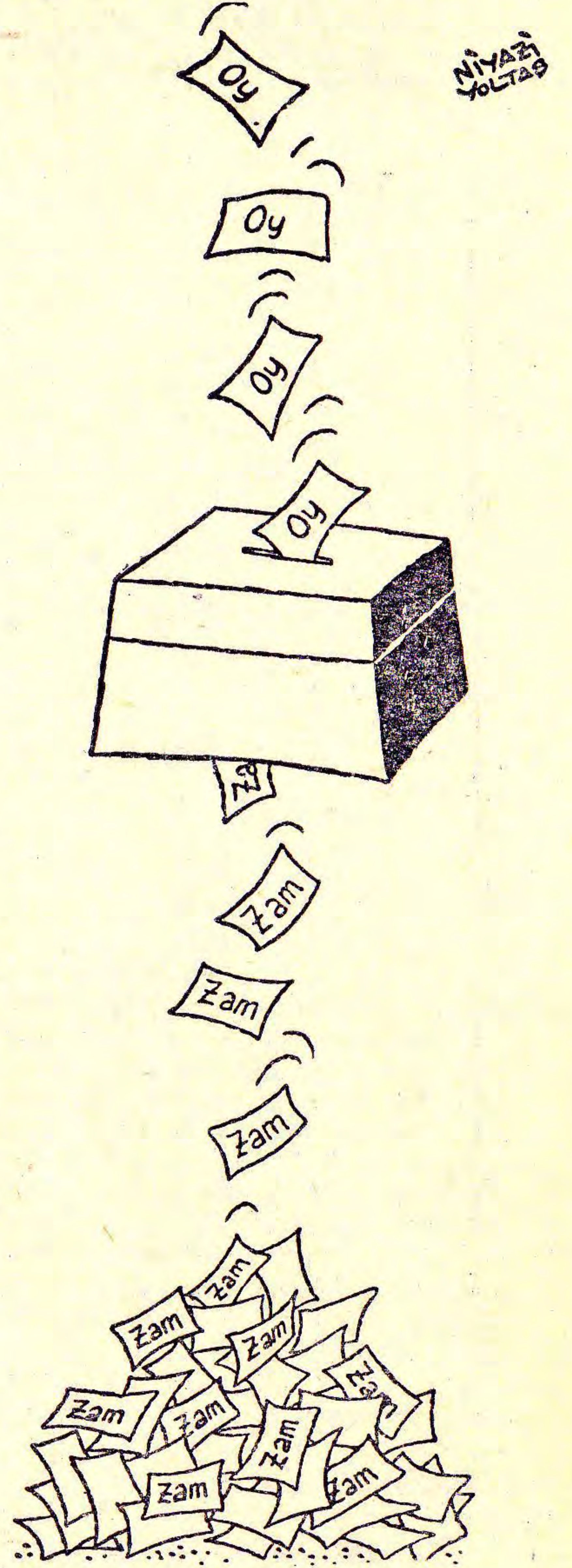
«Elööö?»

«Ne bileyim ben hırça mapasının
ne demek olduğunu...»

«Güm güm güm.»

«Bozuk o telefon beyim, bozuk. E-
şek değil ki bu dayakla çalışsın!...»

Seçimlerden sonra zamlar
yoğunlaşıyor. — Gazeteler —

BAŞKA TÜRLÜ SANDIK!

«Afedersiniz, birşey sorabilir mi-
yim?»

«Efendim, buyrun?... Hayır Neca-
ti, sana demiyorum... Bir dakika...»

«Jeton düştü, karşıdan ses geli-
yor ama, benim sesim oraya gitmi-
yor. Jetonu nasıl geri alırım?»

«Zor...»

«... yandan bir bindirdi; sol kapı
hasatı... Beşyüz kâğıt vereyim de
sulh olalım, dedi Deveye bak sen!
Beşyüz kâğıt bunun boyasına bile
yetmez. Sok bir tarafına, ben sen-
den bunu çatır çatır alırım, dedim.
Beş kuruş alamadım. Beşyüzü de
vermiyor şimdi... Yok canım, kasko
masko ne gezer bizde!...»

«... onun yerinde olsam on-onbeş
yıl kalırdım içeride, kendi isteğimle.
Zaten kapıda bekliyorlardır. Çıkar
çıkamaz nallarlar herifi...»

«Tık tık tık.»

«Elöö dedik birader!...»

«... var bir terslik zaten bu yıl.
Bin lira kıyamadık yağ tulumbası
için, silindirler sardı. Yirmibin ta-
kıldı nazik yerimize...»

«Tanıdık olmadan gidilir mi hiç?»

«... hiç bakmaz, soyar adamı bu
komisyoncular. Satandan ayrı alan-
dan ayrı...»

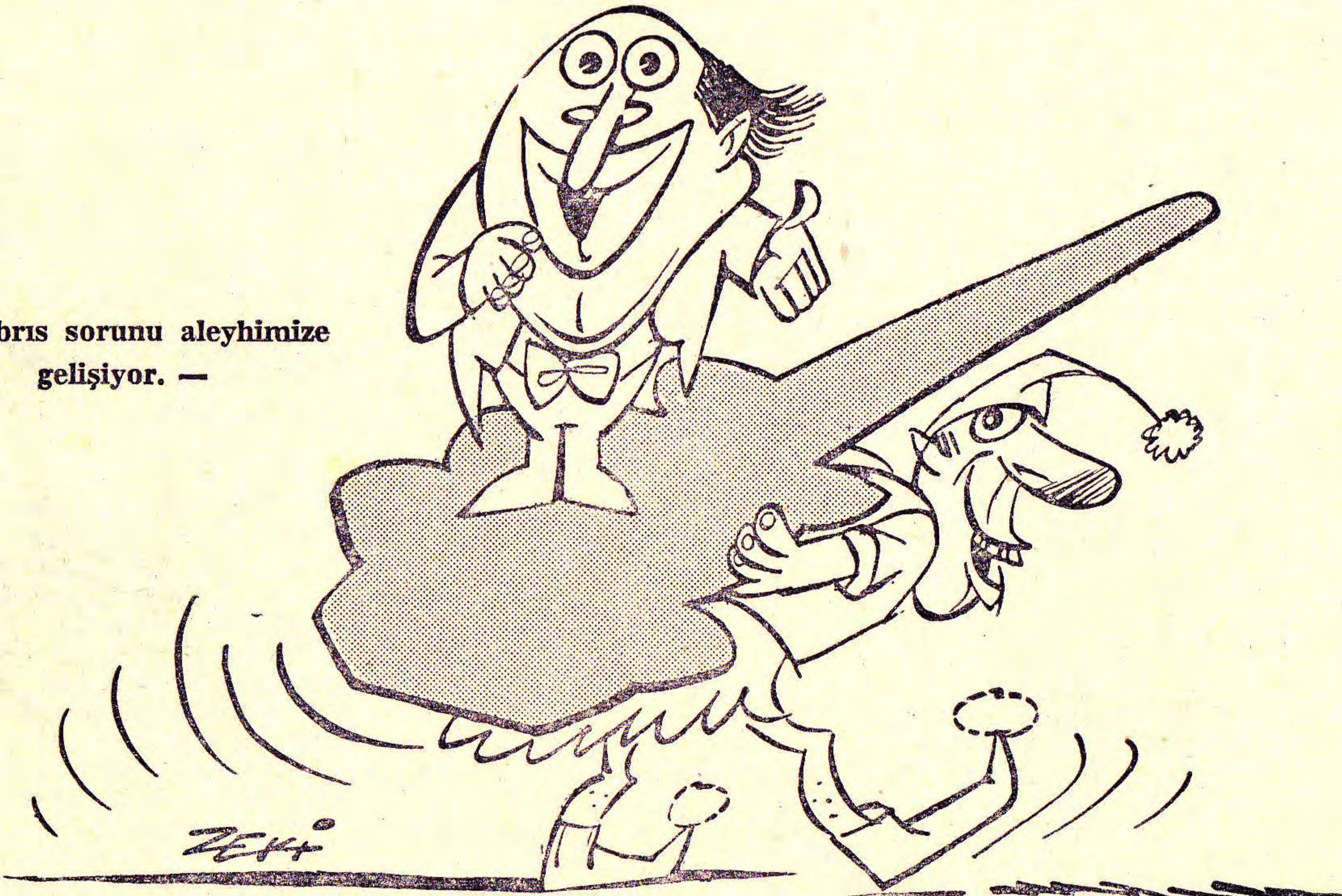
«Elööö?»

«... koklatsaydın birkaç bin...»

Telefonlardan çektiklerimiz ha?
Ya telefonların bizden çektikleri?...
Neyse ki şimdilik dillerini çıkart-
mıyorlar. Yada —Tanrı korusun—
yüzümüze falan tükürüyorlar hiç
değilse. Yeridir yani, bütün yaptık-
larımıza karşılık...

Sulhi DÖLEK

— Kıbrıs sorunu aleyhimize
geliyor. —

Demirel — Altta kalanın canı çıksın!..

BURASI ANKARA

Fikret Otyam

DEMİREL NEMİZ?

V ALLA sizin oraları bilemem ama, bizim Ankara hara'ya döndü. Atlardan geçilmiyor! Yani tek ayağını kaldırmış attan... Bu at, hep merak ederim, bir ayağını neden kaldırmış? Hani bişey söylerken, şey söylerken yani «tek ayağını kaldırdı» derler, ondan mı a-cep?

Tüm partiler, Ankara'da her yeri «kirletme» yarışına girmişler! Duvarlar, vitrinler, camekânlar, elektrik direkleri, tüm tabelâlar aklınıza neresi gelirse evet oralar partiler tarafından resmen ve alenen pisletilmiş... Partilerin pisleme yarışında tek ayağını kaldırmış başta sayılır. Hele caddeler, yollar? Eline fırçayı, beyaz boyayı alan, sahurda kalkıp, helâ duvarlarına yazı yazmak meraklıları gibi her yere akıllarına geleni yazmışlar!...

«ÇAREMİZ DEMİREL...»

Yine vallahi yalanı dolanı günahı Adalet Partililerin boynuna, duvarlara yerlere yazmışlar ki; «Çaremiz Demirel» imiş... Biz, Nasrettin Hoca'ların, İncili Çavuş'ların, Eşref'lerin torunlarıyız... Eloglu bu, yani el elden, kafa kafadan, fırça fırçadan üstündür. Aaa, sabah sokağa çıktık bir de ne görelim, tüm bu sloganlar «BİÇAREMİZ DEMİREL» oluvermiş... Hani duvarları pisleterek yap-masalar bu işi, yılın sözü diyeceğim.

UMUDUMUZ ECEVİT

CHP'liler de her yere «UMUDUMUZ ECEVİT» işlemişler... Aaa, sabahleyin kalkınca bir de ne görelim, «YUNAN VELEDİ ECEVİT», eline fırçayı, boyayı alan acemi tabelâcılar umudumuz'u silip üstüne Yunan veledi'ni ekleyivermişler... Sanki hamle edip edip. Kıbrıs açıklarından orduları durduran Ecevit!... Yani başkası değı... Evet, acemi tabelâcılar burada bir yanlışlık yapmışlar... Gelgelelim, ben kimseye bunu reva görmem, kimse görmemeli ama, gel de tek ayağını kaldırmış atlara ve tösuncuklara bunu anlat... Söylenenlere bakılırsa veled'lerin soyunu so-punu karıştırmamak gerek... Çünkü gerçek rum veledinin kim olduğu ortaya çıkarsa, ortalık duman olur... Herkes otursun oturduğu yerde ve elinde fırçası... Sonra iş buna dökü-

lürse bu konuda öyle fırça çekerler ki uluma neme ne, uğundururlar insanı!...

DALOKAY NE YAPSIN?

ANKARA Belediye Başkanı sayın Dalokay, her başkentli gibi Ankara'yı pisletenlerden —sanki başka pislikler yetmezmiş gibi, siyasal yönden— ve pislikler den yakınıyor... Paralel zarar yanı sıra yazı edebiyatı —ama ne edebiyat— ahlâk bozucu nitelikte... Başkan, beyaz boya fıskırtan makinaları salıverdi Ankara'ya, her yanına, sildi değil de kapattı bu çirkin yazıları, gelgelelim Ankara, damgalı şe-ye döndü!

En yandığım karayolları gösterge-lerinin seçim şeyine rezil olması... Viraj var, bunu gösteriyor koca tabelâ... Yani tehlike ediyor, dönemeç-te... Bakıyorsunuz bu işaretin yerine kocaman bir at tek ayağını kaldırmış!... Gerçi ikisi de aynı şey ama, yine de buraları pisletmemeli, ya bancı ne bilsin bu atın «tehlike» anlamına da geleceğini? Yahut «anah-tar»ın?

Sayın Demirel, 1973 genel seçimle-rinde, «Dağlara taşlara başbakan yazmakla başbakan olunmaz» demişti. Sonunda Ecevit başbakan olunca, kafasına dank etmiş ki şimdi kendi tabelâcılarına aynı şeyi yazdırmış, pekleşeyim diye!...

Bu seçimde sayın AP Genel Baş-kanı ile geziye çıkmak kısmet olmadı... Gerçi insan kısmetini biraz da kendi hazırlar, anlaşıldı değil mi? Maamafih meslekdaşlarımızın yazıla-rını okuyup «neşemi» buldum.

SİZLER DE BULUN...

TEKRARLAMAKTA yarar var, ola ki bu sözleri bizzat işit-misinizdir... Ama yine de tekrarlayalım:

«Köyleri şehir yapacağız...»

Vay köylerin başına gelenler vay... Yahu, koca Türkiye'nin başkent An-kara'sının havasını bile temizleye-meyenler, nasıl reva görürler bu kel-li köylerin de havasını kirletmeye?

«... Dereler geliyor, Menderes'le birleşiyor, gelin biz de Menderes'le birleşelim...»

Eh ne yapalım, «nevzat» a uzun ö-mürler dilemekten başka?

ERBAKAN HAZRETLERİNİN SORUSU

Erbakan da iyi gagalıyor Demirel'i, yani koalisyon ortağını!...

Diyor ki sayın ve de muhterem ho-ca:

«Demirel beni takip ediyor...»

Ne var bunda hoca? Elbette var-dır bir bildiği... Ama sanıyoruz ki sayın Demirel'in alışkanlıkları yoktur, ne bileyim içki içmez, sigara içmez, evine bağlıdır...

Erbakan merak ediyormuş, «CGP ile AP birleşirse ne olur?» Ne ola-cak, boynuzlu bir at olur...

HAYDİ ÖYLEYSE İŞ BASINA...

Sayın Demirel, Afyon'da demiş ki: «Bugünkü hükümet CHP'nin bı-raktığı enkazı kaldırmak için kurul-muştur...»

Haaa, haaaa... Anlaşıldı Lice'deki enkazın neden kaldırılmadığı...

ASRİN HARİKASI

B AKINIZ, vergi iadesi diye bir sistem vardır, ülke için-de ürettiklerini dışarıya sa-tanları teşvik, daha iyi daha çok satmak için teşvik amacıyla kurul-muş bir sistem... Bu işi yaptınız mı hayâli olsun veya olmasın milyon-lar kazanırsınız...

Şimdi bunun nasıl işlediğini, ye-ğenleri bir yana bırakıp kısa bir ör-nekleme ile anlatalım:

Ülkede demir sıkıntısı başgöste-

rince Hükümet demir ithaline izin verdi... Oysa bakmayın demir me-mir de çok boldu ya neyse, evet ö-zel kesim demir ithal etti. Yani dö-viz verdik dışardan demir aldık... Şimdi sayın özel kesim bu ithal de-mirlerini bu sefer dışarı sattı!... Bunda ne var diyeceksiniz, iyi et-mişler... Evet, iyi etmişler ya, ne var ki dışardan ithal edilen bu de-miri dışarı ihraç ettik diye de vergi iadesi almamışlar mı? Buna koca-man bir «pes» denir ki bu «harika ticaret» anlayışı sadece dünyada ül-kemize vergidir. Şimdi bu kadar tat-lı kârlar «bahşeden» MC iktidarının işbaşında kalması için bu kesim çı-rpınmasın da kimler çırpınsın?... Sa-na ne diyeceksiniz, şey, sizi bilmem ama, bu kazanç benim de cebimden çıkıyor da... Tabii sizin de... Yani bizler çalışıyoruz, parsayı «iadeçiler» topluyor, illet olduğum da bu... Bil-mem anlatabildim mi?

ÇOKTAN AYRILDI ÇOKTAN...

Evet, AP Genel Başkanı Demirel'e dönelim yine. Sayın Demirel'in bir ricası var, diyor ki sayın Demirel:

«Sabıkalı olanlarla sabıkalarını saklamaya kalkanları ayırınız.»

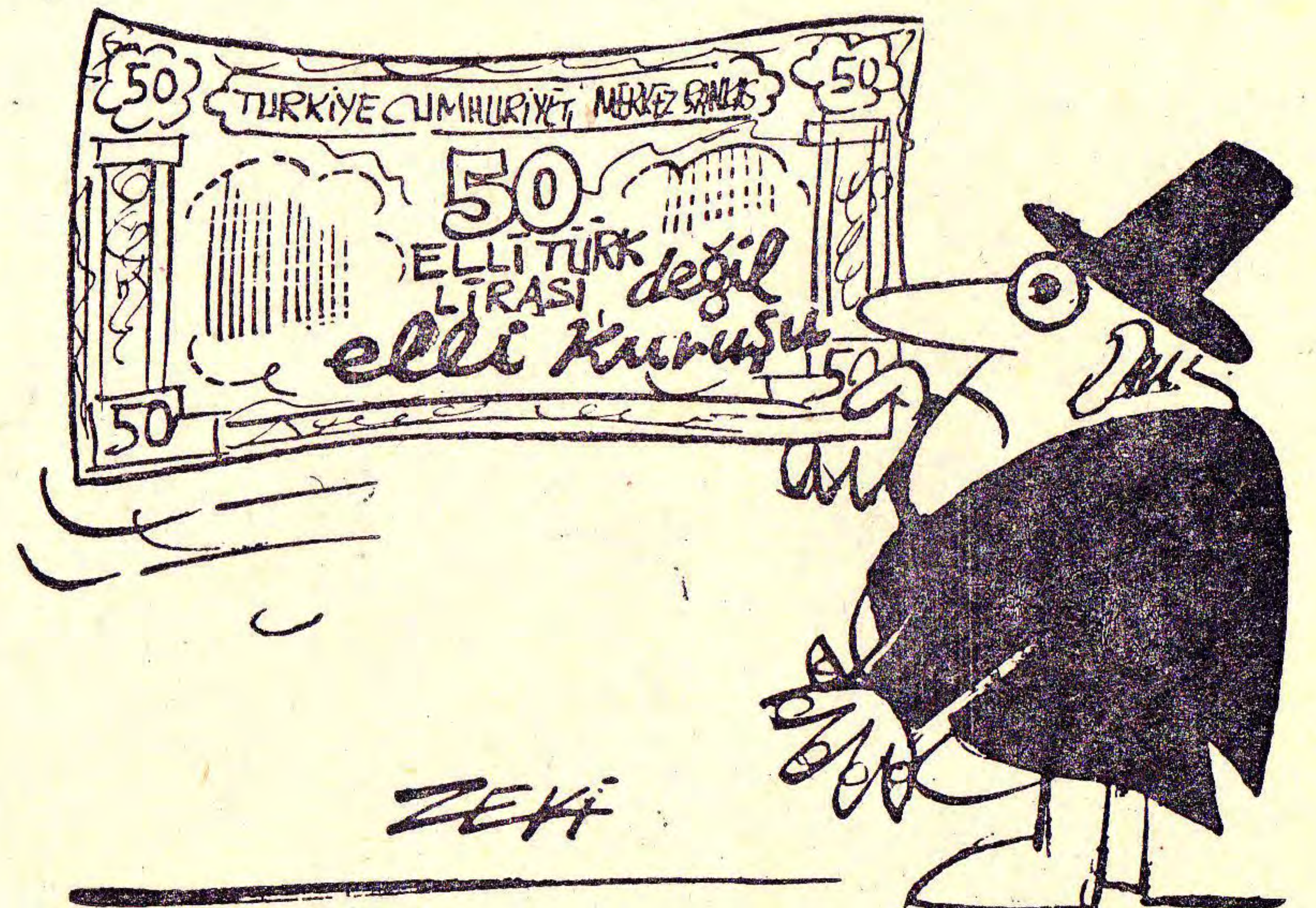
Sayın AP Genel Başkanı Demirel müsterih olsunlar, bu ayırım çok-taaan yapılmıştır, telâş buyurmasın-lar...

Fikret OTYAM

— Parti taraftarları, kâğıt paralar üzerine yazı yazdılar. —

AP taraftarı bir vatandaşın yazdığı...

Ekmek partisi taraftarı bir vatandaşın yazdığı!

Her Telden Burhan Esen

SPOR:

ÇEKİLİR GELEN BAŞA MAÇ DÖNÜNCE SAVAŞA

Gazetelerimiz spora son sayfalarında yer verirler. Bu kural bugüne dek hiç değişmemiştir. Hani sofralarımızda tatlıyı en sonraya bırakırız ya, tıpkı öyle.

Futbol belki de tatlı tatlı oynanırdı ilk zamanlar. Gazozlar içilir, şişeleri oyunculara hakemlere atılmazdı. Argo, küfür; yabancı antrenörler, teknik direktörler gibi stadların kapısından içeriye girmemişlerdi henüz.

Spor sahaları öyle de, gazetelerin futbol köşeleri başka türlü mü? Al birini, vur ötekine. Önce maç haberlerine atılan başlıklardan bazılarına göz atalım, isterseniz:

— İzmirli tabanca gibi... Altay Bursa'nın fiye kasını bozdu.

— Trabzon Galatasarayın dilini kesti.

— Fenerbahçe Beşiktaş'ı ufaladı.

— Göztepe Ankaragücü'nün kalesini yerle bir etti.

— Adana Erzurum'a haddini bildirdi.

— Sakarya Sivas'ın pestilini çıkardı.

Mizah yapabilmek için uydurmuyoruz. Meşin top tizerine yemin ederiz ki bu manşetler yüzlercesinin arasından seçtiklerimizdir. Basının spor elemanları sanki maçları değil de, haçlılar seferlerini sunmaktadırlar okuyucularına.

Nerede ise, Beşiktaş'la Galatasaray'ın karşılaşmasını da harp tebliği biçimi.

ne sokacak, haberleri yalnız heyecan değil, kan da kokacaktır:

İSTANBUL, (Özel muhabirimiz Beşiktaş cephesinden bildiriyor) — «Dün Beşiktaş'la Galatasaray, Şeref stadında kapışmışlardır. Kissinger'in çabaları sonuç vermemiş, Birleşmiş Milletler de çatışmayı önleyememiştir.

Maça topçu atışları ile başlamış, daha sonra tanklar ileri sürülmüştür. Beşiktaş ambargodan önce satın aldığı fantomlarla rakip kaleyi dövmektedir. Yabancı kaynaklı haberlere göre Galatasaray'da nükleer silâhlar bulunmaktadır.

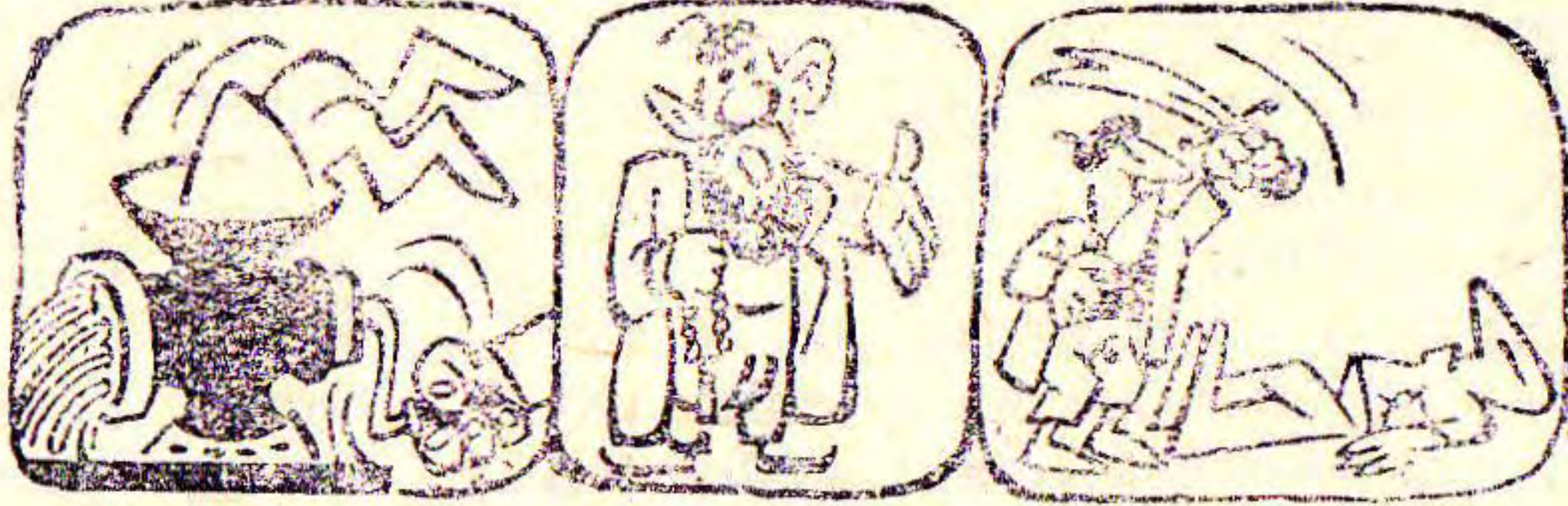
İlk devre bittiği halde takımlar haftayma geçmemişler, oyuna devam etmişlerdir. Hakem düdüğü yerine sten tabanca kullandığı halde tarafların ofsayt yapmalarını önleyememektedir. Dolmabahçe önlerine kadar sokulan Beşiktaş donanması takımının akınına salvolarla desteklemektedir.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi acele toplanarak «Ateş kes» kararı almıştır. Tarafların bu karara uyarak attıkları gollerle yetinecekleri, ordularını geri çecekleri sanılmaktadır.»

Yukarıda örneğini verdiğimiz başlıklar bu habere iyi gider. Öyle değil mi?

MİLLİYETÇİ TELEVİZYONDA BU GECE

- 19.00 — Açılış, saçılış, yayınlarımızı izle de milli olmaya çalış.
- 19.05 — Belgesel ve tarihsel film: Kımız nasıl yapılır? Nasıl içilir? Solcular nasıl ikiye biçilir?
- 19.30 — Neden cahil kalalım, judo dersi alalım. Yazımız okunur tersinden, başlayalım önce «Miting basmak» dersinden.
- 20.00 — Milliyetçi cepheden haberler: Memur kıyımı. Vergi iadesinden yürütülen mangırların sayımı. Muhalefet ne karışır bira der, amca, yeğen dayı mı?
- 20.30 — Saat yirmiotuz, Amerika silâh vermezse ne güne duruyor mancınık, kalkın güz ve topuz. Söz dış politikaya gelince biz yokuz. Konuşmacı: Ya hafızdır, ya hacı.
- 21.30 — TRT'de yerli sinema. Her haltı karıştır, zil takıp da oynama. Filmin adı Eba Müslim Horasanî. Seyredilmez mi yâni? Dikizleyen Yani de bulunsa, olur kırk yıllık Kâni. Kılıcını sola çaldı, yüzbin kâfirin canını aldı. Ortaya hamle eyledi, zaferi peyledi. Sağa döndü, Reklâmdaki mum söndü.
- 22.30 — Dizi film: «Ben Budala Değilim». Deniz kıyıları nasıl kapatılır? Hazine toprakları nasıl apartılır?
- 22.45 — Solistler geçidi: Stüdyoya gelinceye kadar şişlenmezler, dişlenmezler, taş yemekten hastalanmazlar, Moskova'ya postalanmaz. larsa yarımşar şarkı okuyacaklar, sonra tutuklanacaklardır.
- 23.00 — Bir Salem yakış, dazlağa bakış. Programda İdi Amin'in nezle oluşu, İspanya'nın yeniden sağa oturuşu, bayan Peron'un soğuk düşü, Kıbrıs dâvamızın kayboluşu anlatılacak uzun uzun. TRT bilmektedir geldiğini uykunuzun. Neşriyatımız bitti, uzmanlarımız sizleri eğitti. Yat borusunu öttürdük, ne bekliyorsunuz daha. Elfatihâ...

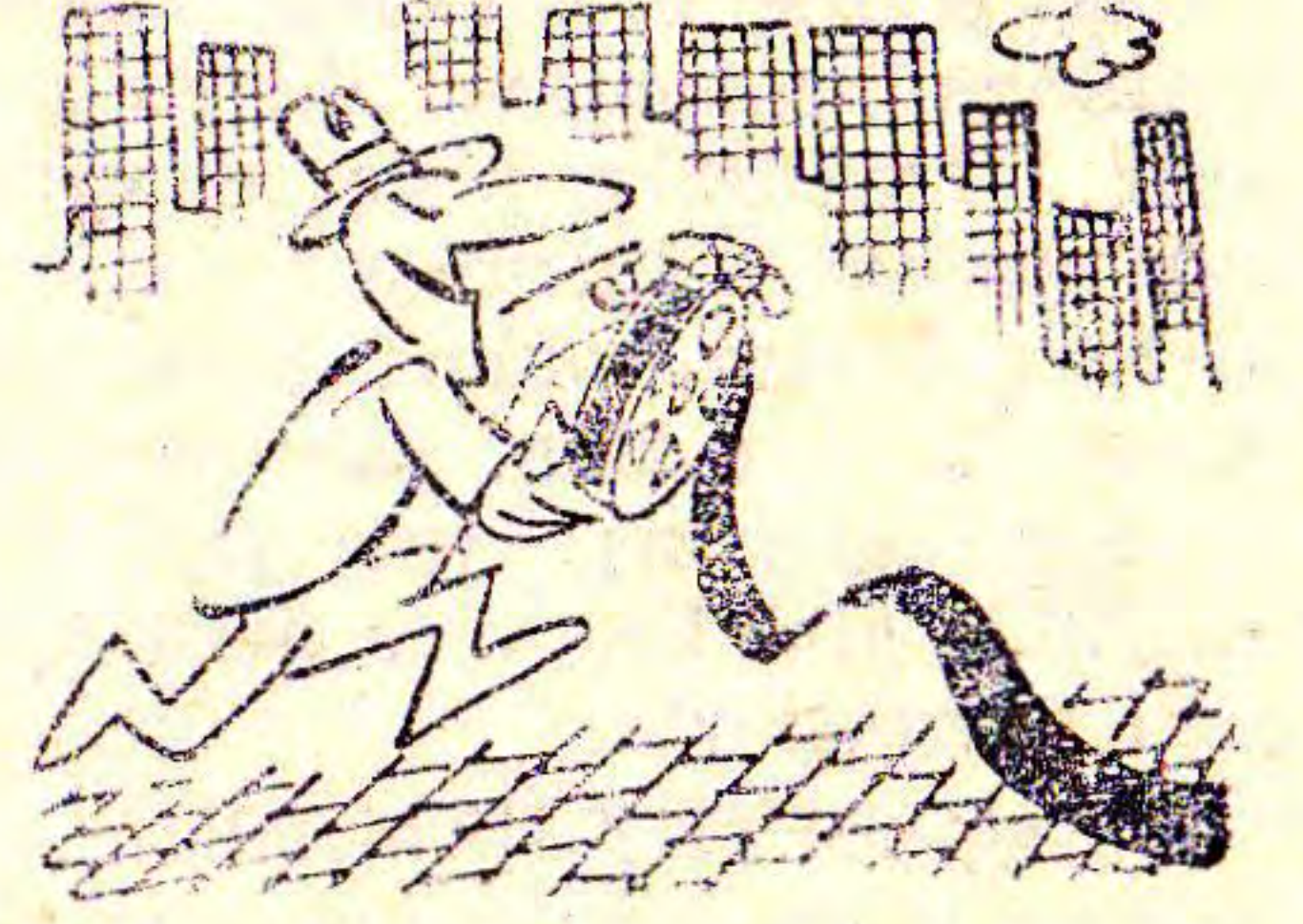

PARTİMİZİN İKRAMIDIR, SİNEMA REKLÂMIDIR

Bu gece Mezarlıkbaşındaki Seçim sinemasında vurdulu, kırıldı, türkülü, şarkılı, şaraplı rakılı, hırsızlı vurgunculu, yoğurtlu lâhmacınlı, Türkçe sözlü, Arapça küfürlü yılın en büyük filmi, 24 kısım, tüm akraba hısm, bira der amca yeğen, tekmili birden.

«Maskeli Dörtler»i seyrederken heyecandan tırnaklarınızı yiyecek yağmacıları izledikçe «Helâl olsun» diyeceksiniz.

Bu korkusuz ve destursuz dört

ahbap çavuşlar vurdukça toz turlar, yalnız dolar önünde selâm dururlar.

Filmde din, ahlâk, iman her şey var. Hattâ görürseniz camîsiz minare, edin idare. Sıkıldıysanız şayet, peşpeşe gelecektir cinayet. Yüreğinizin kabarmaması için, soda için.

Maskeli dörtleri seyrederken kendinizden geçecek, korkuyu yudum yudum içeceksiniz.

Koltuklarımız numaralı ve tutkallıdır. Bir oturan kalkamaz. kumldayan o yeri bir daha bulamaz. Geç kalmayın. Aklınızı kaçırın bu filmi kaçırmayın!

YEMEK KONUSUNDA

AP'li ile CHP'li tartışıyorlardı:
— Sizin için şöyle yapmış,

yoldan sapmış, yanlış limana demir atmış diyorlar...

— Elâlemin ağzı torba değil ki, büzesin. Koç değil ki derisini yüzesin. Karaoğlu'n'a da elin oğlu neler söylüyordur kimbilir?

— Bak işte buna imkân yok. Zavallının yediği köfte, içtiği çay şekersiz. Hadi gelin de yiyor, yutuyor deyin siz...

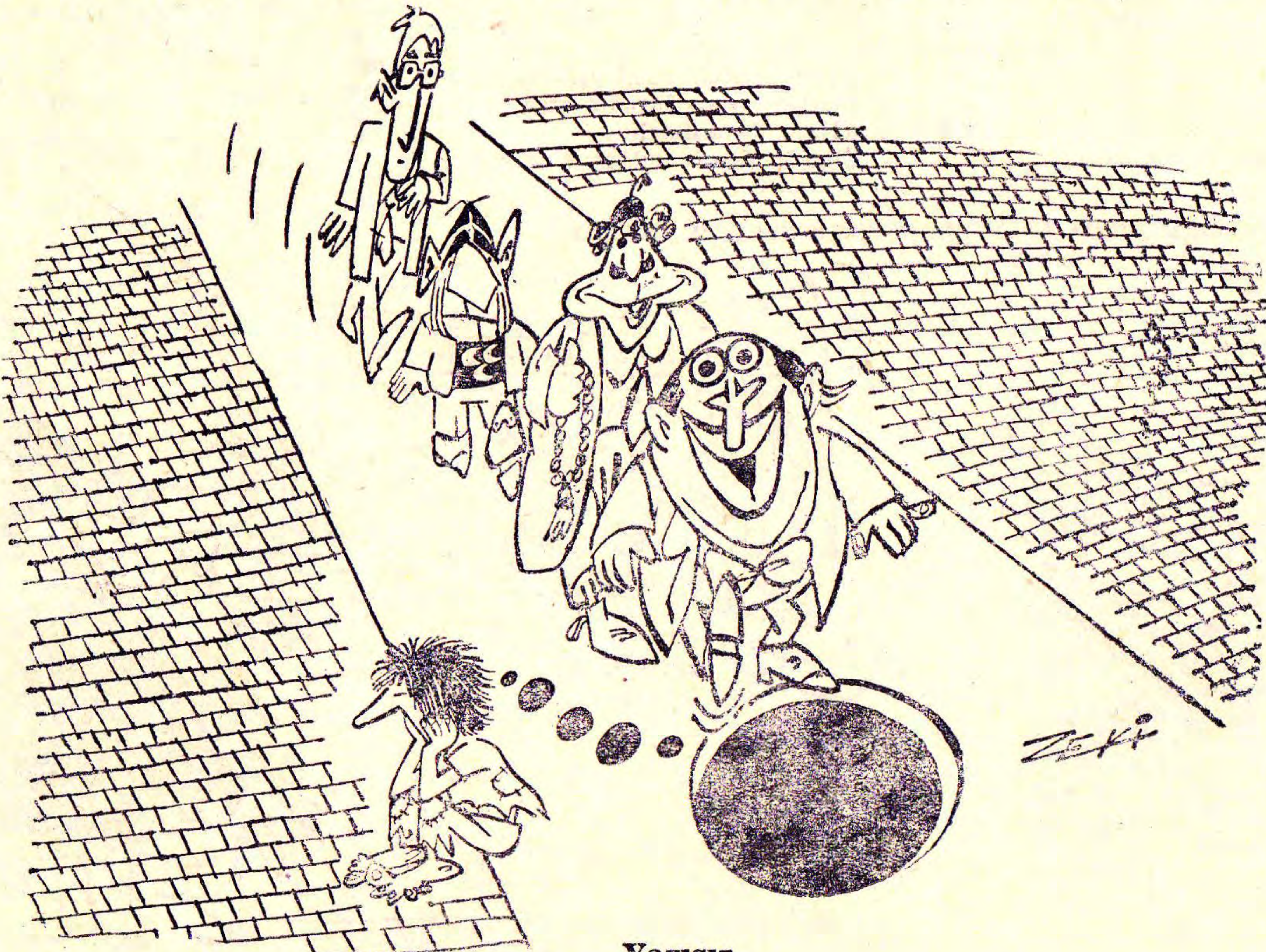
NAZ

Kahvede gazeteden başını kaldırdı:

— Okudunuz mu, dedi, eskiden onbinden fazla nalbant varmış memlekette. Eksile eksile beşyüze inmiş sayıları.

Dinleyenlerden biri güldü:

— Şimdi anlaşıldı, dedi, kıtânın son seçimlerde neden tökezlemeye başladığı. Nalsız beygir bu kadar koşabilir.

Yazısız

ANKARA'DA oturuyorduk. Babamı üç ayda bir ya görür, yada görmezdim, o da bir veya iki günlüğüne. Babam, Karadeniz'de liman, Akdeniz'de dalgakıran inşaatlarını taahhüt eder, birini bitirmeden diğerine başlardı. İki katlı kocaman evimizde annemle ben yaşırdık. Babam geldiğinde annemle bir odaya kapanır, çıtları çıkmazdı. Yalnızlığıma kahırlanır, gözyaşlarımı içime akıttırdım.

Babam çok zengindi, evimiz saray, soframız padişah sofrasıydı. Annem babamın kendisine hediye ettiği Mercedes arabasını kullanır, kulüplerde sabahlar, sabahlamışsa akşamlardı.

Liseyi bitirip yaz döneminde babamın İskenderun'daki şantiyesine gittim. Bir sıcak, bir yel, akan ter değil, sel...

Akşamları yine aynı sıcak. Ama, arabaya atlayıp Soğukoluk'a çıkınca bir titreme, bir üşütme...

GARSON

K. Doğan BÜKE

İskenderun'un barlarını yabana atmamalı. Onlar ne güzel kadınlar, kızlar? Bu güzel kadınlar hangi hayat cilvesinin ürünü olarak buralara gelmiş? Bunlar kadın değil, tapınak... «Tapılacak Kadın» lar hep orada toplanmış. Kız Aysin, «Öl!» de, ölmezsem şerefsiz evlâdım. Yeter ki gül, yeter ki gel.

Babam, yeni bir ihaleye girmek üzere Ankara'da. Şantiye şefi de tam kafa dengi, bir rahat, bir vurdumduymaz adam. Bu mühendisler hep mi böyle?

Param bol, dilediğim kadarını da şantiye şefinden alabilirim. Babamın şantiye şefine emri bu yolda.

Şantiyeye odacı olarak almayacağım garson'a sesleniyorum: «İbrahim bey, Aysin hanımı çağırır mısın?»

İbrahim fırlar, az sonra bir yel eser, feleğimi şaşırtır. O ne boy, selvi misin yavrum? Uzun bacaklar, orantılı kalça... Değirmen mi oldun yârim? Bir güzel yüz, yüz değil Ay... Vay babam vay... «Gel, bana kenetlen» diyor. Kenetlenmeye yeltensen, somun civataya uymuyor.

«İbrahim bey, Aysin hanıma bir şişe viski getirin...»

«Ah ulan Aysin, bir şişe viski bin lira, barcıyı mı zengin edeceğiz, gel şu işi kendi aramızda halledelim...»

«Hayatım, bu gece olmaz, biliyorsun, mazeretim var!»

«Kız anan seni hep mazeretli mi doğurdu, hani geçen hafta mazeretliydin, bu uzatmalı mazeret. Kız yoksa senin yapın başka mı?»

Yarım saatte viski biter. Kız, nasıl da içtin? Şu şişe kızılık suyu dolu olsa, yarım saatte bitirilmez...

Aysin, etme, geçip gitme, çıldıracağım. İşte be kızım, bin mi, beş, onbin mi, gel al, yat al, kalk al, yeter ki gel, benim ol...

Şantiyede portatif karyolada sabahlarım, gözümde Aysin, gönlümde o, bedenimde Aysin. Burnumda nefis kokusu, burcu burcu, dalga dalga, Aysin'den önce gelen, gidişinden sonra kaybolan, yayılan... Bu güzel kokuları sana kimler hediye ediyor? Hele bir gel, atla arabaya, süt banyosu neymiş, esans banyosu yap. Isparta'nın tüm güllerini sana hediye edeceğim.

Aysin, dörtte geleceğim dedin, yediye kadar gözümü kırpmadım, gelmedin, yine mi mazeret? Yavrum, kan bankası mı oldun?

Yahu, bu İbrahim de Aysin'in çevresinden hiç ayrılmıyor. Biri tuvalete gidiyor, hemen öbürü de tuvalete seğirtiyor. Yok canım, Aysin kim, garson İbrahim kim? Hoş bu gönül, ot'a da, sap'a da konar...

Cildim dınlensin diye ihmal ettiğim sakalım bir Selâmetçi sakalı görünümündeydi. Sakalımı, bıyığımı kazıttım, bir de siyah gözlük taktım, siyah pantolon, beyaz kısa kollu gömlek, vardım bar'ın kapısına: «Beyefendi, boş garson kadronuz var mı?» Cevap kesin: «Garsonumuz tamam!» «Beyefendi, bir ay ücretsiz çalışırım, beni alıp deneyiniz...» «Hımmm, olabilir.»

İşe girdim, keyiften kuyruğum tavaya sapı gibi, koşturup duruyorum. Büfeden iki şişe viski alıp, çiçeklerin arasına döktüm. Garson dediğin büfeden çok içki çekmeli. Bu koca müessese nasıl ayakta kalsın?

Uzaklardan Aysin göründü: «Yürü ey güzel, uzun - bol paçaların sürünsün!»

Gözümü Aysin'e çevirdim, lüks lâmbası görmüş bildircin'a döndü, gözleri gözümde, çırpınıp duruyor... «Siz burada yenisiniz galiba?» Hemen cevap veriyorum: «Bugün işe başladım hanımefendi, bendeniz Şerafettin, emrinizdeyim.»

Bildircin çarpılmış, kıpırdamıyor, yanımdaki masaya çöküyor. Az sonra tuvalete gittim, aaa, Aysin peşimde, çapkınca kahkahalar, dâvetkâr gülüşler. «Şerafettin, evli misin?» Hemen cevap hazır: «Ben mi, nerede o günler?»

Aysin: «Evlenmek şart mı, mühim olan sevgidir» diyor. Aysin, bunu yeni mi öğrendin? Kız sen bugün mazeretli değil misin? Banka iflâs mı etti?

«Şerafettin, pavyon kapanırken beni otelime sen bırakıver, tabii başka birine sözün yoksa...»

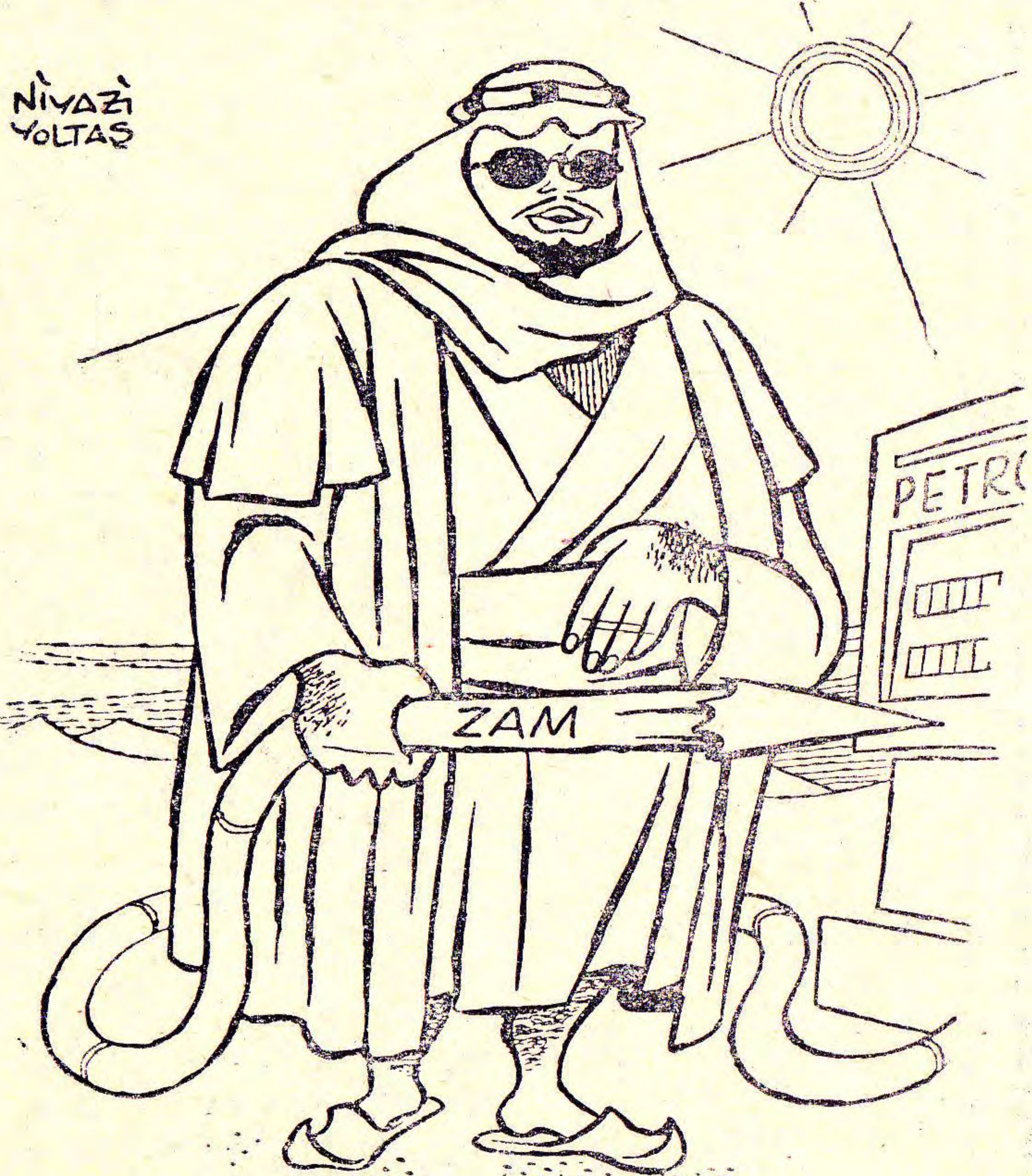
Sabaha karşı Aysin'i aldım, otomobil çevirip oteline çekirdim. Aysin arabadan indi, beni bekliyor, ben yerimde oturmaktayım. Aysin'in eli arabanın kapısına uzandı, açılan kapıdan diğer kolunu uzatıp elimi avucuna aldı: «Nazlanma Şerafettin, gel artık, insanı çıldırtma!»

Arabadan zoraki indim, otele girdik, resepsiyondaki memura dönen Aysin: «Şerafettin bey benim misafirimdir, öğlene adar bizi uyandırmayın» diye komut verdi. Öğlene kadar kim uyudu ki?...

Azizim, bu dünyada garson olacaksın, garson... Garson değil Süleyman olsan, mühürün de olsa basacak yer bulamazsın...

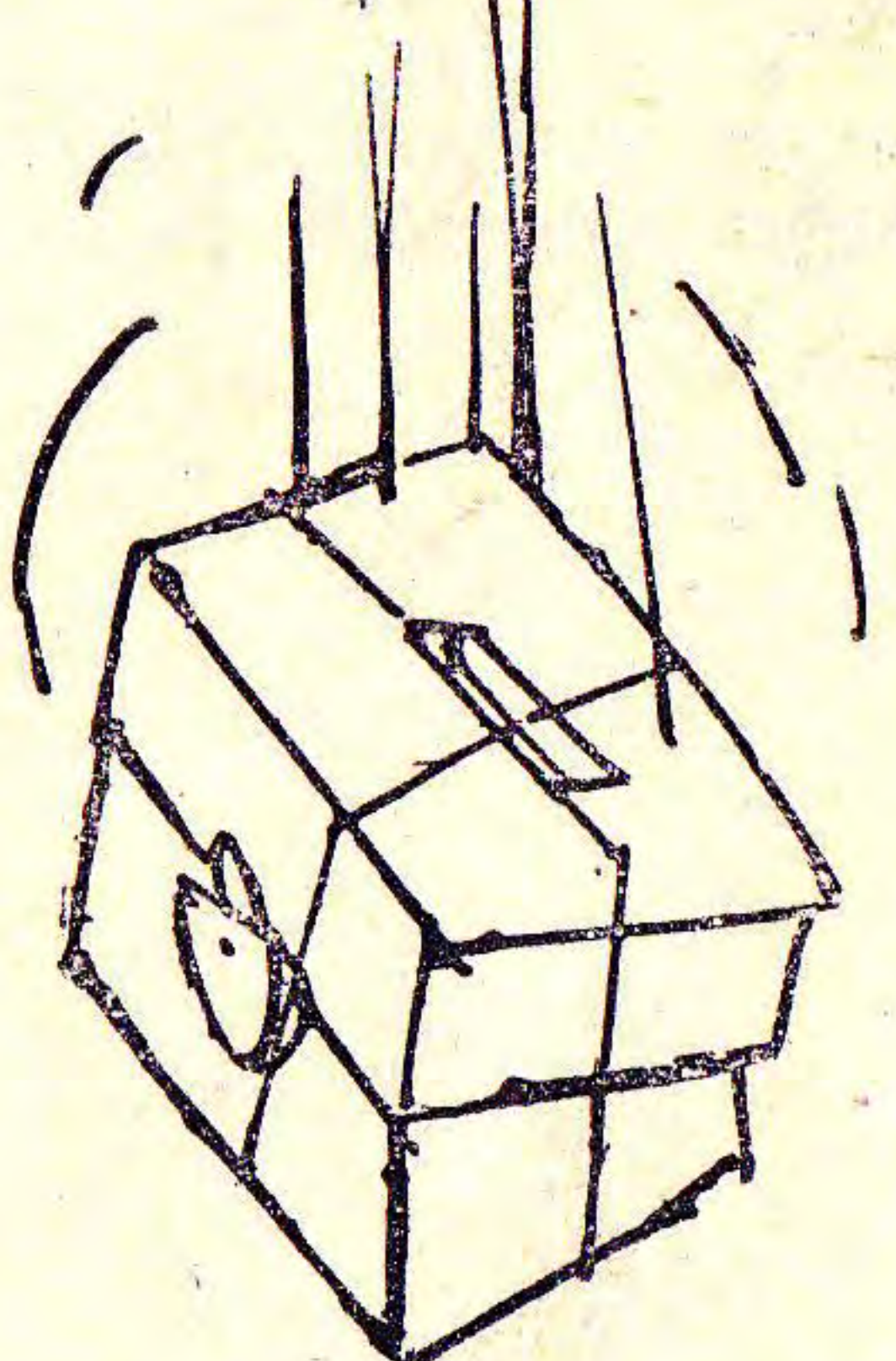
K. Doğan BÜKE

NİVAZİ
VOLTAS

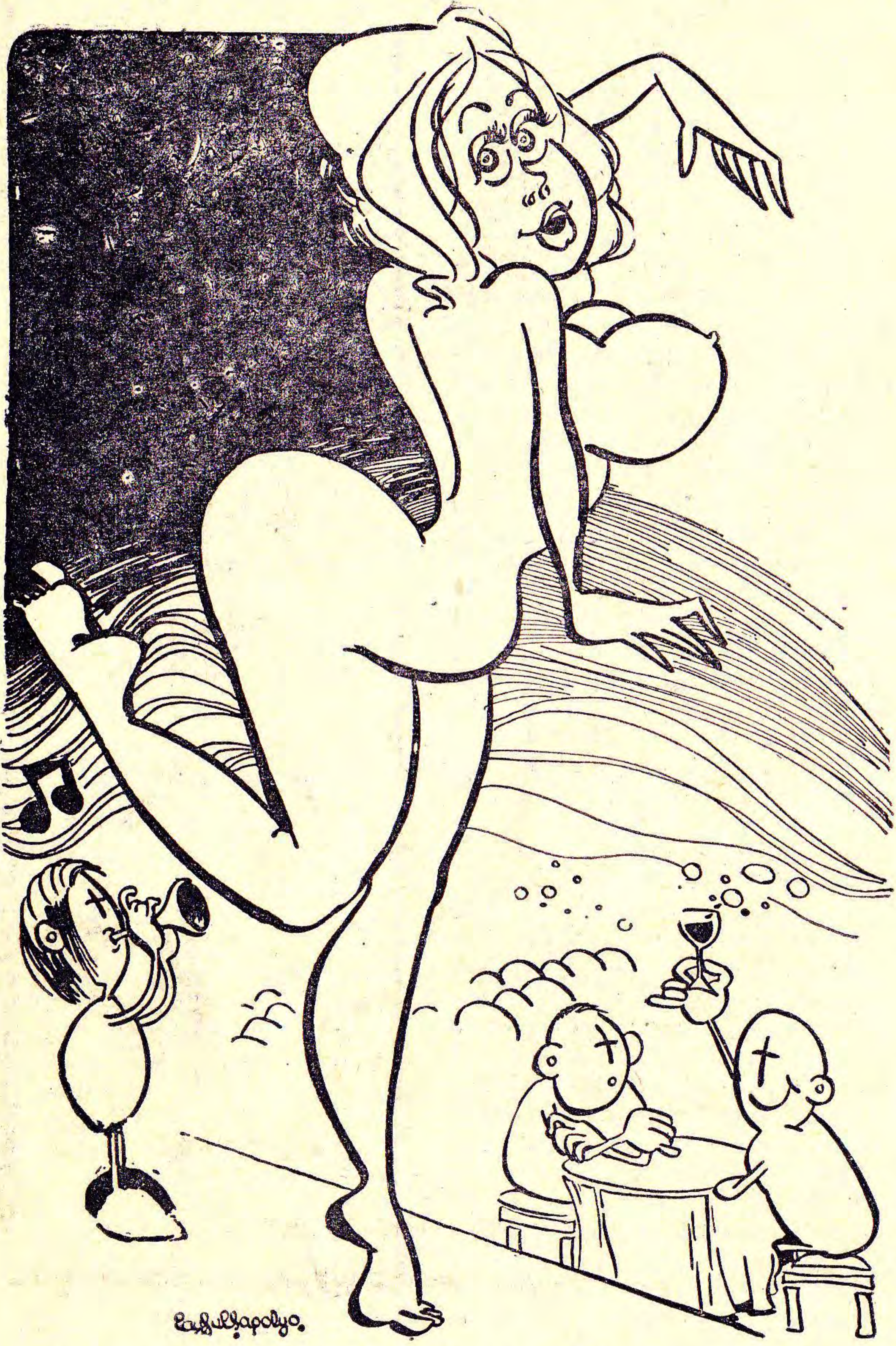

— OPEC teşkilâtı, petrole yeniden zam kararı aldı. —

CAFER
ZORLU

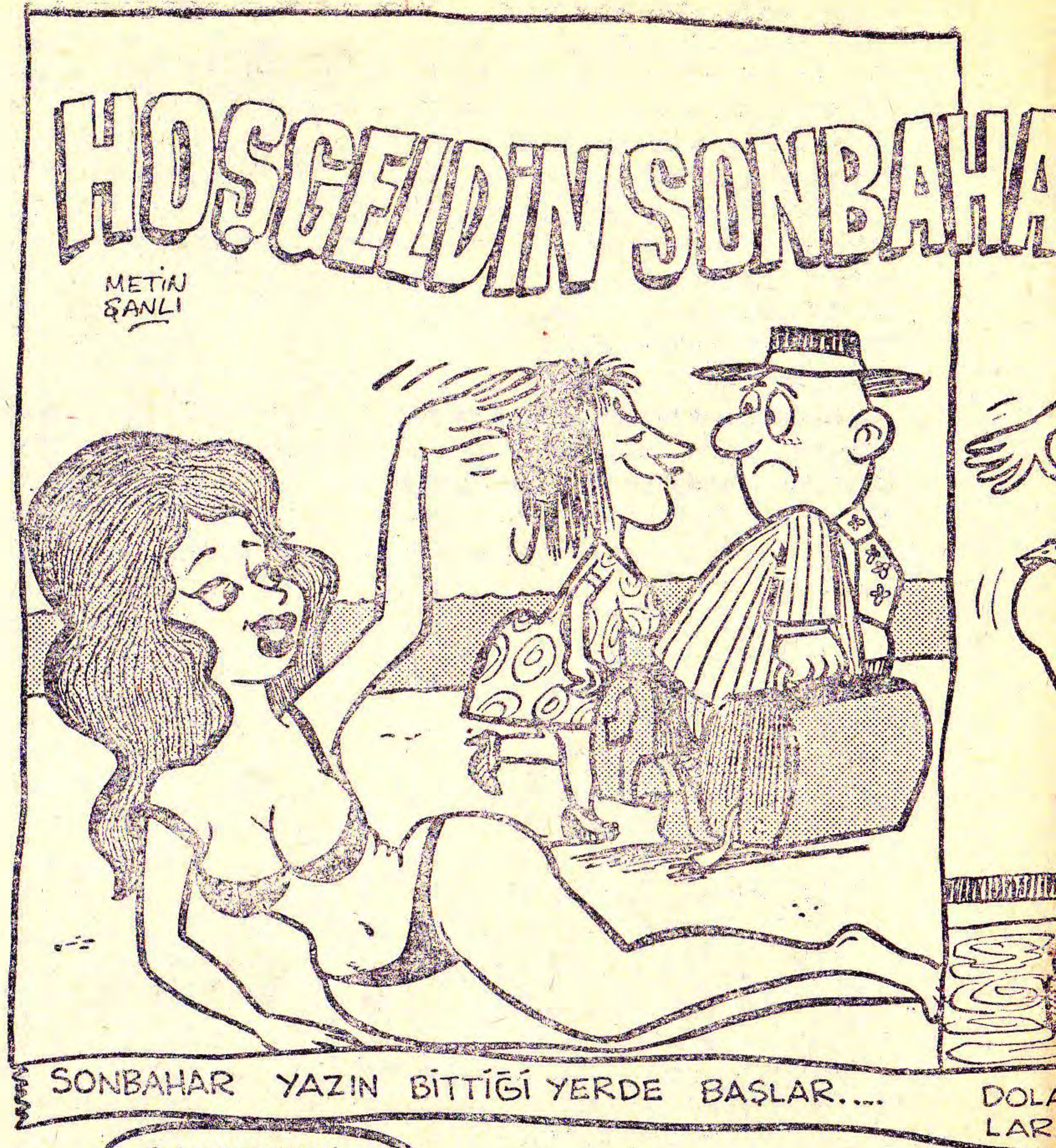

«Sandık başına!»

Şakir Çelebi

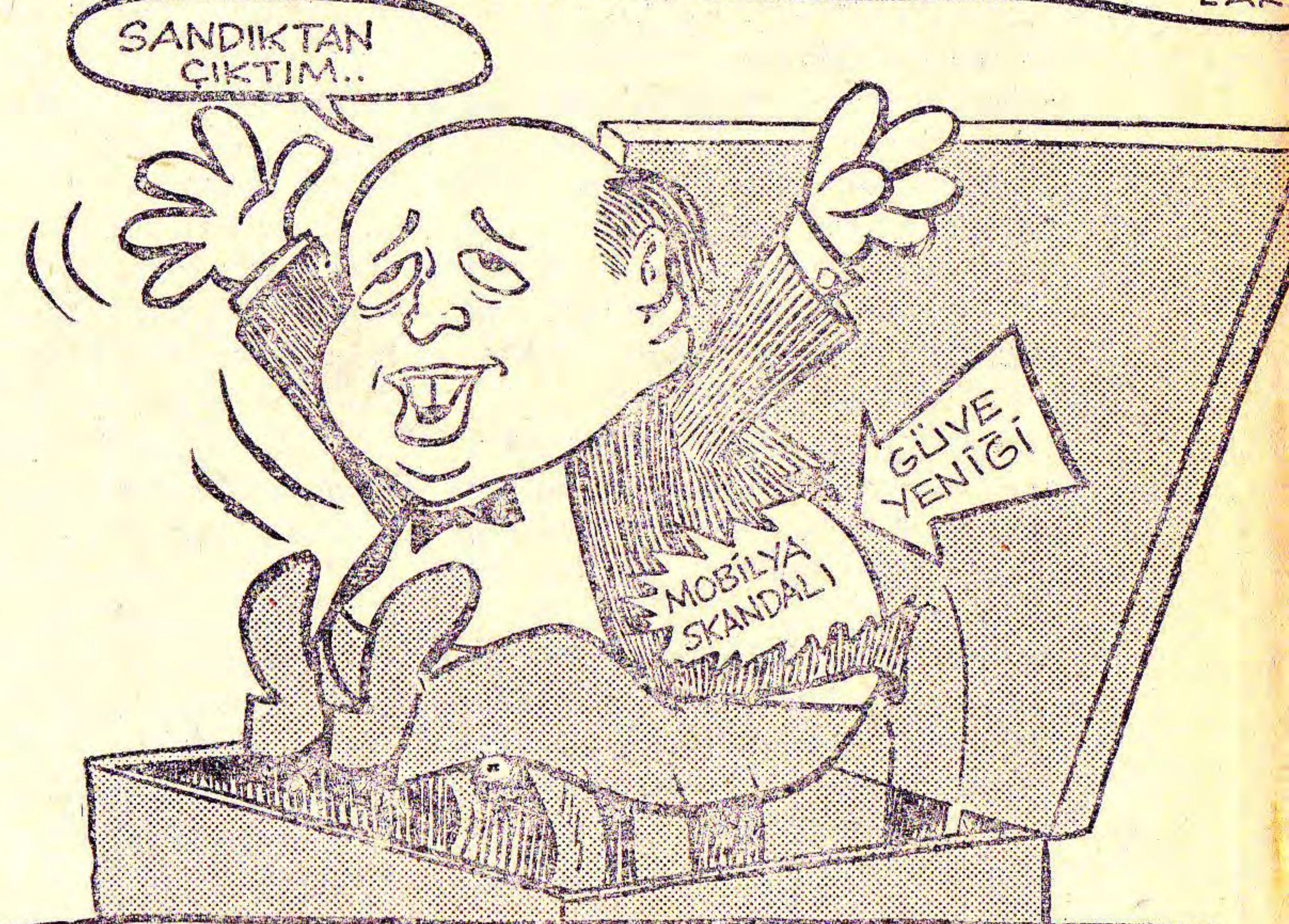
- Yahu, hani sen içki içmezdin?..
- Bu akşamdan itibaren başladım!..

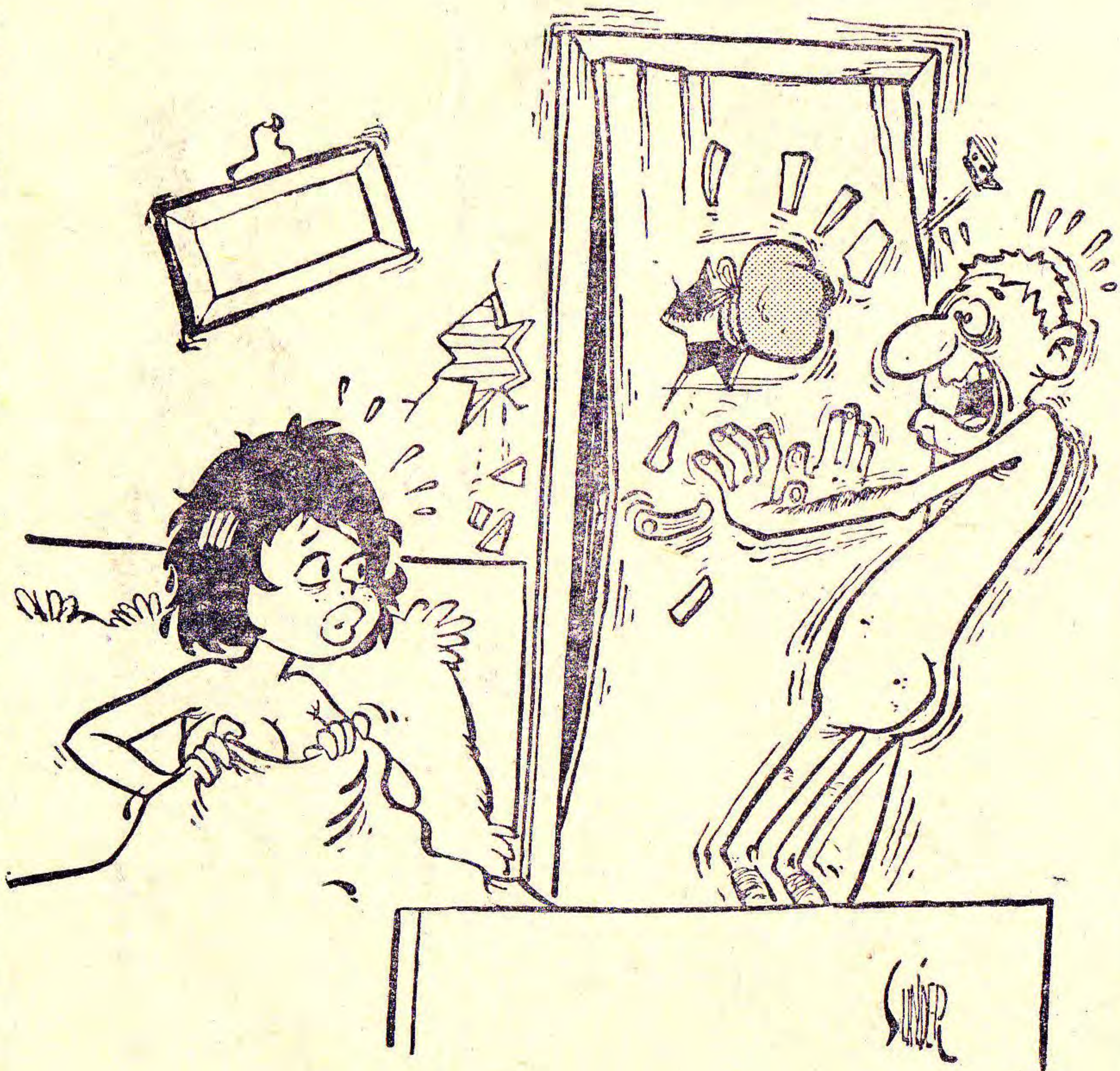
METİN
ŞANLI

SONBAHAR YAZIN BİTTİĞİ YERDE BAŞLAR....

DOLA
LAR

ZAMANINDA NAFTALİN KULLANILMADI İSE GÜVELERİN AZİZLİĞİNE LİĞRAMIŞ ŞEYLERDE ÇIKABİLİR SANDIKTAN...

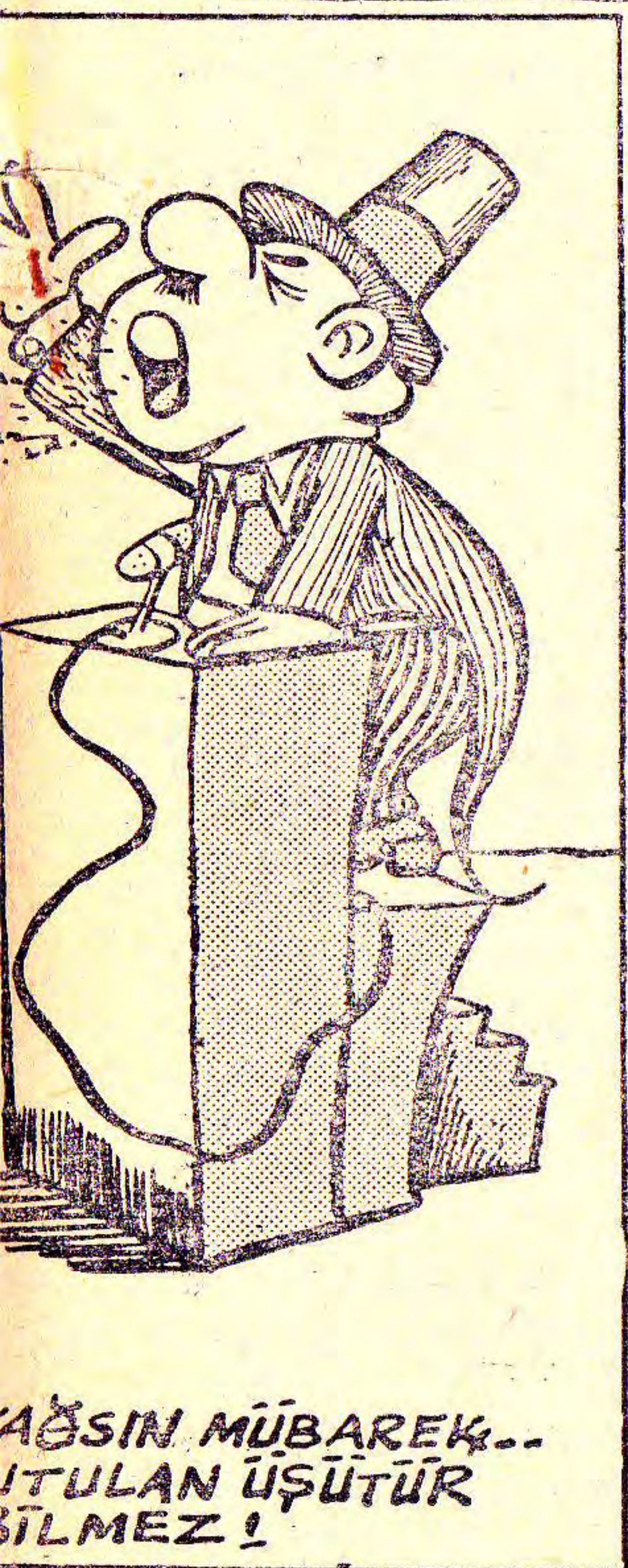
— Babamın boksör olduğunu niye söylemedin be?..

SONBAHAR YAĞIŞI EN BOL OLAN MEVSİMDİR. BİR DE BÖYLE SUNT YAĞMURLAR VARDIR Kİ KAFAYI ÜSTELİK BU YAĞMURLAR DURMAKT.

...LAR, SANDIKLAR AÇILIR. YAZLIKLARIN YERİNE KIŞLIK-
ORTAYA ÇIKARILIR.

ASLINDA SONBAHAR DA GÜZELDİR... VE DE RENKLERLE ZEVLER TARTIŞILMAZ.

...AĞSIN MÜBAREK...
...ITULAN ÜŞÜTÜR
...İLMEZ!

— Fazla bekletmedim ya şekerim?!.

ağa konuşuyordu zaten. Sözü ürünün değerlendirilmesine getirince, diyeceğinin önem derecesini belirtmek için işaret parmağını Apti'nin burnuna uzattı, bir süre öyle durdu. Sonra parmağını ona doğru sallayıp sözcüklerin üstüne basarak:

— Sen sen ol Apti ağa, özel teşebbüsten şaşma!...

Çulsuz Apti bu söylenenlerden pek birşey anlamamıştı. Dinsel bir ilke olabileceği geldi aklına:

— Evelallah... Evelallah şaşmayız. Namazımızı kılıyoruz, orucumuzu tutuyor Allah kabul etsin; o dediğini de yaparız.

Raşit ağa Apti'nin şaşkınlığından iyice hoşnut olmuştu. Daha da şaşırtmak için öbür söyleyeceklerini hatırlayıp toparlamaya çalıştı:

— Efendim bunlar... Bunlar.. ekonomik meseleler!...

almam..» diye?! Bre amandı, zamanı... «Almam..» dedi. «Nemliydi, otluymuş, çöplüydü...» diyerekten çevirdi.

N'apmalı, n'etmeli?... derken Nusret efendi geldi aklına. «İşin devlete kaldı mıydı, nazın mazın da geçmez...» dediydi. İşte dosdoğru çıkmıştı adamın dediği. Eh, bir de ona başvuralım bakalım, nazımız geçecek mi?... Çektik onun mağazasının önüne.

Öyle karşıladı ki, dersin çok sevdiği, çok yakın bir akrabası gelmiş. O tatlı dil, o güleryüz...

— Ne var ne yok? dedi.

— İyilik sağlık.. dedim. Biraz ekimim vardı da, getirdik işte.

— Ofis'e götürseydin, daha iyi fiyat verirdiler belki.

— Sana yalan söyleyecek değilim ya Nusret efendi, götürdüm, almadılar. Beğenmedi Ofisçi.

— Hımm, bir bakalım hele...

Bir avuç örnek alıp inceledi buğdayı:

— Nesi varmış bunun? Pek düzgün sayılmaz ama alınmayacak gibi de değil. İkiyüzbeş kuruştan alalım, ne dersin?

Ne diyebilirdim ki?... Sevindiğimi belli etmemeye çalışarak:

— Madem öyle uygun gördün, öyle olsun, dedim.

— Öylece indirin, çuvallarını yarın alırsın, dedi.

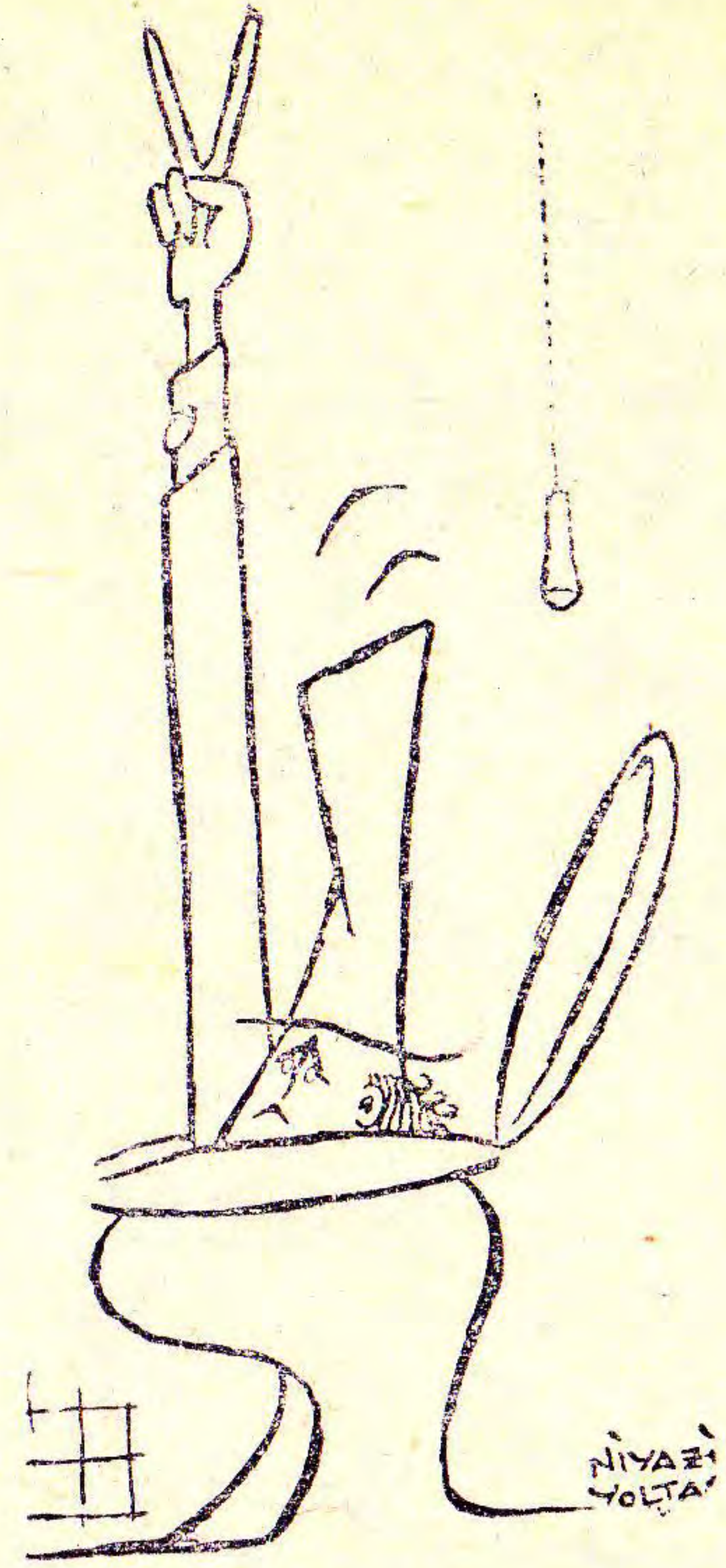
İndirdik, aldım paramı, çektim geldim. Görüyorsun öte yanda devlet ne yapıyor, beri yanda özel teşebbüs nasıl davranıyor. Dediğimi unutma Apti ağa. Özel teşebbüsten şaşmayacaksın!...

Yekini kalktılar. Çulsuz Apti torbasını sırtlandı. «Ne gibi bir durum olacak da özel teşebbüsten şaşmayacağım?» diye düşünüşüne yürüdü.

RAŞİT ağa çuvalları indirip gittikten sonra Nusret efendi adamına seslendi:

— Şaban, gel oğlum!... Yükle bu çuvalları da götürüver Ofis'e. Ahmet beye çok selâm söylersin. İki yirmibeşten falan alır sanırım.

Şaban uzaklaşınca düşündü Nus-

Yazısız

ret efendi: «İki yirmibeşten alınca kilo başında yirmi kuruş kalır. On kuruş ona, on kuruş bana... Bir de özel teşebbüs için şöyle böyle derler. İşte bir yanda üreticinin işini görüp hayır duasını alıyoruz, öte yanda devlet kuruluşunun adamı olan memurun...»

Bir başka araba yanaşmıştı kapının önüne. Kalktı, kapıda karşıladı geleni:

— Ooo, Hasan ağa, hoşgeldin...

— Hoşbulduk Nusret efendi.

— Geç, buyur otur şöyle de birer kahve içelim.

— Şeyy... Bi parça malımız vardı da...

— Kolay canım, önce Ofis'e bir uğrasaydın...

— Uğradım, uğradım... Almadılar.

— Almadılar mı? Dur bi bakayım hele... Yahu nesi varmış bu malın?! Pek temiz ve kuru sayılmaz ama alınmayacak kadar değil...

KÖYDE Rasit ağa, kasabadaki yazıhanesinde Nusret efendi rastladıklarına özel teşebbüsün önem ve yararlarını anlatıyorlar, kendisine bugün diğer günlerdekenden daha fazla selâm gelmiş olan Ahmet bey, ilçenin şehir kulübünde oturmuş içkisini yudumlarken ekonomik görüşlerini açıklıyordu arkadaşlarına. Günümüzde var olan ekonomik sistemleri bir bir tanımladıktan sonra sözü bağladı:

— Sonuç olarak ben diyorum ki arkadaşlar, biz kendimiz için hep ithal malı ekonomik sistemler düşünmüşüzdür. Çok yanlış bir tutumdur bu. Bizim değişik bir millî bünyemiz vardır. Millî özelliklerimiz vardır. Yabancı bünyelerin sistemleri tabiidir ki bize uymaz. Oysa beri yanda kendi bünyemize göre geliştirdiğimiz, durmuş oturmuş bir ekonomik sistemimiz vardır. Bize düşen işte bu sistemi korumak, yürütmektir. Benim anladığım milliyetçilik açısından da bu böyledir arkadaşlar. Millî olan her şeyimize sahip çıkmalı, gözümüz gibi korumalıyız.

— Bravo, çok doğru.. dedi arkadaşları.

İçlerinde alkışlayanlar da oldu. Kadehlerini bu görüş birliğinin şerefine kaldırdılar.

Kenan AKINCI

GÖRÜŞ BİRLİĞİ

RAŞİT ağa o gün konuştuklarının onyedincisi olarak Çakır Ali'nin çobanı Çulsuz Apti'yi yakalamıştı:

— Dur hele Apti!...

Sırtındaki azık torbasıyla ağıla gitmekte olan Çulsuz Apti durdu.

— Ağıla mı gidersin?

— He...

Elini yelek cebine sokarak sigara paketini çıkardı Raşit ağa, Apti'ye uzattı:

— Yak bakalım hele... Yak da iki söz edelim seninle şuracıkta.

Çobanın kuşkuyla yüzüne baktığını görünce ekledi:

— Havadan sudan canım... Gidişatımız nereyedir falan... Muhabbet olsun diyerekten...

Yüreği serinleyen Apti sözün uzayacağını anlamıştı. Azık torbasını yere bıraktı, sopasına dayanarak olduğu yere çömeldi. Raşit ağa da çömeldi onun yanına. Sigaralarını yaktilar.

İşten güçten, çobanlıktan çiftçilikten söz ettiler bir süre. Hep Raşit

Çoban Çulsuz Apti içinden: «Hay senin bilmem ne meselene de... Doğru dürüst anlatsana be adam!...» derken, Raşit ağa fazla bekletmedi:

— İş başından anlatayım da, dinleyiver. Hani bi sıralar zahireci Nusret efendi geldiymiş bizim köye. Sen bulunup da sesledin miydi bilmem.

O bişeyler konuşuydu: «Kimi siyasetçiler özel teşebbüsü istemiyorlar, oysa özel teşebbüs olmayınca memleketin hali dumandır...» diyerekten, uzun uzun anlattıydı. İşte onu diyeceğim; meğer yerden göğe haklıymış adam. Özel teşebbüs dedikleri ne biliyor musun?... Bu bizim Nusret efendi gibi tüccar olsun, fabrikatör olsun.. kendi hesabına iş çevirenlere deniyor. Her neyse, gelelim konuya: Üç-beş dönüm tarlacığımız var ya, ektik biçtik; bir pantul bacağı ekin çıkardık.. çoluğa çocuğa üst baş gerek. Malımıza sözümüz geçer, dedik; attık arabaya. Kim verir bu malın tam değerini? Ofis verir.. çektik Ofise.

Ofisçi demedi mi: «Ben bu mali

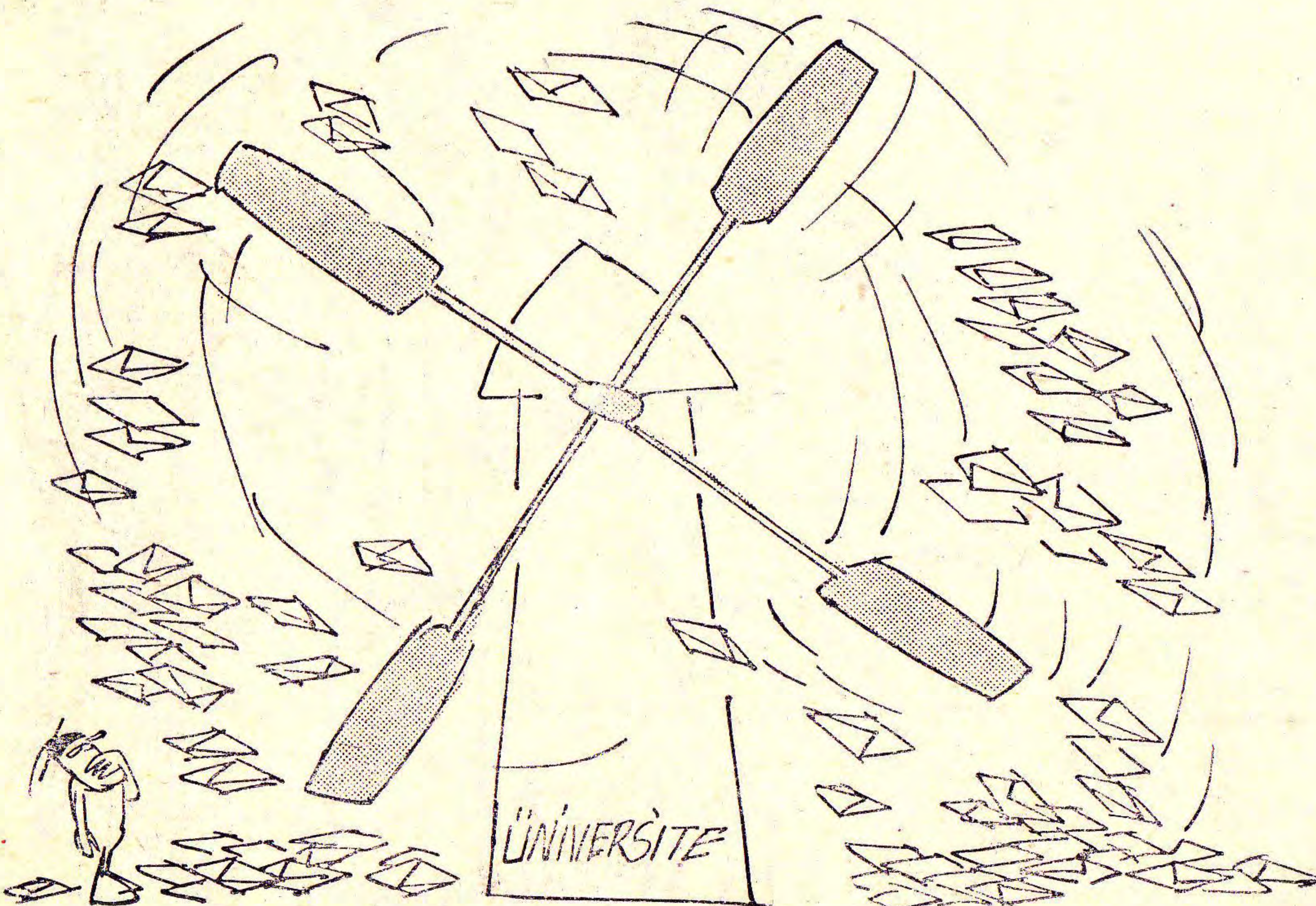
Çoban Çulsuz Apti içinden: «Hay senin bilmem ne meselene de... Doğru dürüst anlatsana be adam!...» derken, Raşit ağa fazla bekletmedi:

— İş başından anlatayım da, dinleyiver. Hani bi sıralar zahireci Nusret efendi geldiymiş bizim köye. Sen bulunup da sesledin miydi bilmem.

O bişeyler konuşuydu: «Kimi siyasetçiler özel teşebbüsü istemiyorlar, oysa özel teşebbüs olmayınca memleketin hali dumandır...» diyerekten, uzun uzun anlattıydı. İşte onu diyeceğim; meğer yerden göğe haklıymış adam. Özel teşebbüs dedikleri ne biliyor musun?... Bu bizim Nusret efendi gibi tüccar olsun, fabrikatör olsun.. kendi hesabına iş çevirenlere deniyor. Her neyse, gelelim konuya: Üç-beş dönüm tarlacığımız var ya, ektik biçtik; bir pantul bacağı ekin çıkardık.. çoluğa çocuğa üst baş gerek. Malımıza sözümüz geçer, dedik; attık arabaya. Kim verir bu malın tam değerini? Ofis verir.. çektik Ofise.

Ofisçi demedi mi: «Ben bu mali

Mektupla öğretime son veriliyor. — Gazeteler —

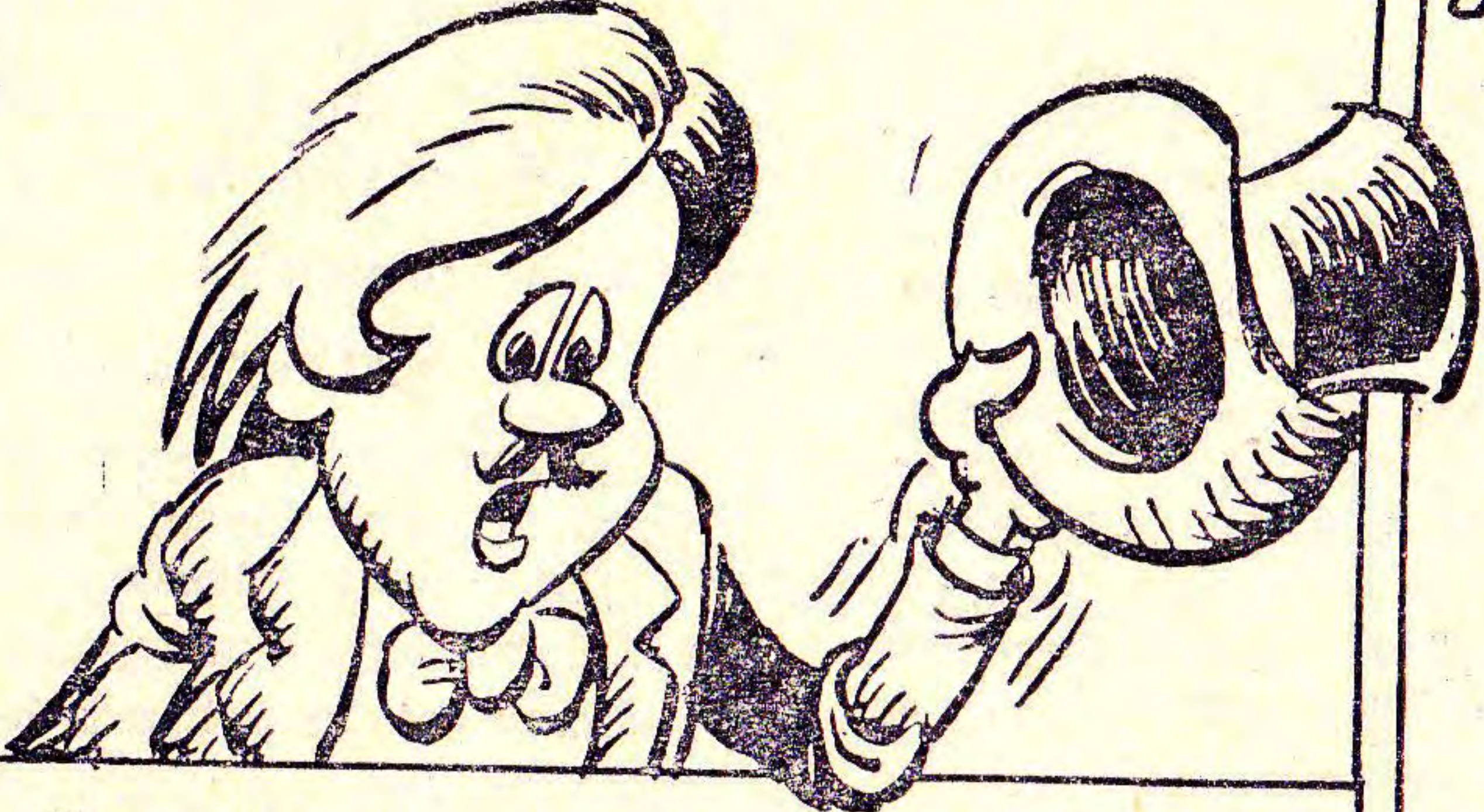
«Değirmenimden mektuplar!»

Akbaba'nın Resimli Romanı

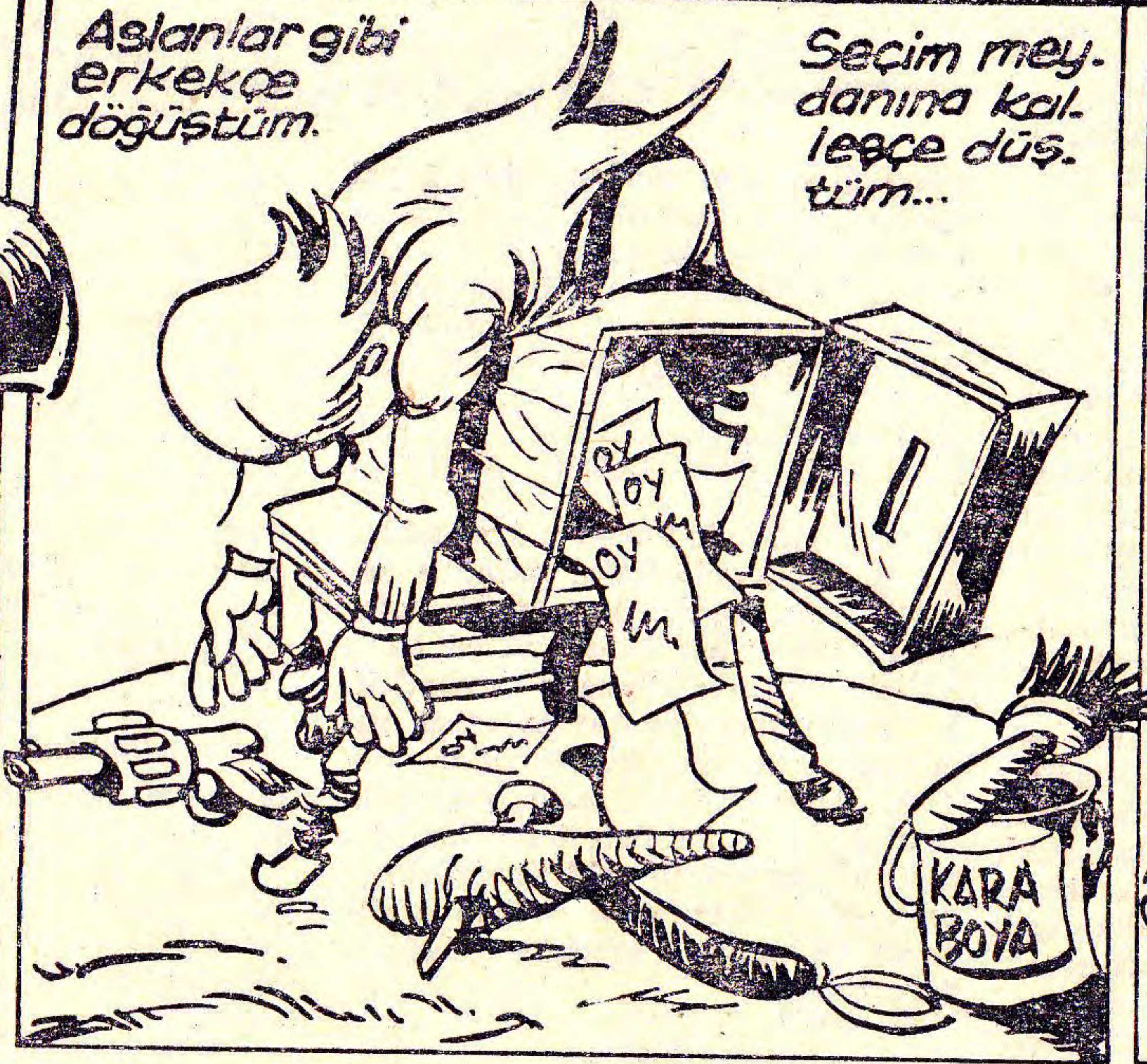
HIZLI NAZLI

uyduran
ve çizen
aydın?

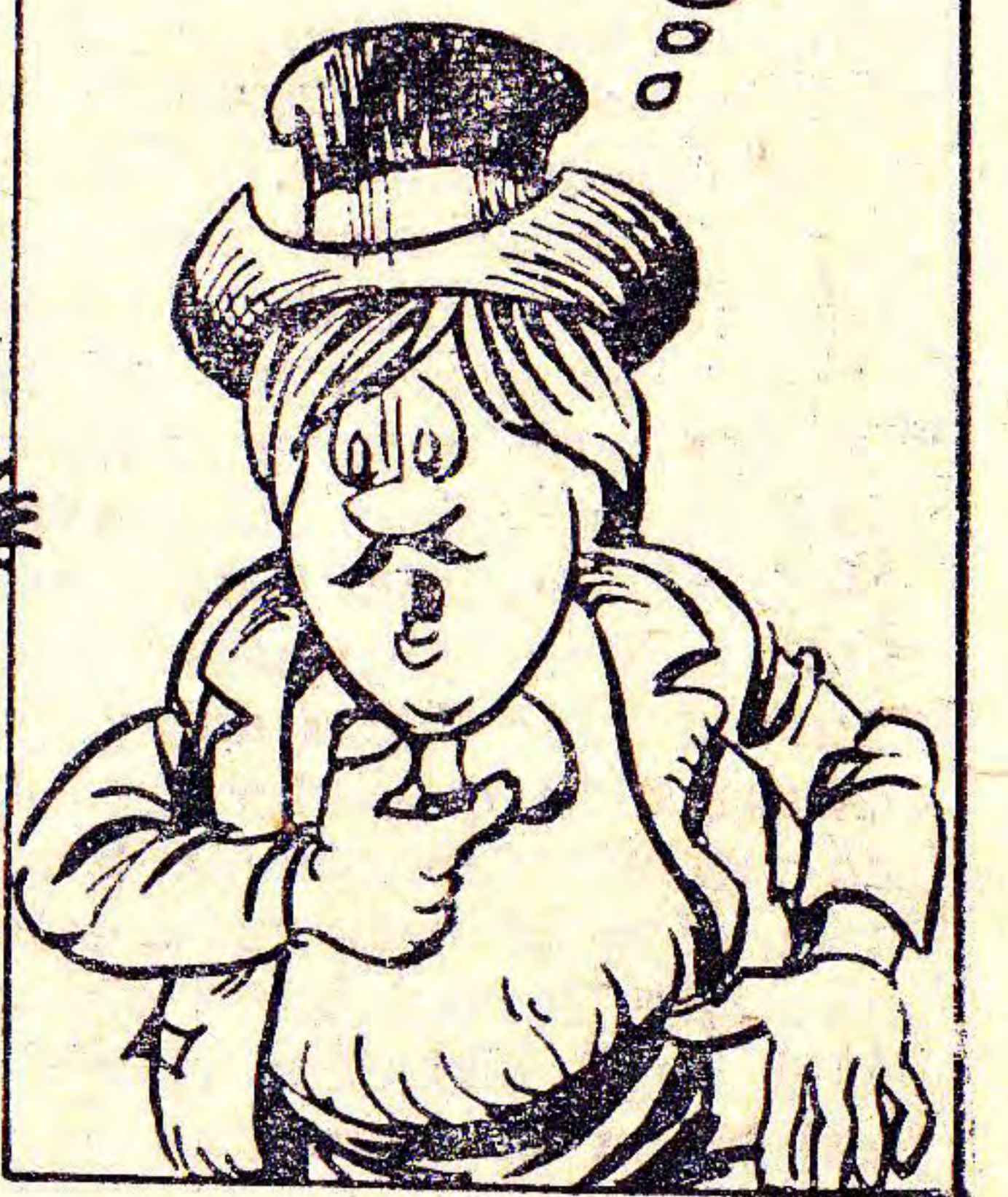
Sevgili seçimzede kardeşlerim
Bu hafta dananın kuyruğu kop-
tu. Hemen söyleyeyim ciddi ol-
duğum yalan söylemediğim için
ben seçimi kaybettim.

Aslanlar gibi
erkekçe
döğüstüm.

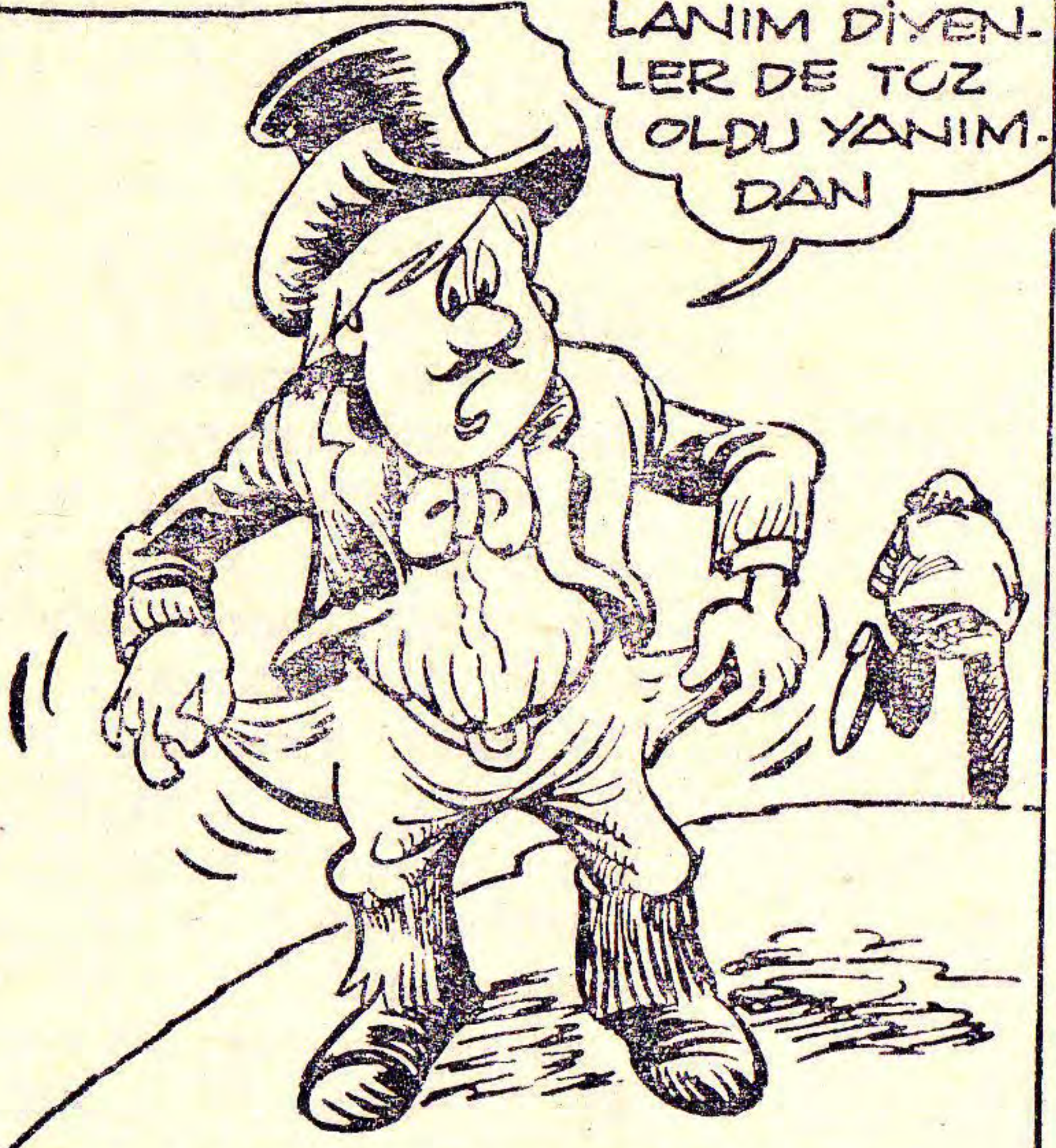

Seçim mey-
danına kal-
leçe düş-
tüm...

ÖĞÜNMEK GİBİ
OLMASIN AMA
BENİM GİBİ ENAYİ
AZ BULUNUR ÜL-
KEDE!.. ULAN HIZ-
LI DİYORUM KENDİ-
KENDİME!..

BİR KOLTUK ÜZERİNE ŞEHİRLİ
ELİNE DÜŞMÜŞ KÖYLÜ TAVUĞU
GİBİ YOLUNDUM. BANA YAŞSA AS-
LANIM DİYEN-
LER DE TOZ
OLDU YANIM.
DAN

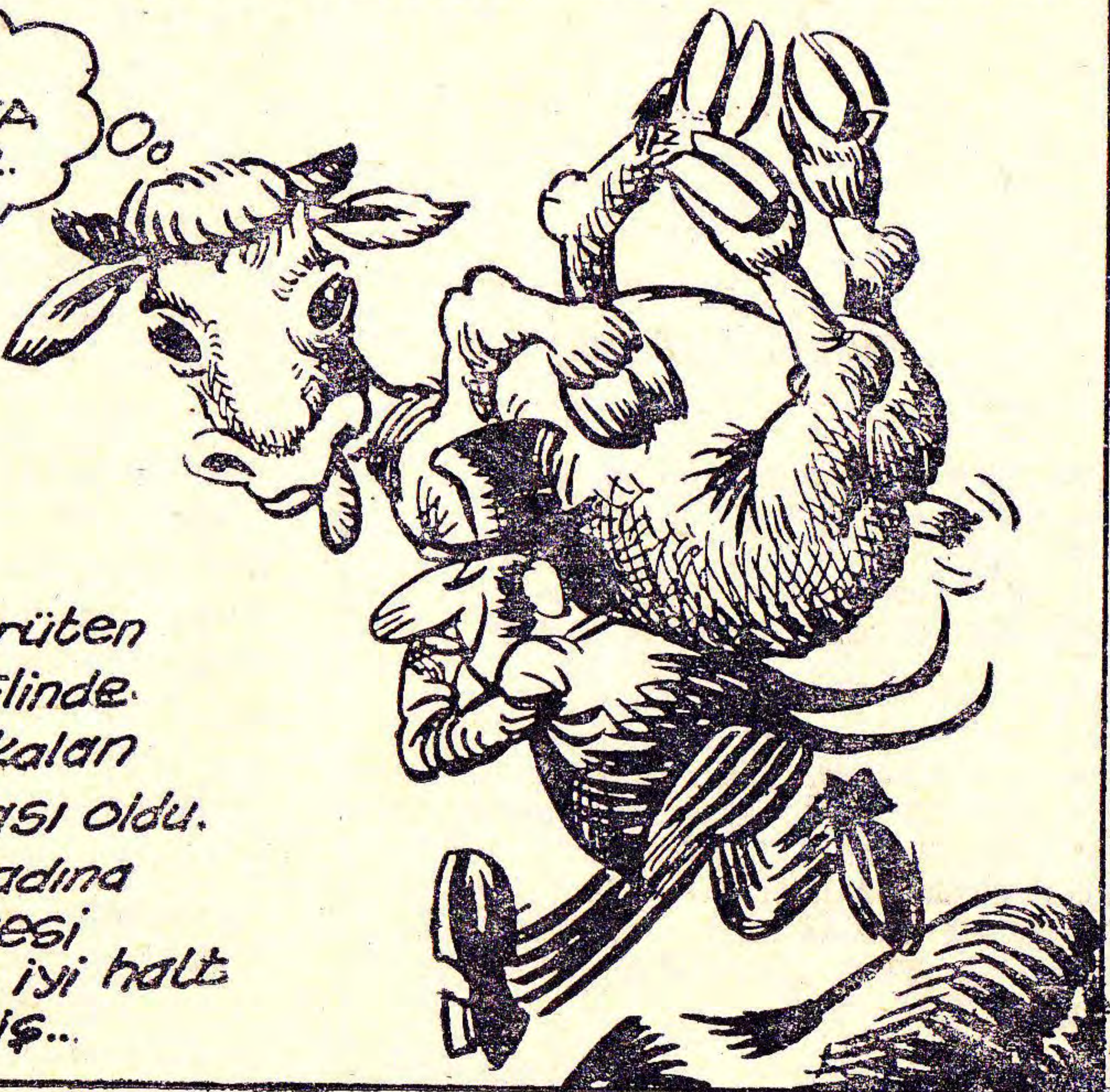

Hele bana en çok dokunan
dana'nın kuyruğu oldu.
Kuyruk koptu, koptu ama...

NE YASSI KARA
ADAMLAR BE YAVU
BİR KUYRUK ÜĞRÜ-
NA BU KADAR
ÜĞRAŞILIR MI?

ÜĞRAŞILIR
İNSAN KAFİ
ÜĞRAŞILIR.

Dana'yı yürüten
başkası.. Elinde
kuyruğu kalan
yine başkası oldu.
Bunun da adına
seçim cilvesi
derlermiş. iyi halt
ederlermiş...

ALLAH ALLAH! DANA
BENİM ELİMDE KUYRU-
ĞU İSE ONLARIN ELİN-
DEYDİ... ANLAYAMADIM
BU İŞİ?.

İşte sevgili okurlar,
son olarak seçmen
vatandaşın elinde
kalanla biz de dana-
nın kuyruğuna ve
romanın sonuna geldik.
İyi günler, iyi işler..

Aydın
Altınoğlu
SON

KARAKÖY'den adres belirtilmeden yukardaki rümuza yazan bir okuyucum diyor ki mektubunda: «Son Akbaba dergisinde (Mektupla Tedavi) başlıklı yazınızı okudum... Yazınızda, opera aryası atarken alt kattaki komşunuzun kapınızı çalarak kaynanasının şarkılarını yüzünden tansiyonunun fırladığını söylediğini yazıyorsunuz. Ve komşunuz sizden daha fazla yüksek sesle aryanızı atmakta devam etmenizi rica etmiş... Ben de ramazan-ı şerif dolayısıyla kaynanamın derdi ziyaretini ile şekva etmekteyim...» Böyle söyledikten sonra 30 yaşlarında iki çocuk sahibi okuyucum mektubunda: «Aman doktor derdime bir çare...» diye son veriyor.

Sevgili Gamsız okuyucum.. elbette ki KAYNANA konusu her zaman aile sohbetlerinde bir espri kaynağı olmaktadır. Kılıbkılık, çapkınlık ve kaynana-fobi (yâni kaynanadan korkma hastalığı) daima toplantılarda konuşulur durur. Bilinçaltında gerçekte kaynanalarımıza karşı sevgi ve hürmet duysak bile toplumsal bir yoruma uyarak hep kaynanalardan yakınılır nedense... Örneğin üzümlün çöpsüzünü, karpuzun çekirdeksizini, zeytinin kabuksuzunu ve evliliğin de kaynanasızını ararız. Tanrı affetsin, ölüm dolayısıyla kaynanasız olan evlilikler dışında insanın annesi olmayan bir hanım bulması, yâni kaynanasız bir evlilik yapması için Hazreti Âdem olması gerekiyor değil mi? Zira Havva'nın annesi yoktu ve topraktan yaratılmıştı.

Elhasıl gelin-kaynana problemleri hep iktidar-muhalefet ilişkileri misali yorumlanmış ve daima kaynanalar konusunda toplumumuzda

«Dil yaresini andıracak yare bulunmaz
Kaynanadili yaresine çare bulunmaz»

şarkısıyla kaynanalardan şekva edilmiştir. Ama acaba psikoloji bilimi öyle mi diyor? Yazımın burasına dek bana diş bileyen tüm sevgili kaynana okuyucularımin eminim ki damat-kaynana arasındaki bilimsel ilişkilerin gerçek yanını anlayınca beni hoş göreceklerdir.

Gerçekte kayınvalide ile damat arasındaki ilişkiler sınırsız bir sevgi kaynağına dayanmaktadır. Romeo — Jülyet romanında da Jülyet sevgilisi Romeo'ya «En büyük sevgim en büyük kinimden doğuyor» dememiş miydi? İşte psikoloji kitabına bakacak olursak sevgi ve nefretin daima kardeş gibi yakın olduklarını göreceğiz, yâni kaynanaya karşı duyulan hoşnutsuzluk gerçek bir duygu değildir; bir gizli sevginin tornistan olmuş şeklidir.

**SENİ DOĞURAN ANA — OLSUN
BANA KAYNANA**

PSIKOLOJİK açıklamaya göre kayınvalide bir yabancı genç, kocaya teslim ettiği biricik kızından ayrıldığı için üzülür durur. Artık ona eskisi gibi karışamayacak, emredemeyecek, onun işlerine burnunu sokamayacaktır. Zira biricik Neclâ'sı bir yabancı adamın tabiiyetine girmiştir. Amma kayınvalde yine de eski alışkanlığınca punduna getirip onların işlerine karışmaktan geri durmaz. Damat ise bir yabancı otoritenin, bir yabancı devletin kendi işlerine müdahalesinden yakınıp ve karısını kayınvalidesinin sevgisinden kıskanır. Kayınvalidesinin karısına karşı duyduğu evlâçça sevgiyi, karısını kendinden önce seven kişilerin sevgisi olarak algılar damat. Ve bu yüzden kendi karısına karşı duyduğu sevgiyi karısının annesine olan sevgisiyle karşılaştırınca bir kıskançlığa varır iş. Damat kaynana ilişkilerinin nahos bir yanı da şudur: Damat karısını,

güzelliği ve tüm meziyetleri ile hayal eder ve bu hayallerinin dozunu asla razı olmaz, karşı koyar... Amma bir de kaynanasının yüzüne bakıp da karısının gelecekteki halini görünce kurduğu hayaller yıkılır.

**KAYNANALARIN KİLİMİ
KÜREK KADAR UZATIR DİLİNİ**

DAMAT ile kaynana arasındaki haçlı seferlerini andıran savaşa neden olan bu psikolojik faktörler Afrikadaki vahşi kabilelerde damatla kaynana arasındaki ilişkilerin yasaklanmasına varan sonuçlar doğurmuştur. Freud'un TO-TEM AND TABOU adlı yapıtında Banks adası kabilelerinde bir damat, kaynanasının geldiğini görünce on metreden kafasını çevirip gözlerini yummaya mecbur olduğunu yazmaktadır.

Sayın damat okuyucum bay GAMSIZ... Siz de öyle yapın; yâni kaynananızı görünce gözlerinizi yumup başınızı cenuba doğru çevirin... Ama hanımınızdan dayak yememek şartıyla...

Bakınız sayın okurlarım ben de bu yazdıklarımın sonra kaynanalar tarafından bir suikaste uğramanın korkusunu çekmekteyim... Aslında kabahat, bu türlü bilimsel herzelere yazan bende değil, bunları yumurtlayan bilgin Freud'ta.

Ben size kendimce bir gerçeği açıklayayım mı?... Gerçekte her aile ocağının temelidir kayınvalideler... En geçimsizleri bile olsa... Zira kayınvalidesiz evlerin çoğu karı-koca kavgaları sonucu yıkılmaktadır. Hiç olmazsa bir Birleşmiş Milletler Ba-

riş Gücü yerine geçmez mi kayınvalideler?

Kayınvalidenize akşamları ramazan pidesi, kandil simidi getirin... Sayın Gamsız erkek okuyucum bir de madalyonun aksi tarafı var. Sizin anneniz gelmiş olsaydı eve, karınızın da annenize aynı nefreti duymasına razı olur muydunuz?... Siz evde yokken karınız, annenizi görünce:

«Çatla da patla kaynana»

şarkısını söyleyecek, bu kez karı-koca savaşı bir dünya savaşı haline gelecekti... Yunus Emre gibi yapın:

«Ben şimdi kimden korkayım,

korktuğum ile yâr oldum»

deyip kaynananızın elini öpün...

M. ÇALIŞKAN

ŞİKÂyetiniz çene kemiğinin çitlomasından. Öyle ki sizi rahatsız edecek derecede fazla... Sayın bayan okuyucum, «Acaba keman çalmanın bunda bir rolü var mı?» diye de soruyorsunuz. Biliyoruz ki oynaklarımız, eski dilde mafsallarımız tıpkı şoför Necmi'nin 1883 şevrolesindeki bilyalı yataklar gibi oynayabilir şekilde yapılmıştır. Hani şarkısı da var ya:

Sen kimin yârisin yavrum

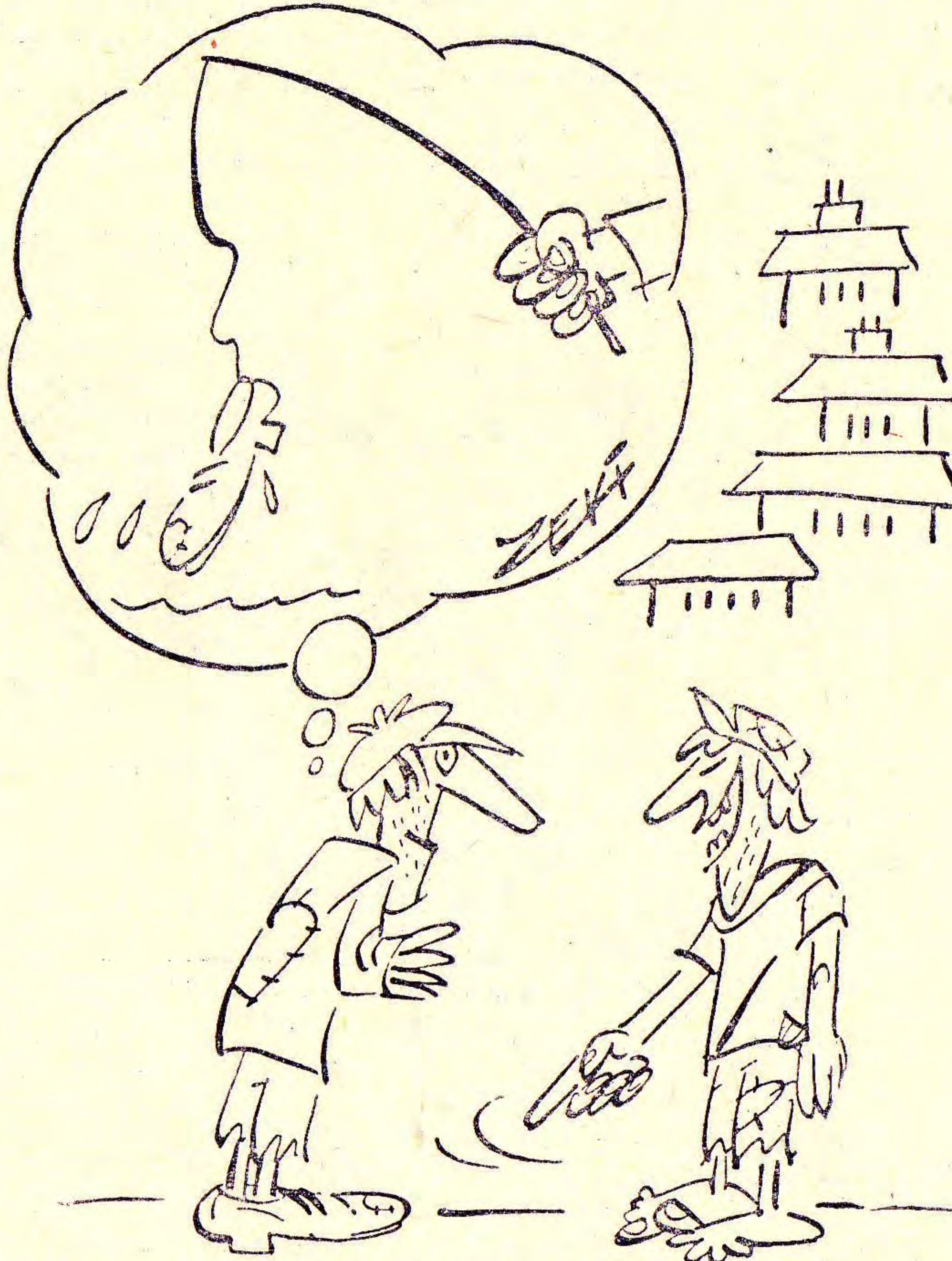
Her yanın oynak

Bu oynaklık elbette ki transferci politikacıların oynaklığı değil de mafsalların oynaklığı demektir... Biz parmaklarımızı çitlattığımız zaman yada ense kökümüzü, bel kemiğimizi kütürdettiğimiz zaman çıkan çitirtılar da oynaklarımızdaki mafsallı yüzeylerinin bizim tazyik etmemizle çok kısa bir boyutta bile olsa yer değiştirmeleri yüzünden meydana gelmektedir. İnsanların tüm oynaklarının «TIKLAMASI» bir hastalıktır. Bazı tipler vardır ense köklerinden taaa kuyruk sokumlarına kadar tüm oynaklarını tıklatırlar. Sanki bir duvar saati gibi tik tak tik tak tıkırdar durur bu mübarekler. Eğer elini uzattığı zaman sıksanız tıpkı Çaykovski'nin «Fındık kıran suiti» gibi sesler çıkar adamın bilek oynaklarından.

Size gelince elbette ki keman çalmanın çene kemiği üzerindeki basıncıktan ötürü çitlomasında etkisi vardır.

Size bu «tak tak» lardan kurtulmanız için keman çalmayı bırakmanızı tavsiye edenlere itibar etmemenizi tavsiye ederim... Sizin hastalığınızın adı müzik ve hekimlik dilinde «ZAT-ÜL-TAK TAK» tır. Gıy gıy sesleri arasında bir tempo niyetine sadece kendi kulağınızın duyduğu fakat dinleyicilerinizin hiç de farkında olmadıkları bu mafsallı tıkırtılarınızdan şikâyet etmeyiniz. İnsanın mandibula adı verilen çene kemiği, yemek yemek yâni çiğnemek, konuşmak ve de esnemek gibi Millet Meclisinde çok revaçta olan fonksiyonlar görmektedir. Hiç olmazsa palavra sıkamak, konuşmak, esnemek yerine kemanınızın destekliğini yapıp da arada sırada tıklayarak TEKLEYEN çenenizi bu yüzden kutlamak gerekiyor.

Dr. İhsan ÜNLÜER

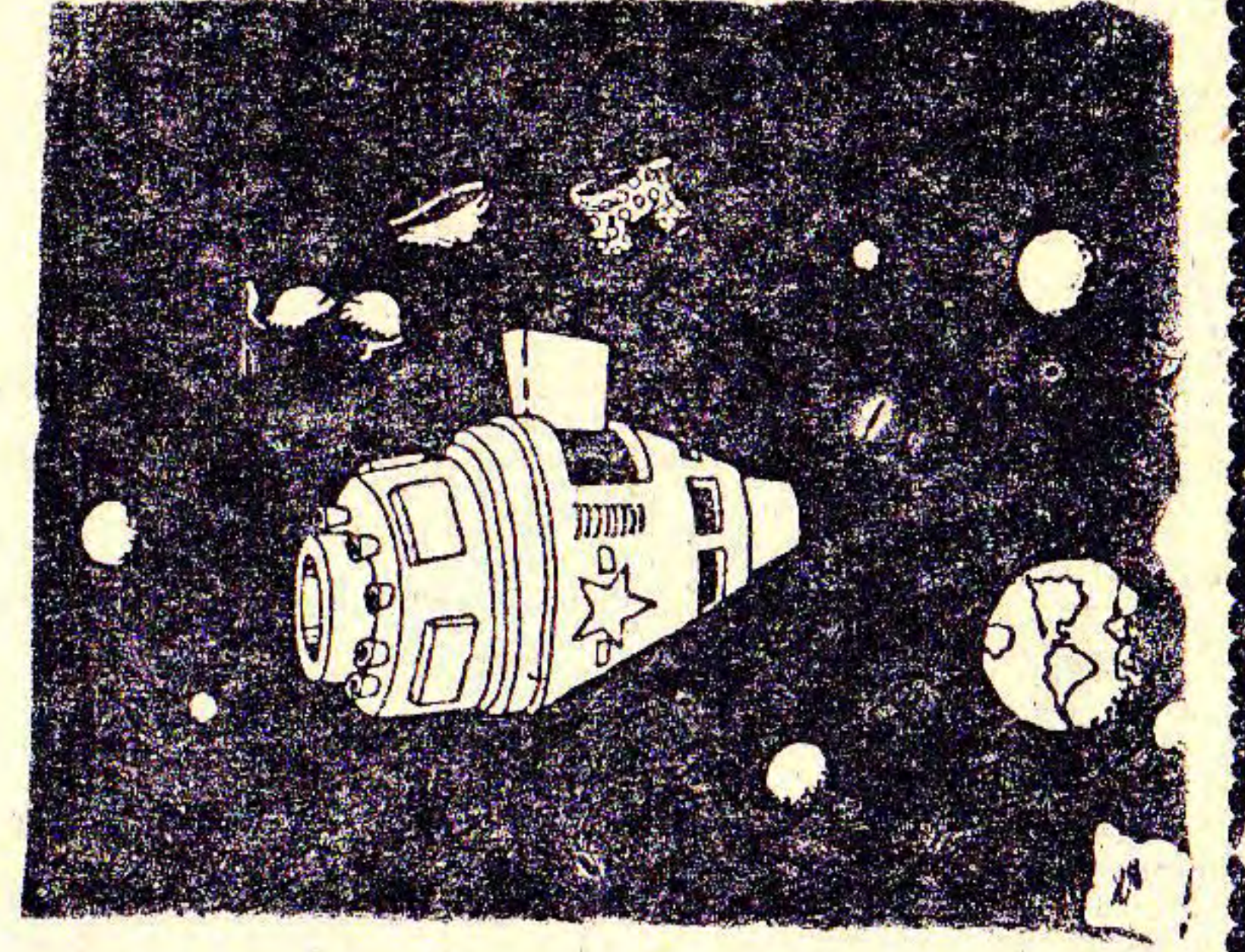

— İki ayağını bir pabuca kim soktu arkadaş?..

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmua *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fillen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLAN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 55.— TL. İç sayfalar sütun santimi 60.— TL. ABONE FİYATLARI. Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Başında üç tel saç olan adam
berber dükkânına girdi. Berberin
şaşkın bakışlarına aldırmadan
koltuğa oturdu ve:

— Saçlarımı biraz kısalt, dedi.

Berber makası tarağı aldı eli-
ne ve hayret dolu bakışlarla a-
damın saçlarını kısalttı. Sonra
kolonya ile ıslattı üç tel saç. Ta-
rağı alarak:

— Sağa mı tarayayım, sola mı
efendim? diye sordu.

— Sola, diye cevap verdi müş-
teri.

Berber üç tel saç özenle tara-
maya başladı. Fakat birden bir
aksilik oldu. Saç telinden birisi
koptu. Müşteri bir ağız dolusu
lâf söyledikten sonra:

— Sola taratmaktan vazgeçtim,
sağa tara, dedi sinirli bir sesle.
Berber büyük bir dikkatle ta-

ramaya başladı. Ama aksilik iş-
te... Saç tellerinden birisi daha
kopunca, müşteri öfkeyle koltuk-
tan fırlayarak:

— Bırak dağınık kalsın! diye
bağırdı berbere.

İsmet BERTAN
Sarısu Mah. Bozkurt Cad. No: 15
ALAYEHİR

BAŞTAN YARAT

Arkadaşımın sahil boyunda ak-
şam yürüyüşüne çıkmıştık. Bir
ara karşımdan kökütük bir
sarhoşun yalpalaya yalpalaya bi-
ze doğru geldiğini gördük. Bu
manzara arkadaşımı çok üzdü ve
sinirlendirdi:

— Yazık be yahu ramazan gü-
nünde bu yapılır mı?

Karşıdan gelen adam iyice yak-
laştığında, şu şarkıyı mırıldandı.
ğını duyduk:

«Tanrım beni baştan yarat
baştan yarat ellerimi...»
İşte bu anda arkadaşımın tüm
cinleri başına üşüştü.

Zaten ramazan günü içtiğine i-
çerleyen arkadaşım Kâzım:

— Evet, evet, Tanrı seni baş-
tan yaratsın da kaldığın yerden
içmeye devam et!.. Hâlâ doyma-
dın mı su zıkkıma?...

Recep KOÇ
Tünel İstiklâl Cad. Botter Apt.
No. 745/1 — Beyoğlu/İST.

KÖYDEN

İnsan için şarttır iyi beslenmek.
Gezmek, görmek, insan gibi eğlenmek.
Hür düşünmek hem de gerçeği bilmek.
Doğruyu doğruca yayması gerek!

Satacaklarımız para etmiyor,
Giysiler çok eski yama tutmuyor,
Kapot bezine de paha yetmiyor,
Çocukların birşey giymesi gerek.

Sebze meyve et yumurta ne demek?
Üç vakit yemeğin açık çay, ekmek
Bu beslenmek değil nefis köreltmek,
Koca midelerin doyması gerek.

Gençlerimiz on parmağı on hüner,
Gurbete gider de karnı aç döner.
Kirlenen üç aydan üç aya çimer
Dertlerin mermeri oyması gerek!

On nüfus üstü toprak bir oda,
Yüzümüze böcek düşer uykuda.
El duyarsa yattığını ahırda,
Hayvan sınıfına sayması gerek!

Üşümek için akşamdan vatmak,
Işıkları erken erken karartmak,
Eğer çare ise kemer daraltmak,
Noksansız herkesin uyması gerek.

Zamlar geldi borç üstüne borç aldık
Sebepler olmaları Allaha saldı
Vallahi billâhi çaresiz kaldık,
Bunu büyükerin duyması gerek.

MÜRSEL MANAV
Temel Eğitim Yatılı Bölge Okulu Öğretmeni
İspir/ERZURUM

HAPI YUTMUŞ

Doktor hastasına sordu:
— Sana geçen gün verdiğim
hapları yuttun mu?
— Yutmaya lüzum yok doktor,
dedi hasta. Ben zaten hapi yut-
muşum...

Mustafa ERKOL
BALIKESİR

ZAM MEVSİMİ

Mevsim zam mevsimidir
Kalbime de zam var!
Önce bir —esmereydi—
Şimdi ancak —üç sarışına—
Kapısını açar!...

AHMET SELÇUK İLHAN
Berlin/ALMANYA

ARKADAŞLAR GÖNDERDİ

Okuldayken; çekingen, uysal,
bir kimsenin karşısında konu-
şmasını beceremeyen bir arkada-
şımız vardı. Şehire gitmesi için
müdürden izin alması gerekiyordu.
Fakat bir türlü izin istemeye
cesaret edemiyordu. Arkadaşlar-
la birlikte biraz cesaret verip
müdüre gönderdik.

Kapıyı vurup içeri girdiğinde,
müdür:

— Ne var oğlum? diye sormuş.
Arkadaşımız gayet heyecanlı,
ne söyleyeceğini unutmuş vazie-
yette:

— Arkadaşlar gönderdi hocam,
demiş.

— Ne için?

— Kendime izin istemek için.

Dursun SARIAYDIN

Ziraat Teknisyeni

ŞEBİNKARAHİSAR

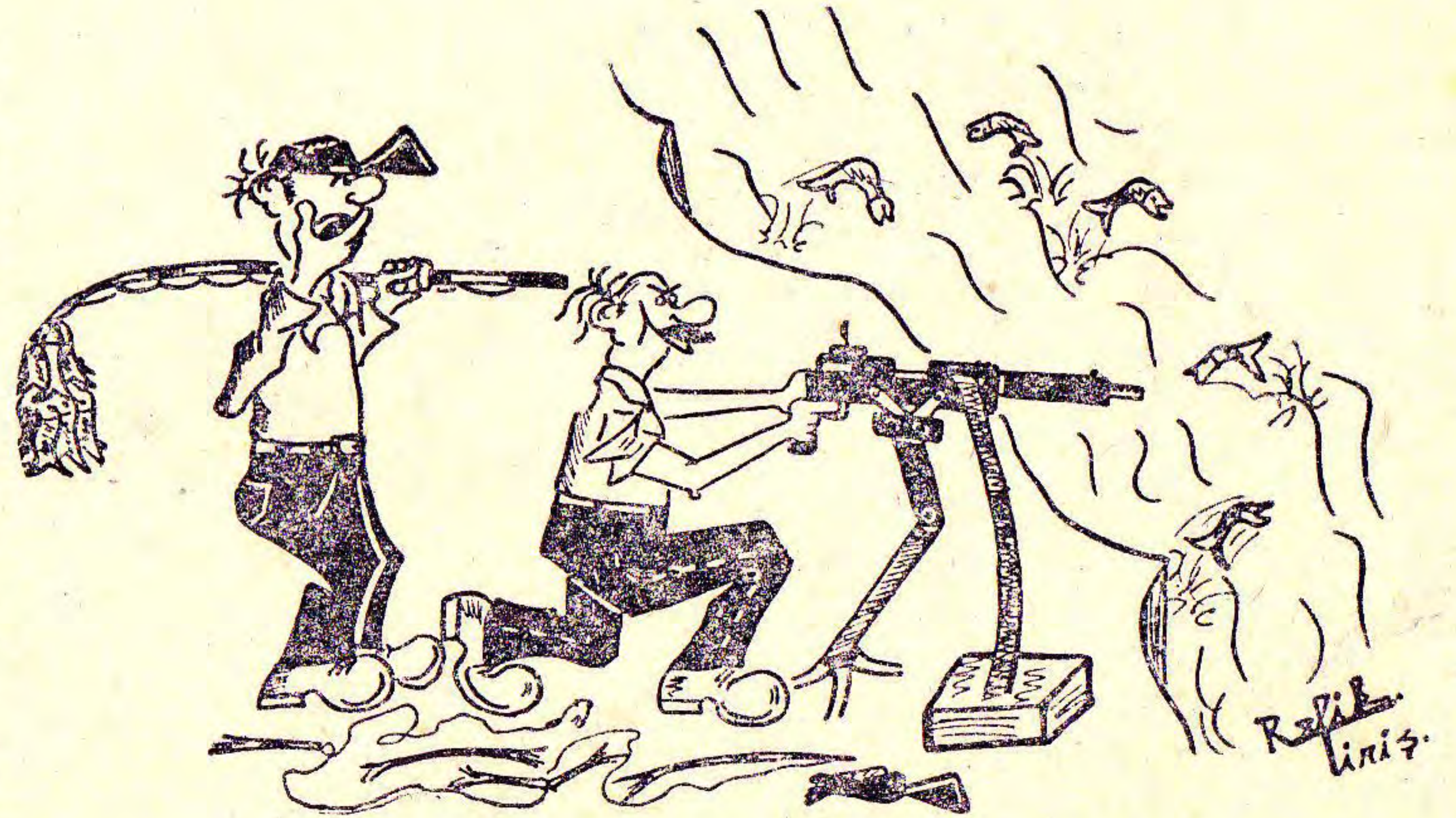

NİÇİN KONMUŞ?

Ortaokul birinci sınıflardan bi-
rinde ders yaparken bir gün öğ-
rencilere, yazı tahtasının üstün-
deki camlı, çerçeveli «Atatürk
portresi»nin sınıfa niçin konmuş
olduğunu sormuştum. Birçok öğ-
renci parmak kaldırarak değişik
cevaplar vermişti bu soruma.
Fakat afacan, kısa boylu bir öğ-
rencinin cevabı hepsinden fark-
lıydı:

— İmtihan yaparken arkanız-
daki kopye yapan öğrencileri
görmeniz için konmuştur, öğret-
menim...

İbrahim TAŞKENT
Lise Coğ. Öğr. — YENİCE

ELÖÖ DEDİK!

lezik... Romatizma bileziği... Bakır-
dan...

«Tak tak tak.»

«Ne zaman gelir peki?»

«Hay gelmez olsun! Bağırmasana
arkadaş!»

«Ben üç. sıfırdan sonrasını dinle-
medim. Ama nasıl çektiler herifler
yediyl!... Gözyaşına bakmak yok...
Sanki basket maçı... Ya güreşçileri-
mizin rezilliği?... Tam sırasıdır iş-
te: Tüm sporları beş yıl için paydos
edeceksin. Futbolcuları beygir gibi
arabaya koşup güreşçilere de odun
kırdırtacaksın. Daha iyisi, antrenör-
lerin kafasını kırdırtacaksın odun
yerine...»

«Hiç mi çalışan telefon yok bura-
da? Pat pat pat.»

«... hayatım, bilsem söylemez mi-
yim hiç? Doğru, belki de söylemem.
Ama gerçekten bilmiyorum... Hayır
canım, Neclâ gelmiyor...»

«Jetonları nerede satıyorlar aca-
ba?»

«Telefon jetonu mu?»

«Hayır, vapur jetonu.»

«Küt küt küt.»

«Vurmasanıza canım. Herkes böy-
le vurursa... Durun bir de ben de-
neyeyim... Var ya işte düdük sesi.
Bakin... Düdük... Numarayı verin, çe-
vireyim... Zıbrıt zıbrıt zıbrıt...
Büüt büüt... Tink... Alloo... Aloo?...»

«Bu kadarını ben de yaptım. Dör-
düncü jeton da gitti işte.»

«Kusura bakma.»

«... öyle boktan iş mi olur? Japon
saati beşbin lira, Amerikan saati bin
lira...»

«Güm güm güm.»

«Öyle olmaz, kıçımı çevirip çifte
at. Devlet malına zarar vermeye u-
tanmıyor musun?»

«Sana ne ulan hyar? Kendi işine
baksana! Sen devlet misin?»

«Beyler, ayıptır! Ramazan günü
kırmayın birbirinizi...»

«Enayilliği bırak. Verirsin Seyko-
yu, hem Taymeksi alırsın, hem de
dörtbini... Taymekslar fena değil
ki...»

«Konserve mi ağabey?»

«Dışarı gel erkekse!»

«Sen erkekse benim numarayı
düşür.»

«... demedim mi ben sana? Ne de-
ğişti sanki? Dur bir dakika kavga
var galiba... Hayır, hatta değil, bu-
rada... Ayırsanıza şunları, bakacağı-
nıza...»

«Elöö! Elööö?»

«... kırkbeş dakikadır bekliyorum
Galatasaray'da, geçmedi Gayrettepe
otobüsü. Şimdi gidip yarım saat da-
ha bekleyeceğim. Gelmezse, önce
Taksim, sonra Mecidiyeköy yaparım.
Oradan da yürürüm. Belki de ben
burada konuşurken geçmiştir...»

«Neyse ki tanıdık var. İki ayda al-
dım ben. Yıllarca bekleyenler olu-
yormuş... Aaa, tabii... Debriyaj ayarı
bozuk arabayla sınav yapıyorlarmış
şekerim. Dokuzyüz liraya olur, di-
yorlarmış... Ehliyet olsun da, araba-
yı da alırsız elbet...»

«Pat pat pat.»

«... bizim bir de permi işi var. On-
binden fazla alamazsın, diyorlar...
Araba permisi diye bir şey var mı?
Ne istersen onu getir... Şimdi işçi
permileri var ya, o yüzden düşük
fiyat. Eğer onbinden azsa hiç de-
mez zahmetine. Başkası benim sır-
tımdan para kazanacağına, satmam
daha iyi... Ama ne bileyim, belki de
satarım...»

«Müdür de bizim tanıdık. Bu za-
manda tanıdık olmadan iş yaptır-
mak zor... Nerede?... Bir sorayım
bakayım, belki babam tanıyordur...
Tanımadığı yok ki adamın...»

«Ablaa... Abba, sen misin? Hanım-
efendi, kaç numara acaba orası? E-
fendim, yanlış anladınız... Neden if-
tardan sonra arayacakmışım? E-
fendim, yanlış numara... Kötü bir
amacım olsa iftardan sonra arardım
elbet... Deli karının zoruna bak be!
Çatt!»

«... odacı deyip geçme. Bu zaman-
da öyleleri yürütüyor işleri asıl. Her
şeyin anahtarı küçük memurların e-
linde. Kim?... Onu tanımıyorum...»

«Yok kardeşim, ben umumî tele-
fondan arıyorum... Yazıhanede su-
lar kesik... Yukarı depo yaptılar a-
ma, şimdi de depo sızdırıyor. Bir
adam gelip bakacaktı dün, gelmedi.
Su bir yerde kontak yaptırmış, ce-
reyan da kesik şimdi... Hayır, pat-
ron yeni telefon alıyor. Akılda kal-
ması kolay bir numara bulmuş, onu
bağlatıyor. Telefon ondan kesik...»

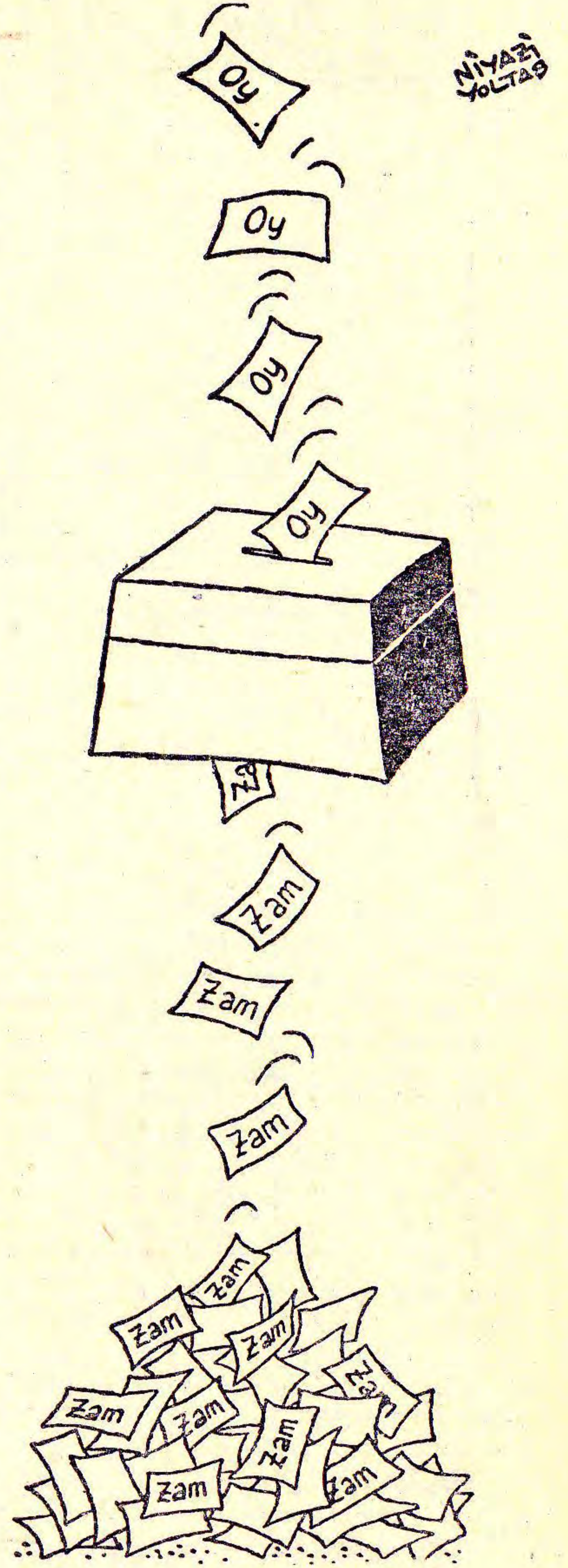
«Elööö?»

«Ne bileyim ben hırça mapasının
ne demek olduğunu...»

«Güm güm güm.»

«Bozuk o telefon beyim, bozuk. E-
şek değil ki bu dayakla çalışsın!...»

Seçimlerden sonra zamlar
yoğunlaşıyor. — Gazeteler —

BAŞKA TÜRLÜ SANDIK!

«Afedersiniz, birşey sorabilir mi-
yim?»

«Efendim, buyrun?... Hayır Neca-
ti, sana demiyorum... Bir dakika...»

«Jeton düştü, karşıdan ses geli-
yor ama, benim sesim oraya gitmi-
yor. Jetonu nasıl geri alırım?»

«Zor...»

«... yandan bir bindirdi; sol kapı
haşat!... Beşyüz kâğıt vereyim de
sulh olalım, dedi Deveye bak sen!
Beşyüz kâğıt bunun boyasına bile
yetmez. Sok bir tarafına, ben sen-
den bunu çatır çatır alırım, dedim.
Beş kuruş alamadım. Beşyüzü de
vermiyor şimdi... Yok canım, kasko
masko ne gezer bizde!...»

«... onun yerinde olsam on-onbeş
yıl kalırdım içeride, kendi isteğimle.
Zaten kapıda bekliyorlardır. Çıkar
çıkma nallarlar herifi...»

«Tık tık tık.»

«Elöö dedik birader!...»

«... var bir terslik zaten bu yıl.
Bin lira kıyamadık yağ tulumbası
için, silindirler sardı. Yirmibin ta-
kıldı nazik yerimize...»

«Tanıdık olmadan gidilir mi hiç?»

«... hiç bakmaz, soyar adamı bu
komisyoncular. Satandan ayrı alan-
dan ayrı...»

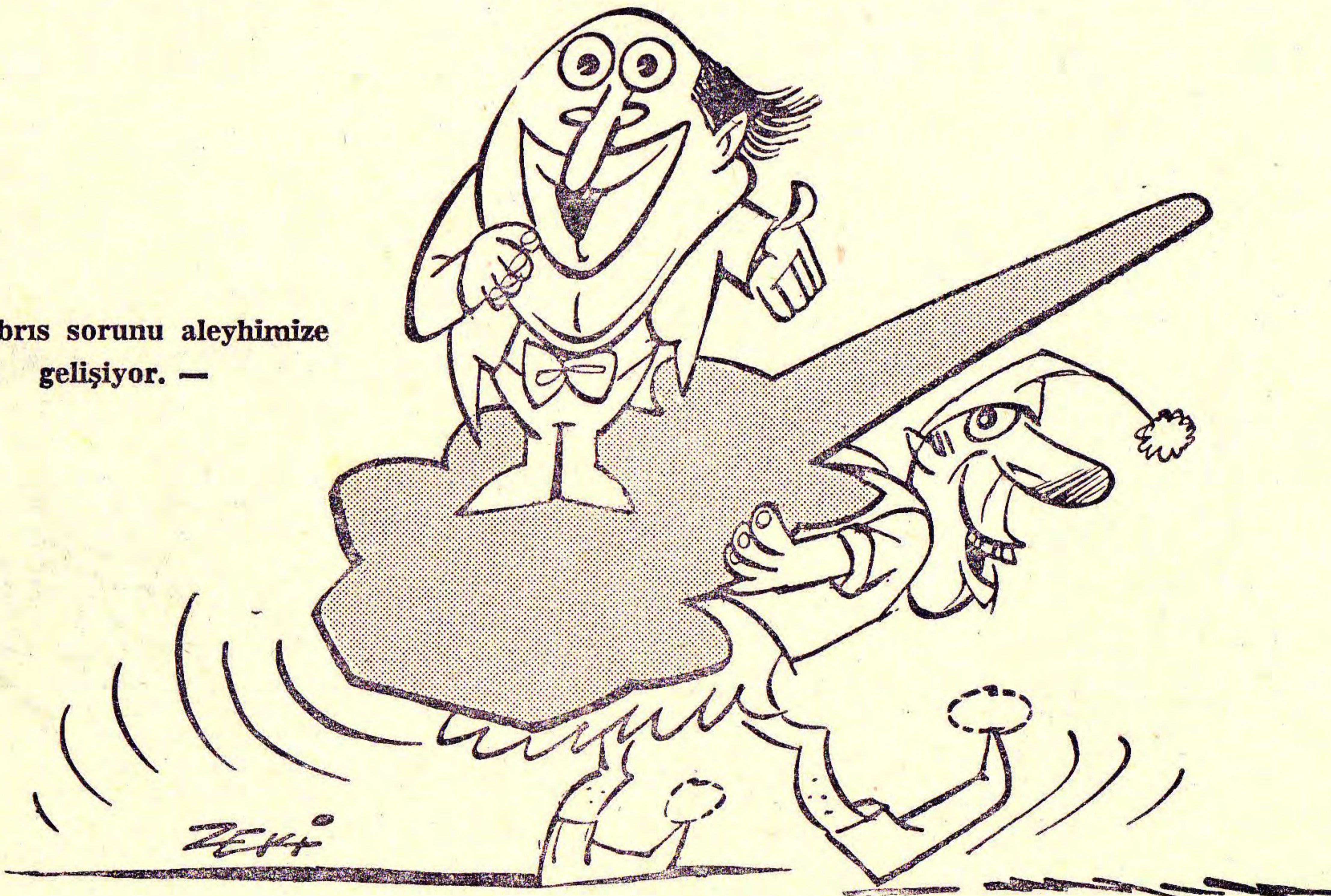
«Elööö?»

«... koklatsaydın birkaç bin...»

Telefonlardan çektiklerimiz ha?
Ya telefonların bizden çektikleri?...
Neyse ki şimdilik dillerini çıkart-
mıyorlar. Yada —Tanrı korusun—
yüzümüze falan tükürmüyorlar hiç
değilse. Yeridir yani, bütün yaptık-
larımıza karşılık...

Sulhi DÖLEK

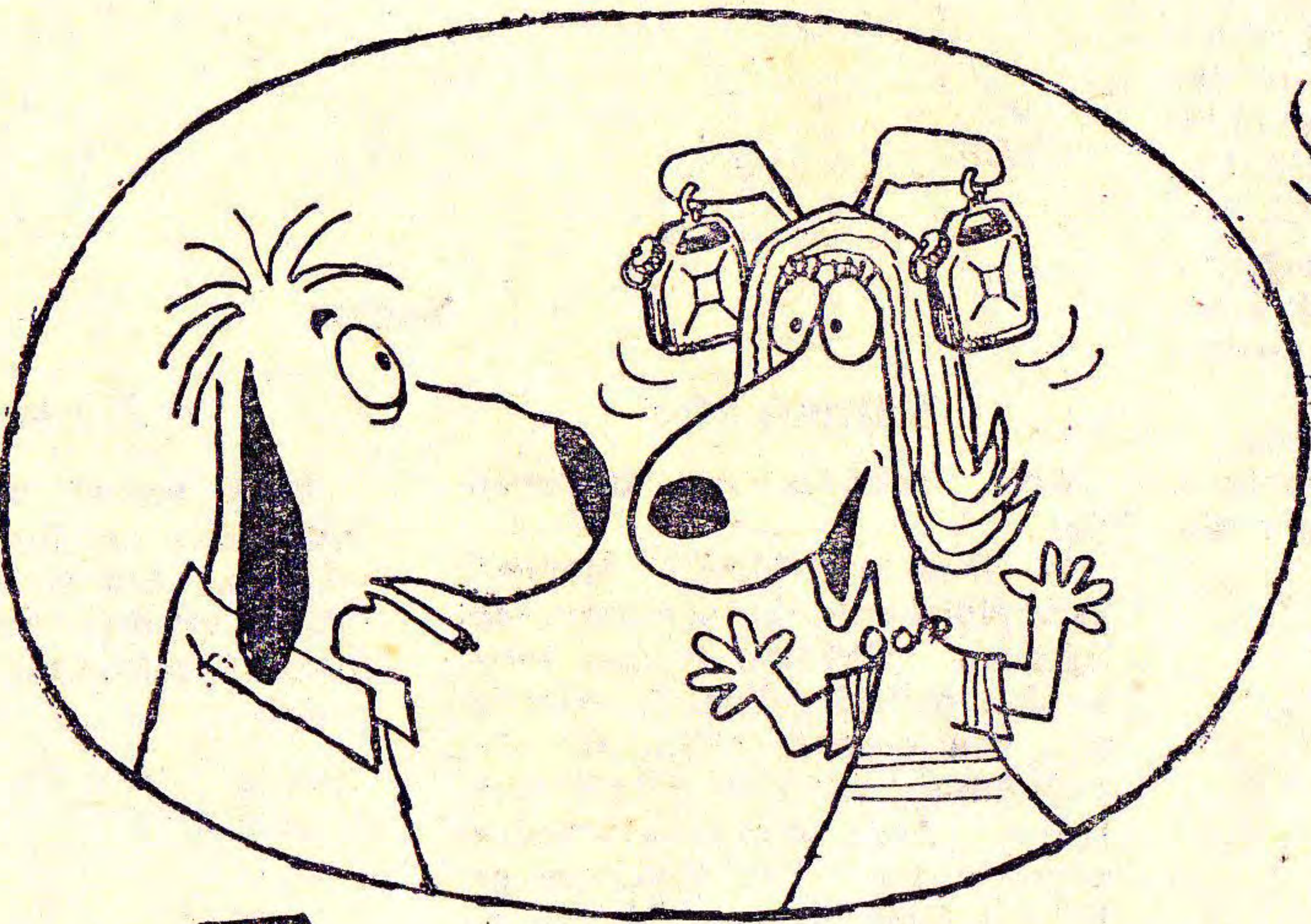
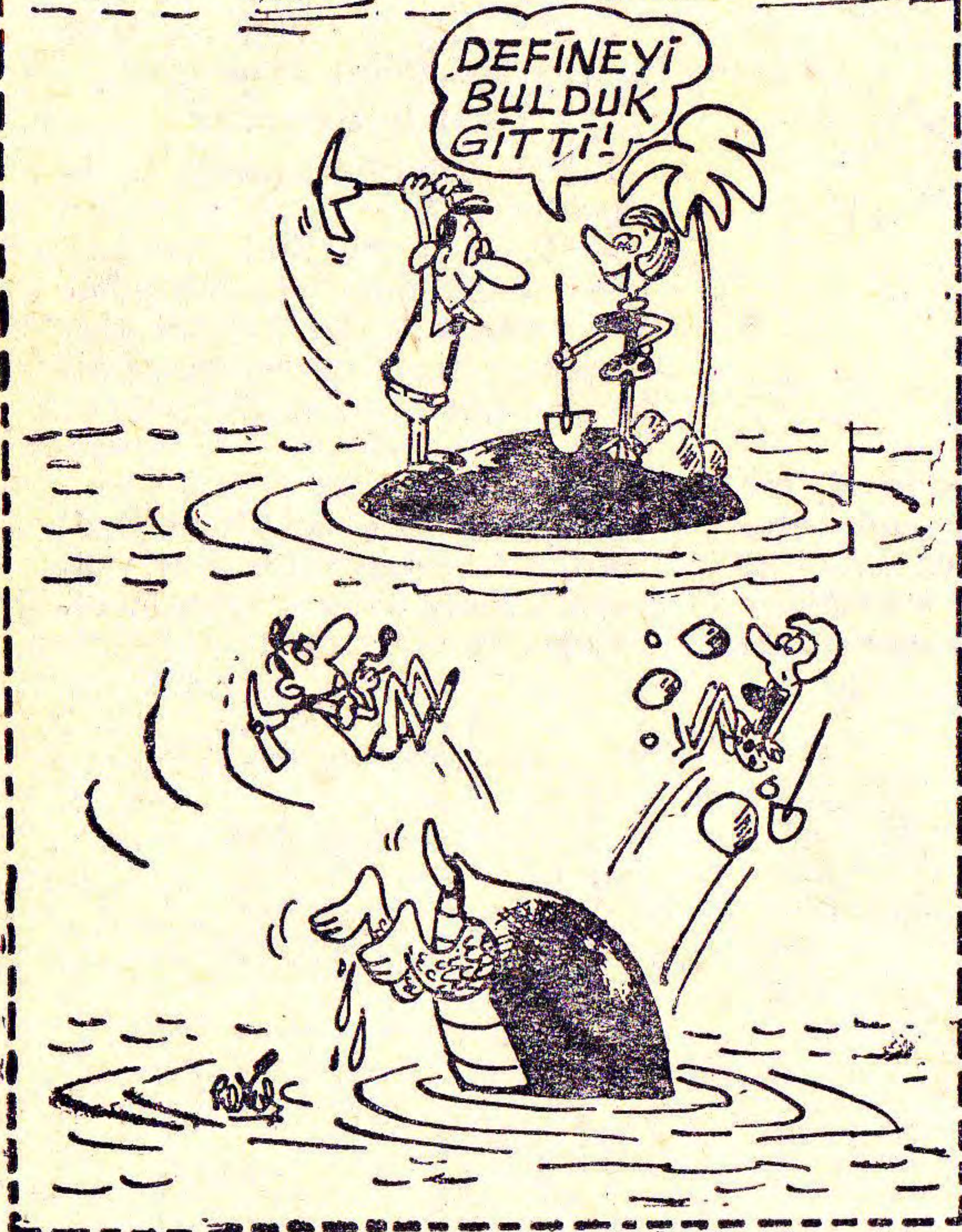
— Kıbrıs sorunu aleyhimize
geliyor. —

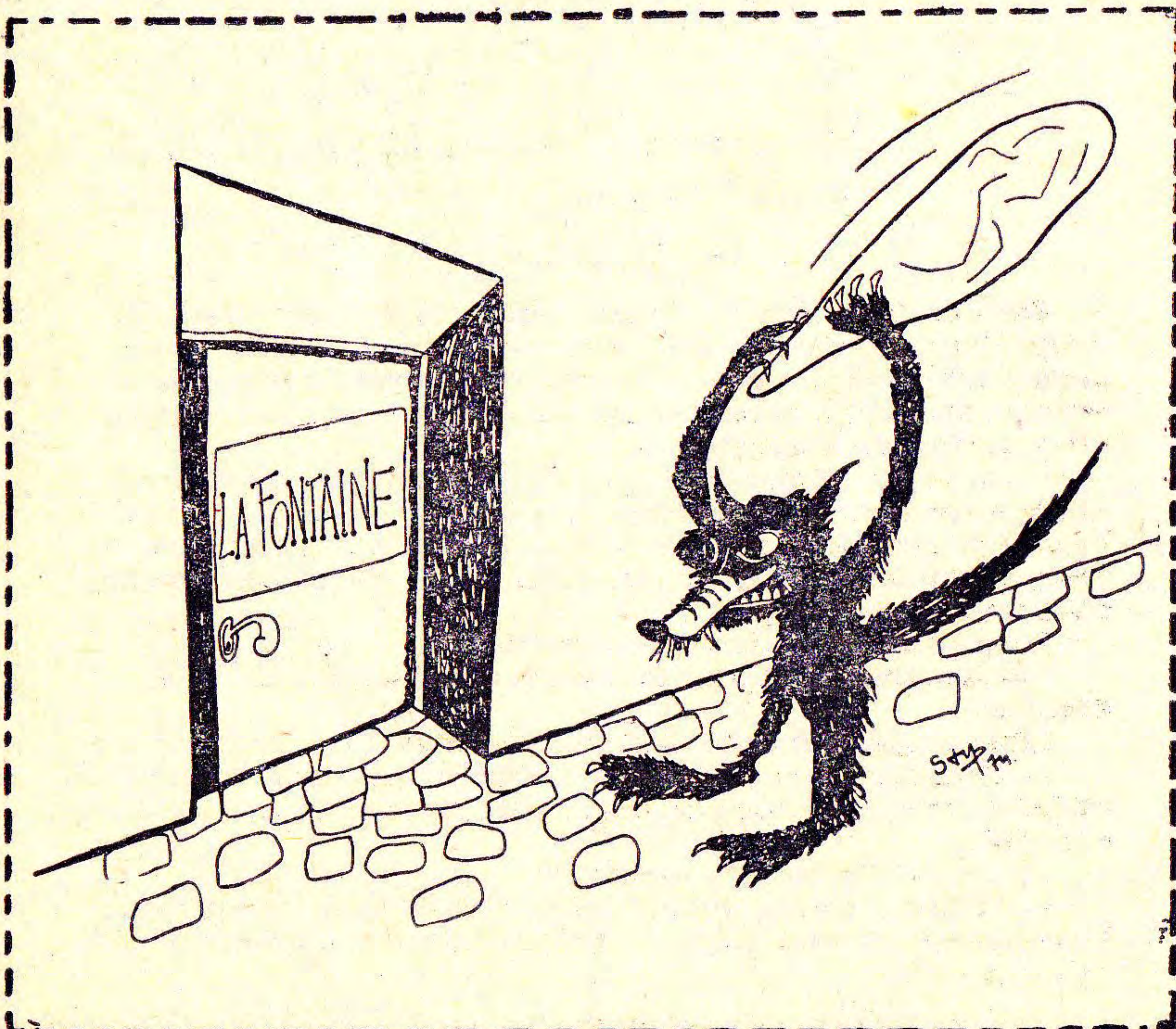
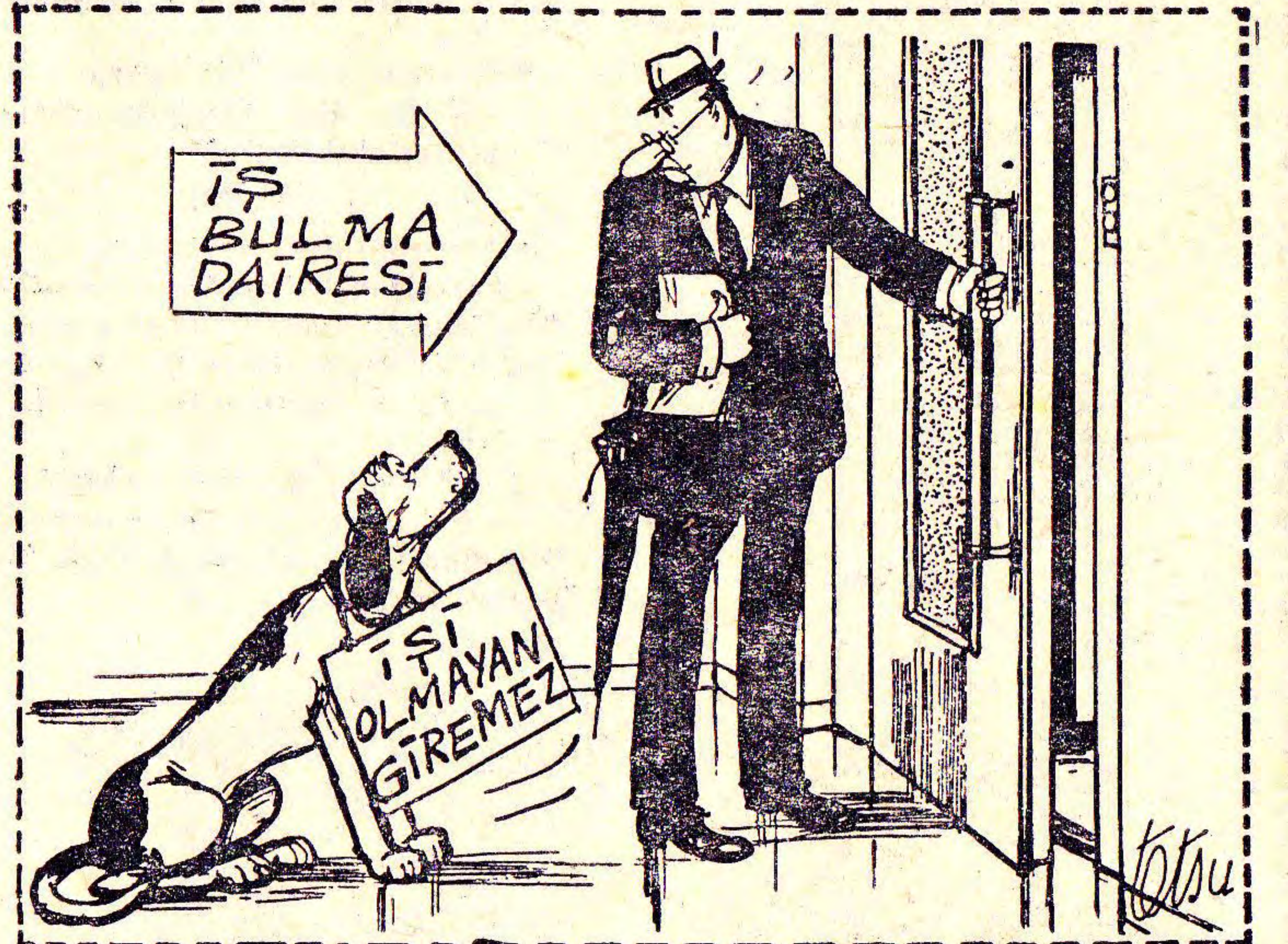
Demirel — Altta kalanın camı çıksın!..

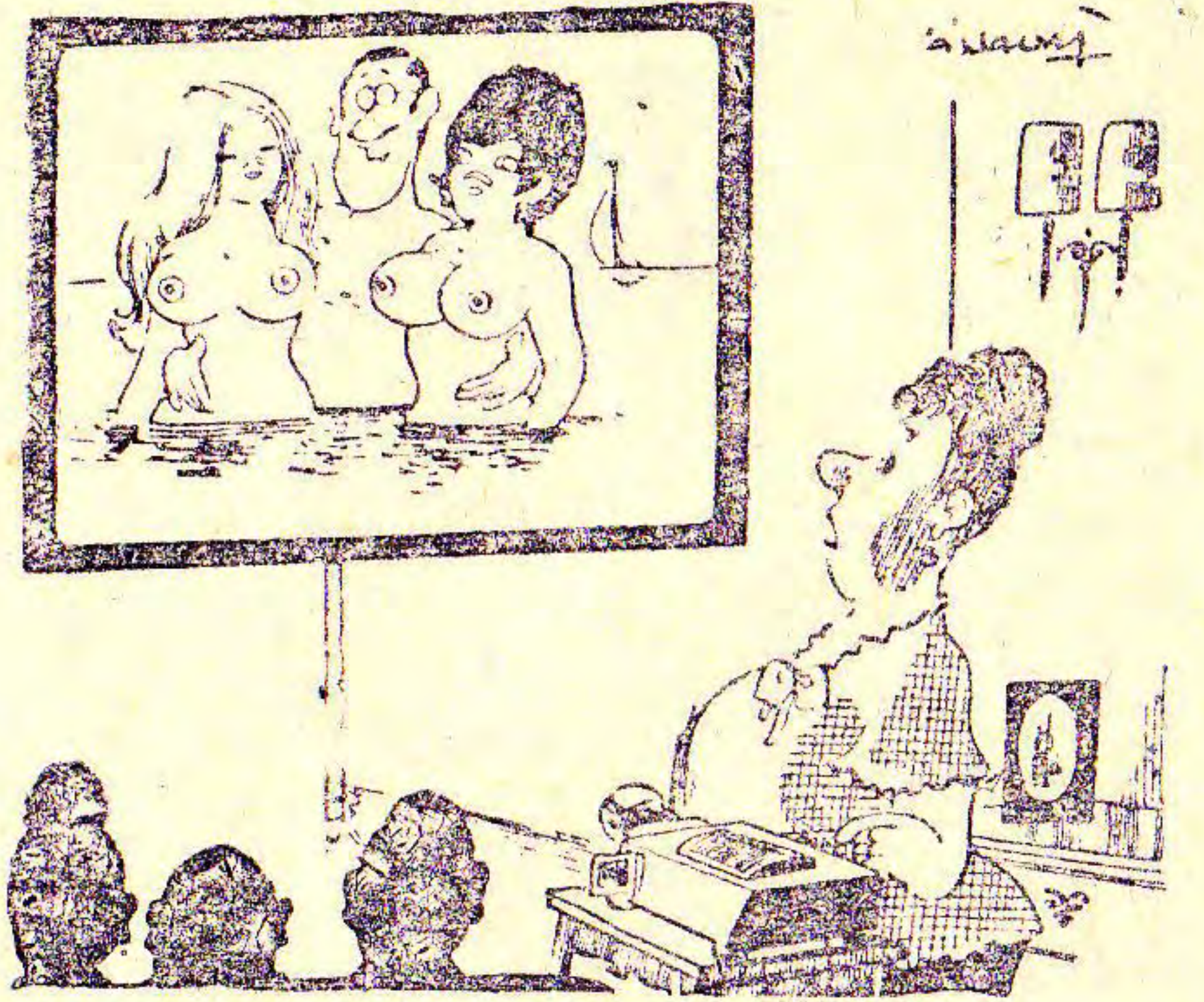
DÜNYA karikatürleri

HAYVAN DEYİP GEÇMEYİN
SEVGİLİ OKURLAR.. DURUN
BİRAZ, HAYVANLARIN
İNSANLARA SÖYLEDİKLERİNİN
ÜZERİNDE!
ÖYLE HAYVANLAR VAR Kİ
BİZLERİ DERİN DERİN
DÜŞÜNDÜRÜR BAZEN DE
GÜLDÜRÜR!

PETROLE ZAM
YAPILACAKMIŞ.
BU YIL GENE
BUNLAR
MODA
OLACAK!

İLTİFAT

Yalancı fare

— Ne olursun kurtar beni!
— Kurtarmak mı? Hem ben seni kurtarırsam, yerim sonra...
— Olsun, ye. Her şey boğulmaktan iyidir...

Kedi pençesini şarap fıçısına soktu ve fareyi kurtardı. Ama fare kurtulur kurtulmaz kedinin pençesinden sıyrıldı ve ufak bir deliğe saklandı. Kedi hırsla:

— Yalancı seni! diye bağırdı. Oyun oynamıyoruz... Seni yiyecektim, sen de razı olmuştun buna...

Fare hayretle başını salladı:
— Ben mi razı olmuştum beni
yemene? Muhakkak ki o anda
sarhoştum!...

Bir kadın, polise başvurarak dert yandı:

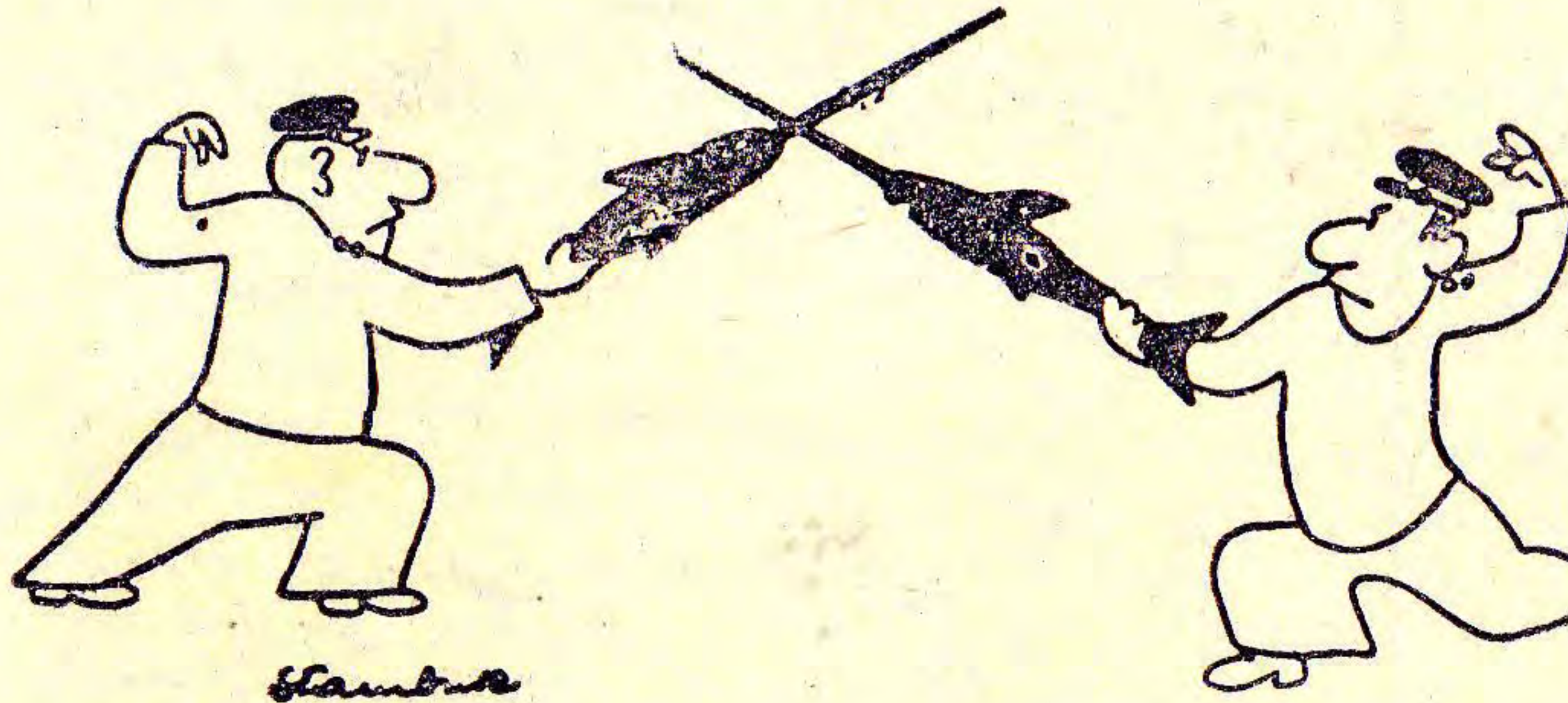
— Az önce indiğim otobüste paramı çaldılar.

Polis sordu:

— Paranız çantanızda mıydı?
— Hayır, göğsümde saklarım
hep paramı.

— Pekî, hırsız demek elini göğsünüze sokarak paranızı aldı!... Siz hiçbir şey hissetmediniz mi o an?

— Öhō... hissettim tabii. Ama o delikanlının bana iltifat ettiği- ni sanmıştım!

Yazısız

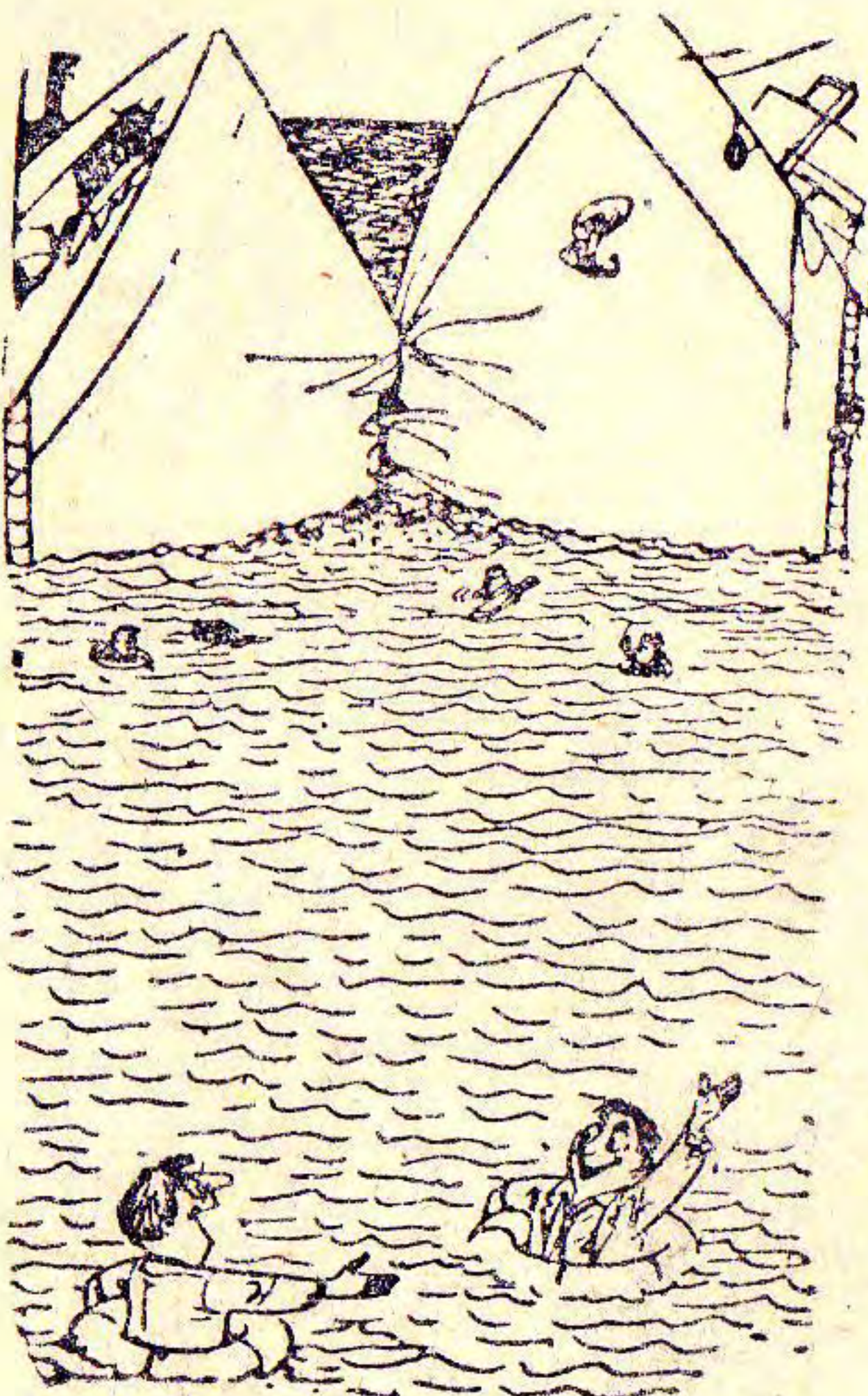
Yaman atıcı

— Ormana daldım... Her yer gece gibi karanlıktı ağaçların sıklığından. Sağdan, soldan aslan kaplan sesleri geliyordu. Sinirlerim son derece gerilmişti. Ne yaptığımı bilmeden çiftmeyi ateşledim. Arka arkaya kurşunları sıkmaya başladım. Kendime gelince önüme baktım, bir de ne göreyim? On adım ötemde kocaman bir aslan ölü olarak yatmıyor mu?...

Dinleyenlerden biri sordu:
— Acaba öleli kaç gün olmuştu, farkedebildin mi?...

Oksijen

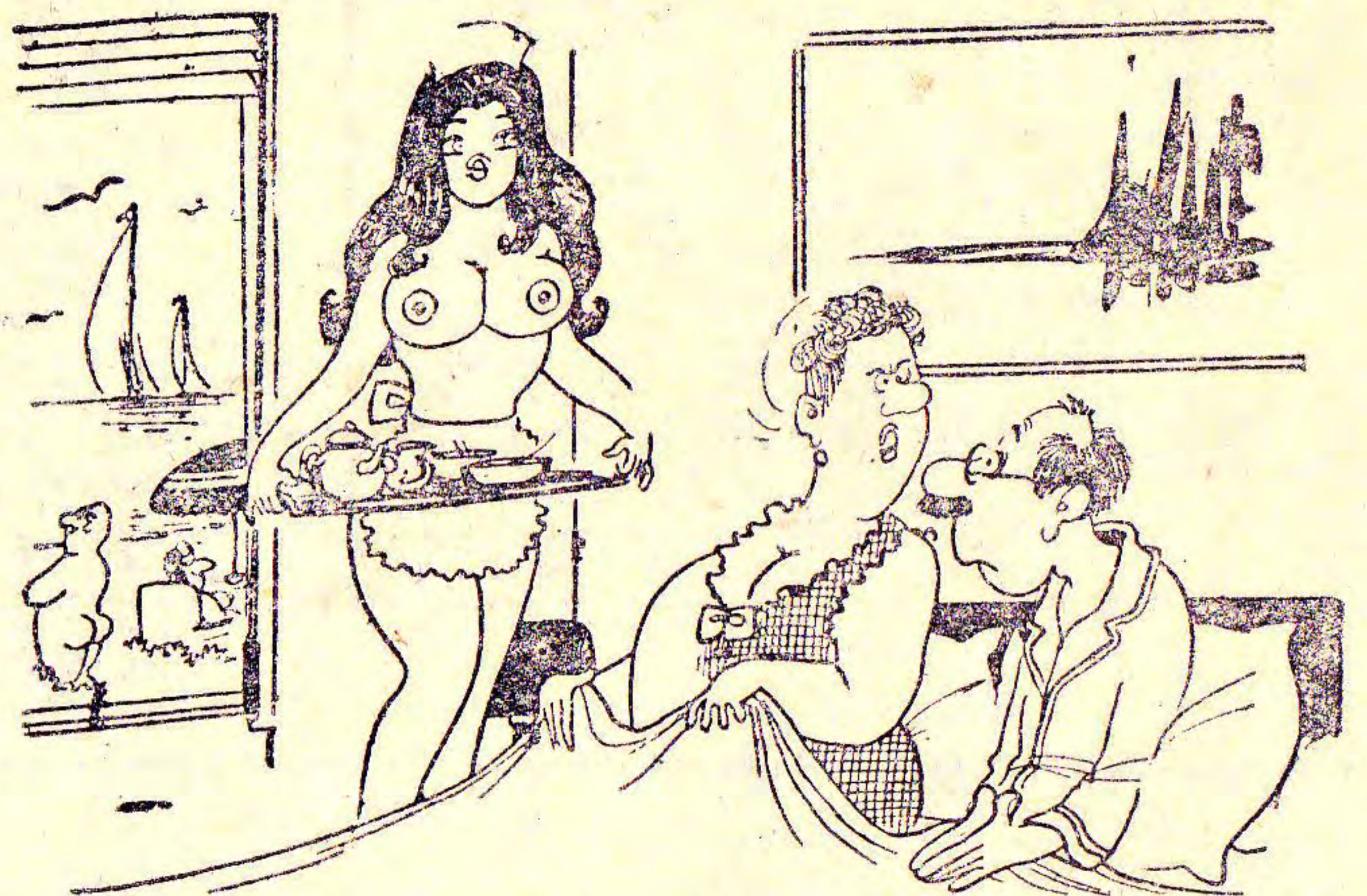
Bir öğrenci parmak kaldırdı:
— Peki efendim, ondan evvel insanlar nefes almak için ne yapıyorlardı?

Yazısız

Ne şans!

Vahşi bakişlı bir müşteri, bir eczaneden bir litre arsenik satın almıştı. Arsenik kendi kendine: «Ne şans! dedi. Nihayet gazeteler benden bahsetmeye başlayacak!»

— Şimdi anladım, neden yemek istediğini...
Aç herif sen de!..

Yüzbin dolar

— Mösyöler, içinizde hanginizin ırkınızın ve dinimizin gerektirdiği en iyi davranışlara sahip olduğunu ispat ederse, kızımı ona vereceğim. Bu ispat, soracağım sorudaki cevabınıza bağlı. Cumartesi günü yolda yürürken, içinde yüzbin dolar bulunan bir cüzdan bulsanız ne yapardınız?

Genç kıza talip olanlardan birincisi:
— Dinlenme günü olan cumartesi mukaddestir, dedi. Ona dokunmam...

İkinci talip, beş dakika düşündükten sonra:
— Elimi cüzdanın üzerine koyarım, cumartesinin geçmesini beklerim ve o geçtikten sonra cüzdanı paralarıyla birlikte alırım, dedi.

Üçüncü talip hiç düşünmeden:
— Cüzdanı derhal alırım, içindeki dolarları cebime indiririm,
ve sizi çirkin kızınızla birlikte çayırdı otlamaya gönderirim! di-
ye cevap verdi.

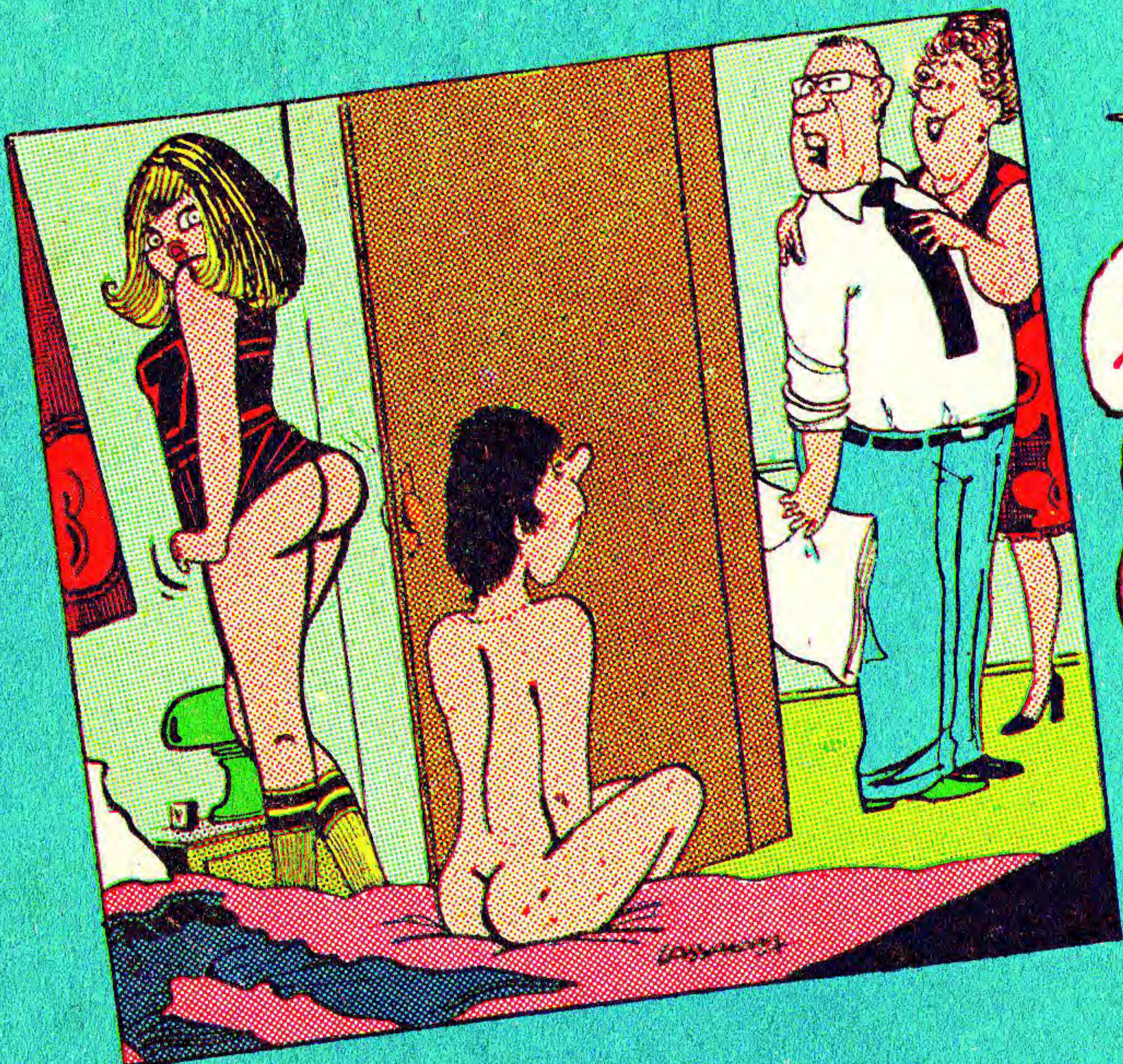
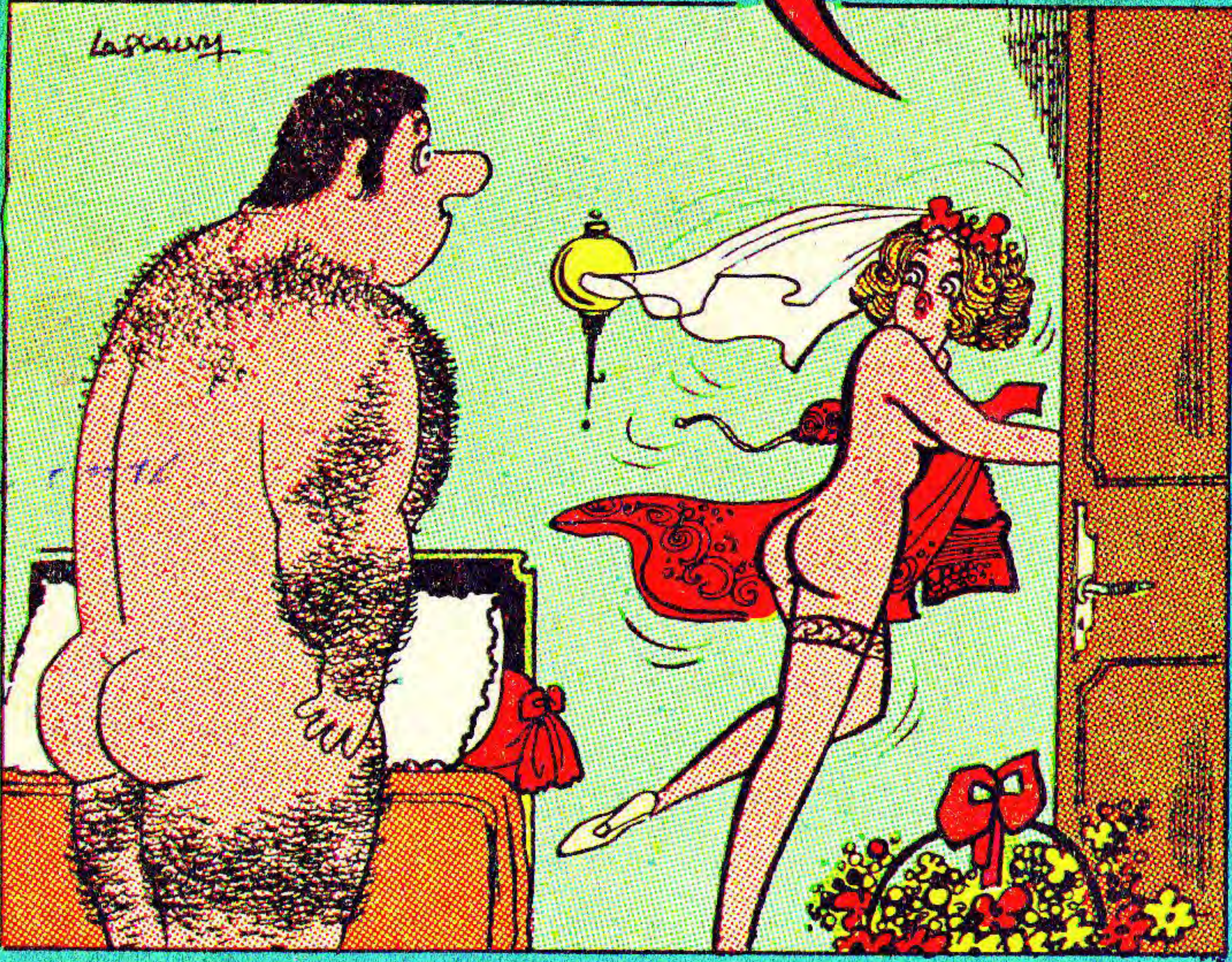
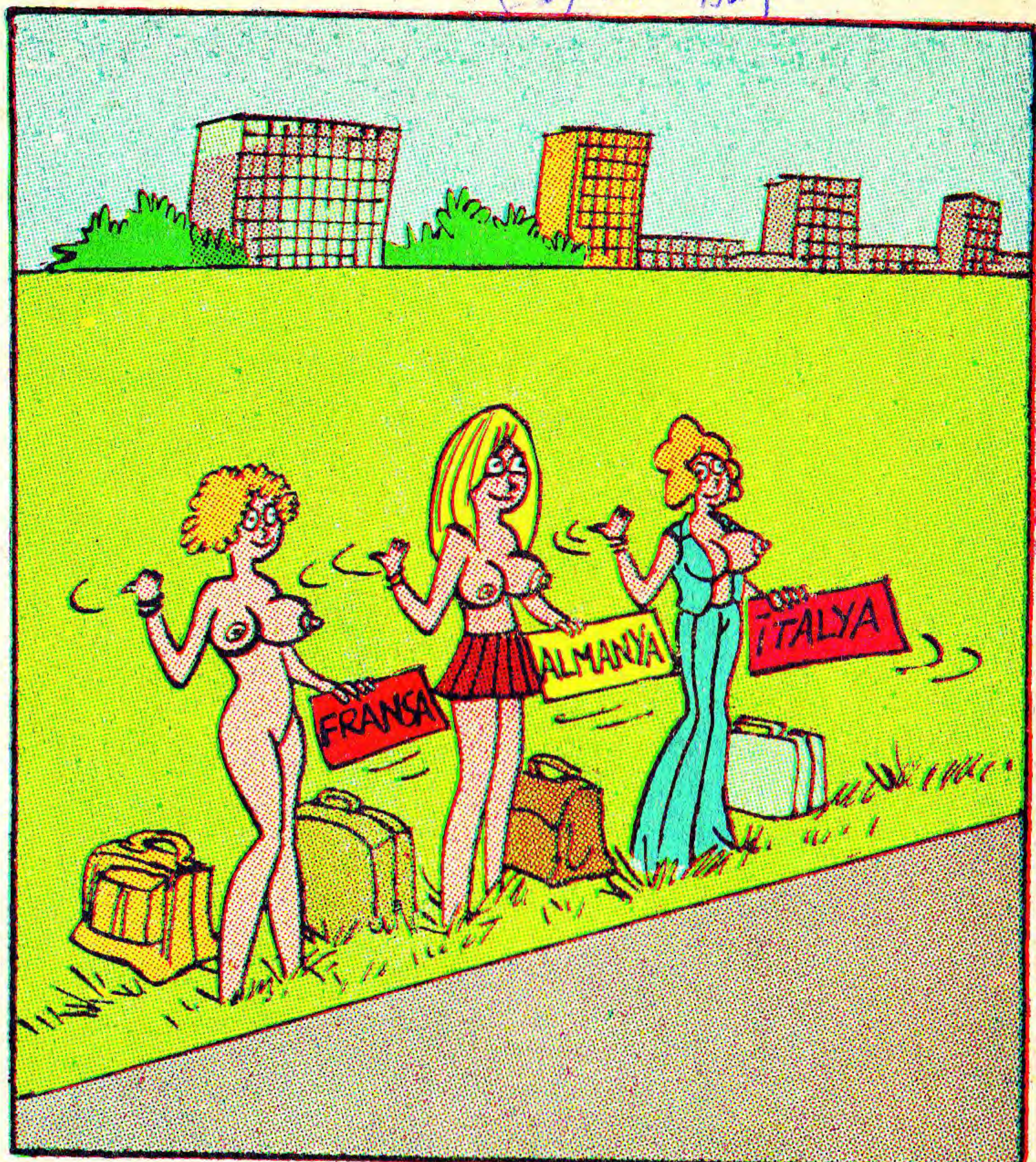
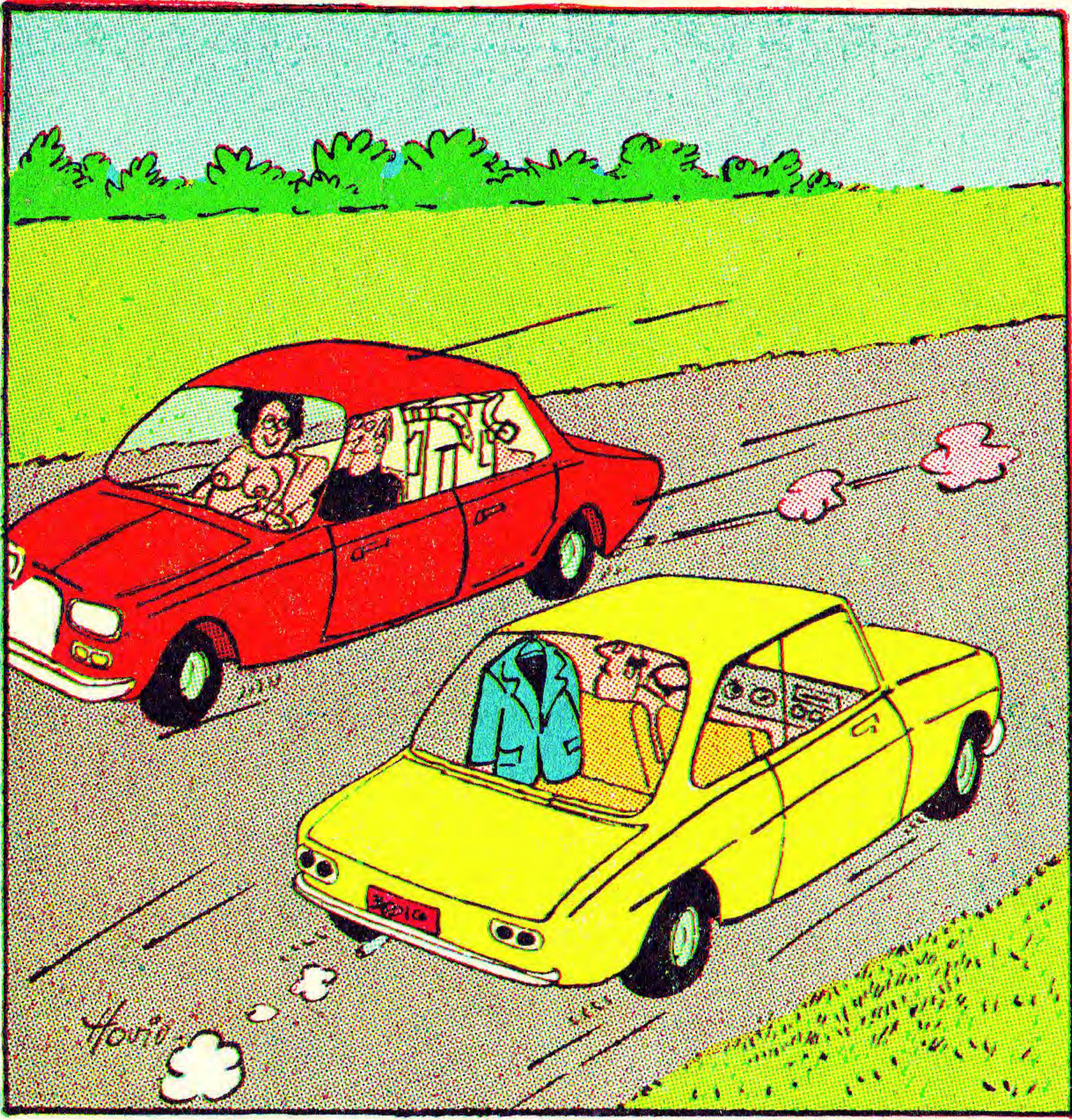
— Ben bu köyün kasabıyım... Aç kalmamak için biraz et alsamızı iyi olur!..

**BİR DAHA
BİR DEFADA
30 MİLYON!**

öyleyse

DOĞRU → İŞ BANKASINA

BU DURUMU
AÇIK OTURUM
HALİNE
GETİRME.
SONRA
TARTIŞIRSINI
BU KONUYU!

